

השבת החדשה

משלחת אשכול

כמעט

הצליחה להפיל את

המלך חוסיין

המתיחות בגבול גזרת

הופלו שני
מטוסי מ"ג

מה

קורה בירדן

קראו להם ובאו תוך ארבע דקות. באותו זמן פגשתי בשוטר שעמד בחוץ, וביקשתי ממנו באם יוכל לעשות סדר בין הקהל, שמנה כ-500 איש. והשוטר אמר לי, שאינו יכול לעשות דבר. התקשרתי ותיכף הגיעה נידת — באותו זמן הגיעו גם הניידות וגם הבחורים. הם נכנסו לחנות ואמרו לי לחכות ליד המכונית, ומה שעשו בפנים ואיך שהוציאו אותה לא ראיתי. העיקר שהיא באה איתם יחד. הכי נסו אותה למכונית ונסעו. בדרך, גברת אשכול אמרה לי שלפני כניסתה לחנות הצעצועים, אפשרתי לו ל- צלם עם חיוך ומדוע רץ אחרי עד לחנות בזמן שבחרת צעצועים? וזה הכל. אני לא נתתי לו מכה על המצלמה, אלא הורדתי לו את היד בזמן שנכנסתי לחנות, היות

פלי

וחשבתי שהוא צילם או שמצלם, כי היה מכחן את המצלמה. לא אמרתי לו שאשבור לו את המצלמה.

★ ★ ★

איננו אוהבים משפטים. תפקידנו להוציא עתון, לא להתדיין, לכן אנו משתדלים, ב- מילוי תפקידנו, להימנע מהסתבכות במשפטים. התביעה שהגיש נגדנו הרב יהודה פלי היתה יוצאת דופן. שמחנו על הגשתה. טען פלי, בקובלנה הפלילית: העולם הזה הוציא את דיבתו רעה, בזה שפירסם דו"ח מיוחד, בו נאמר, בין השאר: "בעזרת תמונות מזויפות ועלילות נגד המדינה גור- בים חוגים דתיים כסף לחיזוק שלטון ה- כפייה הדתית בארץ". המשיך פלי: "בטופלם בכך על מר פלי יהודה, בהיותו מנהל יד לעולים — פעיל לים דארוות-הברית, מעשה פלילי... על- לים להמית עליו שינאת הרבים ולתת לבזו וללעג בעיני הרבים".

יכולנו למנוע את המשפט, על-ידי פירסום התנצלות סתמית. ואמנם, העולם הזה אינו מתבייש להתנצל, אם פגע במשהו שלא כשורה, או אם טעה. אבל כאשר אנחנו בטוחים בצדיקת דברינו — לא יפחידו אותנו איומים במשפט.

הכתבה הופיעה לפני 21 חודשים (העולם הזה 1433), ומאז נערכו שמונה ישיבות של בית-המשפט. פלי קרא לחצי תריסר עדים, מהם בחוריישיבה, עסקנים דתיים, וגם ראש מועצת נצרת עילית, מרדכי אלון. פרקליטנו, עורך הדין יוסף בן-מנשה, המתין לגמר עדויות התביעה, כדי להציב את ההוכחות, כי אמנם ערכו אבירי ה- כפייה הדתית, "פוגרום מבויים". כדי להוכיח כי הצילום המחרוזת של יהודים המצילים ספרי-חוריה מבית-הכנסת, תוך כדי הריסתו, הוא צילום מבויים, שצולם בחצר ביתו של אחד מעסקני-הדת בנצרת, ימים רבים אחרי פירוק בית-הכנסת על-ידי המועצה המקומית. השבוע התקיימה הישיבה האחרונה. אני מצטט את השורות האחרונות של הפרוטוקול: "הקובל (פלי): אני חוזר בי מהקובלנה. עויד בן-מנשה, הסניגור: אין התנגדות. החלטת השופט: הנני מיכה את הנאשמים.

איש בן

דיוחתי לך באגרת קודמת על כרשת התנהגותה המזווה-שלא-אשת-ראש-המשלה-ש- הסתתרה בל-ב-רחוב דיונון מעדשת מצלמתו של-צלם העולם הזה-הועיקה את-אבירי-השין- בית-כדי-להצילה-מן-הצלם-הרשע-וממאות-הא- זרחים-שהצטופפו ליד-חנות-הצעצועים. מה שלא יכולנו להבין היה, מדוע התנהגה כך רעיית ראש המשלה?

דיוחתי לך גם, כי הצלם הגיש תלונה למשטרה, נגד שלושת אנשי השב, שאיימו עליו, היכו אותו וגררו אותו באותה הזדמנות. המשטרה, כמובן, החליטה שאין עניין ציבורי בפרשה, ולכן לא יוגש משפט. אבל היא עשתה את המינימום ההתחלתי: היא גבתה עדות מפיהם. עדות זו מעניינת מאד.

• עדותו של איש א', פקיד משרד-הבטחון:

בשעה שש וארבעים בערך נקראנו בי- אופן דחוף על-ידי קריאה טלפונית של הר- משטרה, דרך המטה הארצי, שהגברת אשכול, אשת ראש-המשלה, נמצאת במצוקה ברחוב דיונון 125. נסענו מיד במכונית למקום, אני ואיש ג'.

במקום הזה ראינו התקהלות רבה של אנשים. זה היה ליד חנות לצעצועים. נכ- נסנו מיד פנימה, אחרי שפילסנו דרך בין הקהל, ושאלנו איפה הגברת אשכול. היא שמעה אותנו וקראה לנו פנימה. היא היתה אחרי וילון בחנות. אמרה לנו שאינה יכולה לצאת, מכיון שהצלם של העולם הזה רוצה לצלמה, לאחר שצילם אותה ברחוב. יצאתי מיד מהחנות וראיתי צלם, שאני מכיר באופן אישי מתוך עבודתי, עומד בכניסה לחנות, עם מצלמה בידו, ומכחן אותה בי- עינו ומתכה בגברת אשכול תצא והוא יצלם אותה עם חפצים ומתנות.

איש ג' ביקש ממני להוציא את הצלם מהמקום מיד. ניגשתי אליו ואמרתי: "ת- אה מה שגרמת פה, וכל ההתקהלות שיוצאת מזה, תעזוב את המקום מיד". אמר לי: "איש א', אני רוצה לצלם". אמרתי לו: אתה לא מצלם פה. זה לא מקום לצילום".

אמר לי: "טוב, איתך אני לא רוצה להתחכך". תפסתי אותו בידו וליחיתי אותו לצד השני של הכביש, עד המדרכה השניה. חזרתי למקום ובעזרת שני שוטרים הוצאנו את גברת אשכול מהמקום למכונית שלה. לא נתתי לו סטירה, והתפיסה שלי בידו היתה רגילה ולא חזקה, וליחיתי אותו והוא לא התנגד. לא אמרתי לו אנגור את החשבון, אבל אמרתי לו שלא יבוא הגה יותר.

• עדותו של איש ב', פקיד משרד-הבטחון:

הייתי הנגה של מרים אשכול, אשת ראש המשלה, והגענו אתה ברחוב דיונון על- יד קפה רוז, ושם עצרנו. גברת אשכול נפגשה עם משפחה וביקשה ממני להמתין, היא מיד חוזרת. הולכת לקנות משהו. לאחר כעשר דקות הודיע לי קרוב מש- פחתה של גברת אשכול — שלא ידוע לי מי זה, היתה איתו איזה ילדה קטנה — ניגש אלי בריצה ואמר לי שגברת אשכול ביקשה שאבוא מיד להציל אותה מהמצב שהיא נמצאת בו.

ניגשתי לשם, זה חנות צעצועים אחרי רחל, וראיתי קהל רב ליד החנות. בקושי נכנסתי בין הקהל. ראיתי צלם שמוכר לי מהעבודה, ובחור שכני, שעמד עם גופו בכניסה לחנות, עם מצלמה ביד והיה מכחן אותה כלפי הגברת אשכול לתוך החנות. ניגשתי אליו ואמרתי לו: "אל תצלם בי- תוך החנות, מפני שאסור לך לצלם ואין לך רשות לצלם בתוך חנות".

ענה לי: "יש אישור ויש לי רשיון, ואני רשאי לצלם בכל מקום. אתה תעשה את העבודה שלך ואני אעשה את העבודה שלי". יותר לא דיברתי אתו ונכנסתי לגברת אשכול. בתוך החנות ישנה עוד כניסה, המוסתרת על-ידי וילון. ברגע שהופעת אמרה לי: "טוב שבאת. תציל אותי ותרחיק את הצלם והקהל". אני לבד לא יכולתי לעשות זאת. ביקשה ממני לקרוא לבחורים.

ביציאתי מהחנות אמרתי לו עוד הפעם: "תפסק ותסתלק. מפני שאספת קהל רב!" לא ענה לי, כי היה מכחן את המצלמה ולא ידוע אם הוא לא צילם בזמן שדיברתי אתה ופתחתי את הוילון, כי היתה בפנים ואמרתי לה שתמתין עד שאגיד לה מתי לצאת. ניגשתי למכונית ודרך המכשיר התקשרתי למכונית השניה של הבחורים. לא ענו לי. הקשר היה סגור אצלם. התקשרתי דרך המשטרה וביקשתי מהמשטרה להתקשר עם מרכז המפלגה טלפונית, ולקרוא לבחורים.

התחזש!

כולך זהר וקסם עם לבת דורה-גלוס

בכל בקבוק חדש של דורה-גלוס מצויות פניני DURALON לעדוב הומוגני של הלכה בגווי האפנה החדשים.

DURA-GLOSS, הלכה היחידה המכילה כבר NAIL HARDNER, הלכה השומרת על צפוניך. DURA-GLOSS אינה מתקלפת ומצפה בצורה שווה וחלקה את הצפון.

dura-gloss

זהר וקסם לצפוניך

נצלו את המיתון

חליפות מוכנות
169.—, 149.—, 139.—

חליפות לפי מידה — בדים משובחים ועבודה מעולה
199.—

ולגברות חידושי האופנה במעילים, שמלות וסריגים

ריבנפלד

תא, רח' נחלת בנימין 59
פנת אחד העם

אולפן גרג (GREGG) בע"מ, ביה"ס המיוחד לקצרות בהנהלת חיים בריקמא

פותח בת"א קורס בוקר במשך שבוע חופש חנוכה (בהנחה מיוחדת לתלמידים ולמורים)

וב' 18.12 בת"א וכחיפה קורס ערב של חודש ל-

קצרות עברית ו/או אנגלית

ההצלחה מובטחת! הירשמו בהקדם:

ת"א: גורדון 5, טל: 236209, חיפה: בית-הספר "במעלה"

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי המערכת והמנהלה: תל-אביב, רח' קרליבך 12, טלפון 301345, תד. 136 • מען מברקי: עולמפרס • דפוס משה שהם בע"מ, תל-אביב, רח' פין 6 • גלופות: צינגרופיה כספי בע"מ. • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

אורחים את האם שאורחת את הילדים האורחים העדי עסים

כי עסים זה עסים

תות שדה, שזיפים, אננס, כסיס, וישניה, אוכמניות, משמש, דובדבנים.

מכתבים

איפה המיליונים כיום?

עשיתי חישוב קטן: אפילו שמאיר ה' לוי (העולם הזה 1525) הפסיד בין מיליון לירות לשלושה מיליון בביגו, ועוד מיליון בדיג, הרי שבניגו הוא לא הפסיד, ובמדיג כליט אורורה גם לא. יכול להיות אפילו שהפסיד מעט באוניית הקירור דניאלה. כל זה מסתכם בפחות מההפסד עליו מדברים עתה בעתונים. זה גם פחות מההפסד עליו מדברים הבנקים השווייצים.

אומרים גם שהלוי השקיע את כל כספו הפרטי כדי לשלם את חובותיו. אם כן, איפה כל שאר המיליונים? איפה הסכום המשלים את כל הסכומים שציינתי, עד כדי 18 מיליון דולאר, שאותם מציינים כסכום הכללי של חובותיו? ש. כ., סטודנט, ירושלים

חריצות יתר

האסון הוא לא כל כך במדיניותו של פינחס ספיר, אלא בחריצותו.

אילולא עבד מחמש בבוקר עד חצות, יתכן כי היה מחליט פחות החלטות, והיה חוסך בכך מיליוני לירות לאוצר המדינה. **יששכר יחזקאל, רמת-גן**

ממש כמו ישראל

הדוגמה הקלאסית של כפיות טובה ניתנה בסמוע.

את מי הלכה הממשלה להכות? את הידיד הטוב ביותר שלה במרחב — את המלך חוסיין. חוסיין, ממש כמו ישראל, מתנגד לקיום החלטות אר"ם, בנוגע להקמת שתי מדינות בשטח ארץ-ישראל המאגדטורית — מדינה יהודית ומדינה פלשתינאית.

חוסיין, ממש כמו ישראל, מתנגד להחזרת פליטים לשטח ישראל, תומך בקליטתם בארצות מושבם, כלומר: גם בארצו הוא. חוסיין, ממש כמו ישראל, מתנגד לחדירה סובייטית למרחב, והינו חסיד נלהב של מעצמות המערב. חוסיין, ממש כמו ישראל, הוא אויב הי נאצרים.

ואותו הולכים להכות בסמוע. **רחמים לוי, חיפה**

זה וגם זה

כששטראוס הודח מכהונתו בממשלה, שמר לו דיין אמונים. זוהי חובת האינטרנציונל הבטחוניסטי שהזכרתם (העולם הזה 1525). עתה, כשמדובר בכך שהחבר פראנץ יוזף עתיד לחזור לכהונת שר, יש להניח כי לא

דיין ושטראוס

ישכח את החבר משה, שאינו שר כבר, ושוב, בהתאם לאותה חובה אינטרנציונליסטית.

אני, כשלעצמי, מאחל הן לעם הישראלי והן לעם הגרמני, כי זה וגם זה לא יזכו אף פעם לחזור לתפקידים רמימעלה במדינותיהם. אבל אין להתפלא על כך, כי אני שייך לאינטרנציונל של אנשים אחרים — אנטיבטחוניסטיים.

מנחם גלערי, ירושלים

סוכסידיה ציונית

לפי החדשות מן הארץ גדלה האבטלה ורבות הצרות הכלכליות. אם כן, מדוע מסבסדת הסוכנות את הפדרציה הציונית של אוסטרליה, וכמה בתי-ספר מסויימים? הפדרציה מקבלת הענקת שנתיים של 100 אלף דולר; בית-הספר התיכון ביאליק ו' יבנה (של המזרח) עשרת אלפים כל אחד. אוסטרליה היא אחת הארצות העשירות בי עולם, והקהילה היהודית מורכבת מאנשי עסקים ועורכריון אמידים, בני המעמד הבינוני, ומה שקורה באוסטרליה קורה בעולם כולו. הסוכנות מוציאה כ-23 מיליון דולר מחוץ לגבולות ישראל.

לכך יש רק פתרון אחד: כל הפעילויות מחוץ לישראל צריכות להתממן על-ידי ה' פדרציות הציוניות המקומיות היכולות, בי נקל, לקבל על עצמן את התפקידים האלה.

הקטף שטר!

סוד הטיב-בסיב
טרלנקה Terlenka®

חולצת טרלנקה — שיא חידושי האופנה ברחבי תבל.
היא חזקה, מתכבסת בנקל ואינה מתקמטת. אין כמוה לאיכות ולסגנון.
זהו הקלף שלך להופעה אלגנטית ומהודרת.

סיב הפוליאסטר העולמי, תוצרת AKU הולנד

פוליטכניקום

החודש נפתחים בבית ספרנו קורסי הערב הבאים:

שרטוט
בנין. ארכיטקטורה
כולל עיצוב פנים וריהוט
גרפיקה

שמושית

ציור אופנה
ציור אמנותי

ניתן ללמוד את המקצועות הנ"ל גם בקורסים לחשכלה בכתב

פרטים והרשמה: 1-9, 8-5

תל-אביב, ברנר 17, מפנת אלגבי 55

תל-אביב, אלגבי 128 א

חיפה, שמריהו לוי 30

ה מ נ ו י

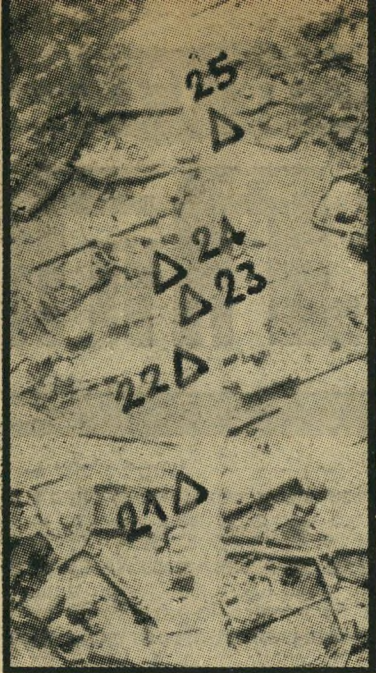
קיבלת
חשבונך,
נא פרע
אותו בהקדם.

סוף סוף ספריי שיער
לא דביק ונטול ריח לוואי

BON-SiSi

לבחירתך:

- 1) עם בושם נפלא ללא ריח לוואי.
- 2) „ללא בושם“, מאפשר לך ש- מוש חפשי בבשמיד.

אחרי הפיצוץ

ובכלל, איזה רעיון אתם משרתים בכך שאתם מתארים בהרחבה כזו נערה שיש לה הכל (העולם הזה 1525)?

יהודית סגל, ירושלים

טעות לעולם צודקת

ברמת-אביב תופעל מרכזית טלפונים חד-שה בחודש מארס 1976 (מעריב).

מונשה רוטשילד, גבעת שמואל

מדוכן הכנסת — מאת יוסוף לפיד (מעריב).

אפרים כץ, פתח-תקונה

מנהל בית ההקאה מסר כי האנציקלופדיה עברה את בדיקת הצנזורה (מעריב).

שולה אבוקסיס, קרית-שמונה

זכות קדימה במדור זה תינתן למכתביהם של קוראים המצריפים את תצלומיהם למכתבים.

סמוע: לפני הפיצוץ

לפני ואחרי

פירסום תמונת הכפר סמוע לאחר פשיטת צה"ל (העולם הזה 1524) היא חסרת משמעות, אם לא מפרסמים לידה את תמונת אותו הכפר לפני הפעולה.

אילו היו לנו שירותי הסברה יעילים — אפילו כמחצית מידת היעילות של צה"ל — היו ממהרים לפרסם את התמונות הנ"ל. שירא אורחי ישראל וידעו, וחשוב מכך: שיראו הדיפלומטים בחו"ל ובא"ם, מה הי אמת על מידת ההרס.

אברהם עבודי, תל-אביב

קטע מן הכפר סמוע — לפני הפשיטה ולאחריה — ראה תמונות.

למה הכל?

אמנם הוריה של אירית פדרמן הורישו לה השכלה, ופנינים, וכסף, ואני מאמינה שגם שכל, אבל יופי הם לא הורישו לה יותר מאשר הורים אחרים מורשים לבנוי תיהם. ואתם עושים ממנה מירודע-מה.

רק בית-ספר נוצרי אחד, בו מחייבים את התלמידים ללמוד תלמוד או ספרים אחרים מאוצר הדת היהודית? ובכל זאת העולם הי תרבותי הלא-יהודי מתקיים.

אם אדם רוצה להרחיב את אופקיו ואת השכלתו הכללית בתחום הדתות האחרות, יבושם לו. אך שיעשה זאת בעצמו. אין לחי ייב בכך צעירים אחרים, שאחדים מהם מתגדים לכך עקרונית.

אין אהבת התרבות וההגנה על כתבי הנוצרים והמוסלמים מדברת מגרוננו של בר, כי אם שינאה עיוורת, המפעפת ומאימת להשמיד כל חלקה טובה בעמנו.

על כגון דא נאמר כבר: לא מאהבת המן, כי אם משינאת מורדכי.

קיסריה מאיר, רעננה

למה?

בפליאה לא קטנה ובהשתוממות קראתי את הכותרת בשער העולם הזה (1521): "למה נגד ירדן?"

לפי הכותרת ניתן להסיק כי הכוונה היא: למה נגד ירדן ולא נגד סוריה? או: למה נגד ירדן ולא נגד מצרים?

וזה מנוגד לעקרונותיהם.

יעקב אדמוני, חדרה

קרובי השר רם המעכה

הבזו לכל אלה המעודדים ירידה מן הארץ, אפילו אם הם קרובים או מקורבים לשר בממשלה, או לאישיות רמת מעלה (העולם הזה 1524).

מן הדיון הוא, שח"כ אורי אבנרי יעלה בכנסת את שאלת הירידה הנזכרת בכתבה "בנות לייצוא".

יעקב פונט, חדרה

כד עכבר מצביע נמיר

אתם לא יודעים מה החשבון האמיתי של מרדכי נמיר בייחס לבעיית העכברים (העולם הזה 1525): הוא מקדח כי ביום מן הימים יונהג בישראל שחיון-זכויות לכל החיים בה, יהודים וערבים, ספרדים ואש-כנונים, חתולים ועכברים. ואז ברור, כי הוא יוכה לרוב כה גדול בבחירות, כפי שלא זכה לו קודם לכן שום ישראלי.

כל עכבר מצביע נמיר, הנותן לחיות כמו גביר!

מושה גולד, תל-אביב

החסכון יתבטא ביותר מטבע זר עבור ישראלי, הזקוקה לו כל כך. והכסף עצמו יוצא בישראל עבור בניית בתי-ספר מקצועיים לחינוך פועלים מקצועיים, שייקלטו בתעשייה ויעשו את הארץ עצמאית מבחינה כלכלית.

א. אדרה, מזבורה, אוסטרליה

בבר לבך, נפשך ומאורך

אדם מאמין לא יכול להשלים עם הכפייה הדתית, כי כפייה זו מנוגדת למצוה גדולה ויסודית המופיעה בתורה (וגם בברית החדשה): ואהבת את ה' בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאורך.

והאהבה, כידוע, מבוססת על חופש בחירה. אי אפשר לכפות אהבה, ואי אפשר לאנוס מישהו לאהוב. גם בעזרת פיתויים אי אפשר להשיג אהבה. אהבה וכפייה מנוגדים הם.

בנימין ברנר, טבריה

הסינות לכך

טעות עשתה סיעת העולם הזה — כוח חדש, כשהצביעה כי כנסת למען הסינות שטחי המוסדות ל-השכלה גבוהה. הי משטרה חייבת לה יות מסוגלת למלא תפקידיה בכל מקום. ואם כבר מדובר על חסינות, הרי ש-חייבת להיות חסינות לכל אורח, ללא הבדל, בכל מקום, מפני פגיעה שרירותית של המשטרה או כל מוסד של-טוני אחר.

שמחה ניר, ירושלים

אהבת המן

מכתבו של הקורא יהודה בר (העולם הזה 1523) הפתיעני. כיצד יכול אדם לכתוב שטויות כה רבות במכתב כה קצר! בר התרבותי וזעק: "כיצד יכול יהודי תרבותי לנהל בכלל שיחה עם גוי תרבותי, מבלי לדעת דברים יסודיים על דתו?"

אם כבר לשאול שאלה כזו, אז למה לא לשאול אותה להיפך? כלום יש בנמצא, ולו

החנק עולה

על וילונות

Diolen®

כבס ותלה

אינם דורשים גיהוץ

אינם מתכווצים

- אינם דוהים בשמש
- צבעים יציבים
- מחוסנים בפני עש
- מאריכי ימים
- אינם מתכווצים
- שומרים על צורתם
- קלים לטיפול
- הדורים

פיברוטקס בע"מ, יצרני וילונות "דיאלן"

טל: 913585, תל-אביב

ההתקפות

במהלך

ספיר — בעתונות היומית למחרת היום. להלן הדיווח במלואו:

דבר: א. אבנרי (העושה) שאל מדוע לא התפטר השר פ. ספיר במקומו של ח. צדוק. הוא האשים את פ. ספיר בנשיאת אחריות אישית לפרשת סומרפין, ובתיכנון מדיניות כלכלית כושלת, ותבע את התפטרותו. כן הביע צער על נכונות ז. שרף לקבל את משרד המיסחר והתעשייה, ותבע יצירת משרת שר לתיכנון כלכלי בדרג סגן-ראש-ממשלה.

הארץ: «לטובתו של מר שרף, נצביע נגד מינויו» — אמר מר א. אבנרי (העושה), שהסיל בהמשך דבריו את האחריות האישית למשבר הכלכלי על מר ספיר וקרא לו להתפטר.

הצופה: סובייאבנרימקונים דיברו נגד מדיניותה של הממשלה הזאת. השני אמר ש«לטובתו של צדוק», אנו מצביעים נגדו. (זוהי, חוץ מהכל, שגיאה).

למרחב: כן דיברו י. קרגמן, א. אבנרי, ש. מיקונים, ת. סובי ומ. פרדש.

על המשמר: א. אבנרי (העולם הזה) הצביע למנות שר לתפקיד של סגן ראש-ממשלה לתיכנון כלכלי.

מעריב: ח"כ א. אבנרי (העולם הזה) הציג שאלה: «מדוע דווקא השר צדוק? מדוע לא השר ספיר? ובפנותו אל ספיר, שלא נכח באולם, אמר: «אתה אחראי לשיטה הכלכלית שאין לה דוגמה ושם בעולם, שתיכנס לספרי הכלכלה תחת השם, ספיריזם, בולמוס יצירה ללא חשבון, גזירת סרסים והשקטאנויות כמסרה בפני עצמה, החלפת התיכנון האובייקטיבי באינטואיציה אישית — אינטואיציה שהוכיחה את עצמה כמצפן כוזב». הוא תבע את מינויו של «שר לתיכנון כלכלי... שיתן כיוון ויעד לכלכלה הישראלית».

שבוט הפרנו את הכפפות מיינו. קמנו ואמרנו את דעתנו על המנהיגות הכלכלית של הסינחס ספיר — דברים חריפים שכדוגמתם לא נשמעו בכנסת מזה שנים רבות. לא עשינו זאת בהיסח-הדעת. קדמו לכך התייעצויות נוקבות. בסוף הסקנו מסקנה ברורה: ספיר ושות' מסכנים כיום את עתיד המדינה לא פחות מכפי שסיכנו אותו שמעון פרס ושות' בראשית 1956, כאשר הכריזו עליהם מלחמה מעל עמודי השבועון המסויים.

נאומנו הראשון (ראה מסגרת בעמוד זה) היה מוקדש לחילופי השרים צדוק-שרף. היה זה ויכוח סיעתי, ונציגי כל הסיעות דיברו בזה אחר זה, לפי גודלן. כשהגיע תורנו, דיברנו בנוכחות ראש-הממשלה וכשלושים חברי-כנסת — בהעדרו של ספיר עצמו.

תוך דקות נפוצה בבניין השמועה כי אירע משהו. באותו יום, ולמחרת, ניגשו אל אמנון זכרונני ואלי עשרות חברי-כנסת מכל הסיעות, ובעיקר מסיעות גח"ל ורפ"י, וביקרו על הנאום. «סוף-סוף נאמר כאן מה שצריך היה להיאמר!» אמרו המברכים, אשר סיעותיהם שלחם התפסקו בנאומים שיגורתיים.

אבל רץ על קלוש מכל זה חדר לעתונות. כלל מקובל הוא אצל כל העתונאים בכנסת שעליהם לצטט בזה אחר זה את כל הנאומים, אם היו דבריהם חשובים ואם לא. בלי קשר לרושם שהם מעוררים בכנסת עצמה. חלק מן הכתבים אף מקציבים את המקום לסי גודל הסיעות. כך יכול נאום משעמם וחסר חשיבות של סיעת גח"ל, למשל, לתפוס כעתון פלוגי שטח גדול, ונאום סנסציוני של נציג סיעה קטנה, שהסעיר את הבית, ייזכר בחצי משפט. מעניין, על כן, לראות איך השתקף נאומנו זה — הכרזת-המלחמה הגלויה על פינחס

בענייני כלכלה, וכי אתה לבדך מגלם בגופך את כל היידיע, וכל ההבנה, וכל החוכמה הכלכלית!

יש לומר לך, כמו שאמר אוליבר קרומול בהזדמנות היסטורית: «למען השם, לך? כי טרם יהיה מאוחר מדי.

אם על הכנסת לבחור בין השר ספיר לבין השר צדוק — מוטב היה לבחור בשר צדוק.

פתקים-של-שבת מכפר-סבא

אל ייחשב הדבר כהצדקת דרכו של השר צדוק. הוא הציג כמה וכמה דברים נכונים: צימצום החממה הפרוטקציוניסטית, קביעת מיבחנים אחידים, חיסול מופעים כושלים חסרי תוחלת, שלילת השיטה של פתקים-של-שבת מכפר-סבא.

אולם זהו רק חלק מהדרך לריפוי, ולצערנו לא הגיש השר צדוק תוכנית כלכלית אלטרנטיבית.

במציאות של ישראל אי אפשר לחסל מופעים ולפלוט עובדים, אם אין תוכנית-אב כלכלית, שתבטיח את העסקתם מחדש, והעברתם המסודרת ממיפעל למיפעל. ואילו משרד המיסחר-והתעשייה כלל לא היה מסוגל לגבש תוכנית כזו. הרי אין לו אפילו הנתונים לכך!

ממילא לא היה טעם בהצעת השר צדוק לפיחות מוסווה. כבר היה פיחות במדינה — מה הוא עוד?

כבוד היושבת-ראש, אנו מצטערים על נכונותו של חבר-הכנסת שרף לקבל את תפקידו של השר צדוק בתנאים אלה. לא הובטח לו שינוי של ממש, ואילו הובטח לו, לא היתה בהבטחה זו כל ממש. כי שינוי אינו יכול להיות חלקי. מה שדרוש הוא שינוי כללי.

דרוש שר עליון לתיכנון כלכלי, בדרגת סגן-ראש-ממשלה, שיממור מעל לשר האוצר וגם מעל לשר-המיסחר-והתעשייה. שר שינצח על צחת יעיל ומדעי של מחקר ותיכנון, שיעבד תוכנית-אב, שיתן כיוון ויעד לכלכלה הישראלית.

בהעדר כל אלה, לא יוכל השר שרף להיות אלא איש ביצוע של השר ספיר. אם לא יתחכך בו, יתנהלו העניינים בין המשרדים כשורה, כשמשדר אחד אינו, למעשה, אלא מחלקה של המשרד האחר. ואם יתחכך בו, יצטרך גם השר שרף ללכת, ויתפנה מקום לחברי-כנסת אחר של מפא"י, לפי תורנות.

הבראת המשק — שביתת הנשק

כבוד היושבת-ראש, כמו בכל ויכוח כלכלי, אנו חוזרים ומתריעים:

אין תיכנון כלכלי, ללא תיכנון מדיני. אין הבראה למשק, כל עוד לא יושבת הי נשק. אין פתרון בסווה-ארוך, וזאת השלום. בשבוע שעבר עמדנו על במה זו, ומול רוב עויין וקנאי אמרנו: פעולת סמוע היתה מישנה טראגי. עבר פחות מ-שבוע, והנה מוכח הדבר לעיני כל. שרתנו את אויבנו, עזרנו לשוקי-הריב, גרמנו להורמת נשק חדש לירדן, קוממנו נגדנו את ידידנו בעולם, התרחקנו מן השלום — ועל כן גם מן העצמאות הכלכלית.

כאן כבר אין עניין לשר זה או אחר. זה עניינה של ממשלה — של מישטר. זהו הקובע, ועל רקע גודל זה, אין משמעות רבה לבואו של שר סימפאטי אחד במקום שר סימפאטי אחר.

„למען השם: לך!“

אוליבר קרומול אגרש את ידיני

למחקר של ממש, שיאפשר תיכנון של ממש.

עד היום אין למשרד מושג מה מחירו של הדולר הנחסף בכל מיפעל ובכל ענף שהוא; עד היום אין איש יודע אילו ענפים יכולים אי-מעם להיות ריוחיים ואילו לא.

אילו בא היום בנקאי שחייצי, אפילו אחרי פרשת סומרפין, והיה מלה ללו מיליארד דולארים, הרי משרד-המסחר-והתע"י שיה לא יכול היה כלל לדעת היכן כדאי להשקיעם — ולא היתה ברירה אלא למסרם לאינטואיציה שלן. להקמת סומרי-פינים או מפעלי גימי לוי חדשים.

והרי כך ביובנו חלק ניכר מעשרת המיליארדים שזרמו הנה, או נמצאו כאן לרשותך.

ואחרי כל אלה, אתה עוד מעז לבוא לכנסת ולהכריז, ביולול תהומי, כי כל מי שאינו מסכים עמך הוא בור

להלן נאומו של ח"כ אורי אבנרי בדיון על התפטרות השר צדוק וצירופו של ח"כ זאב שרף לממשלה במקומו.

כבוד היושבת-ראש, כנסת נכבדה.

יש לנו אהדה אישית רבה לחברי-כנסת זאב שרף. על שום אהדתנו זו, אנו מתנגדים להכנסת ראשו למיטה החולה של ענייני משרד-המיסחר-והתעשייה. לטובתו, נצביע נגד זה.

התפטרותו של השר חיים צדוק — אשר גם לו אנו רוח-שים אהדה אישית — היא מוזרה ביותר. השר צדוק והשר ספיר לא השתח בניהם, אחד מהם — לפחות אחד מהם — היה צריך ללכת.

השאלה הגדולה היא: מדוע דווקא השר צדוק? מדוע לא השר ספיר?

השר ספיר לא זו בלבד שלא התפטר, אלא הוא גם הנה העיקרי מן ההתפטרות הזאת. הוא שנהג לפי הכלל: צדוק, צדוק תרדוף. הוא שעמדנו בממשלה התחזקה באופן ניכר עם התפטרותו של השר צדוק. לגבי חסידיו של השר ספיר, התפטרותו של השר צדוק מהווה הסרתו של מיכשול בדרכו של ספיר אל ראשות המפלגה ואל ראשות הממשלה.

אכן, מהיום שוב לא יתכן ספק, כי אמנם כל שרי ישראל שווים, אלא שהשר ספיר שווה הרבה יותר מכולם.

אתה, מר ספיר, אחראי אישית!

ואנו שואלים שאלה פשוטה: מדוע?

כמה זכה השר ספיר? מה מזכה אותו כי עמדת-מפתח זו?

אנו מפנים שאלה זו לשר ספיר עצמו. אמנם אין הוא נוכח כאן. איני רוצה לדבר מאחורי גבו, אדבר אליו כאילו היה כאן.

אתה, השר ספיר, היית שר-המיסחר-והתעשייה. למעשה, מעולם לא חללת להיות שר-המיסחר-והתעשייה.

אתה אחראי אישית לכל מה שנעשה עלי ידי משרד זה.

ברגע זה עומדת הארץ כולה בצילה של שערורית סומרי-פיין — שערוריה שאין דומה לה מיום ששעורו שערוריות כלכליות במדינת ישראל. עוד נדבר על כך מחר — ויש הרבה מה לדבר. היום נאמר רק זאת: אתה נושא באחריות אישית לפרשה זו. וזוהי הרי רק פרשה אחרונה ואקטואלית. דרכך, כשר בשני המשרדים, דומה לשרה קטל כלכלי. היא זרועה חריבות כלכליות.

הנזכיר את גימי לוי ואת מפעלי הטכסטיל? הנדבר על פרשת אילין ושרשרת שערוריות צי-ס? הנדבר על אלה הי מיליונרים, ששמנו וגדלו בחממה הפרוטקציוניסטית שאתה היית אחד מאדריכליה הראשיים?

אתה אחראי לשיטה הכלכלית שאין לה דוגמה ושם בעולם, שתיכנס לספרי הכלכלה תחת השם „ספיריזם“.

בולמוס יצירה ללא חשבון. גזירת סרסים והשקת אוניות כמסרה בפני עצמה. החלפת התיכנון האובייקטיבי באינטואיציה אישית — אינטואיציה שהוכיחה עצמה כמצפן כוזב. אתה אחראי לתיכנון עיירת הפיתוח שבין יושבים היום אלפים על המזודות, או עומדים בתורים בקונסוליות של קנדה, של צרפת, ואפילו של ברית-המועצות.

אתה אחראי למצבו של משרד-המיסחר-והתעשייה, שעד עצם היום הזה אין בו זכר

כתב אישום

הלוי

עכשיו נשאלת השאלה, מי יחרוך את הדיו?
כבוד היושב-ראש, נתגד בחריפות להעברת העניין להצעה.
לא ייתכן דין אמיתי בפרשה במוסד המורכב מנציגי מסלוגת.
הבה ונזכר דברים גלויים: בפרשה זו מער

להלן נאומי של ח"כ אורי אבנרי להנמקת הצעתו לסדרהיום על פרשת "סומרפין":

כבוד היושב-ראש, כנסת נכבדה.
פרשת סומרפין היא פשע כלכלי. בפנינו שלוש שאלות: מי הנאשם, מהו כתב-האישום, ומי יחרוך את הדיו?
התשובה לשאלה הראשונה היא פשוטה: בראש רשימת הנאשמים עומד שרי-האוצר, מר פינחס ספיר.

חוסר אחריות ורשלנות פושעת

כתב-האישום של אזרחי ישראל נגד פינחס ספיר ואחרים הוא:
פינחס ספיר, 18 מיליון דולר, ואוכדן בטוח של 5 עד 10 מיליון לירות מכספי הציבור, מתוך חוסר אחריות או רשלנות פושעת.
איך נעשה הדבר? — בא איש לראשי המדינה, ובפיו דבר: משקרים ומשכרים. תוכניות גרנדיוזיות על בניית ציר-סחר נוסף תחת דגל ישראל. אילו בא האיש, ובפיו תוכנית קטנה וסבירה, כי אז לא היה נענה. אילו היה ישראלי סתם, ספק אם היו מקשיבים לו.
אבל האיש הוא יורה, איש שלא שירת בצה"ל, תושב חוץ-לארץ והבשרה אשר בפיו עצומה ענקית. בפני תרבות זאת של סגולת אין שרי הממשלה מסוגלים לעמוד.

לא נבדקו הנתונים. לא הנתונים הבינלאומיים של מיקצוע הספנות, ולא הנתונים האישיים של מר מאיר הלוי. הקסם האיש בא במקום הניסוח הכלכלי המדעי. האינטואיציה האישית של הנאשם מספר אחד תססה את מקום תחשיב-הכריות האובייקטיביים.

תירוף לכל פושט-רגל: הבטחון

מה הם המניעים:
לספק תעסוקה לעובדים, כמו במיקרו של גיימי לוי? בים היה תמיד מחסור חמור בידיים עובדות. לא היה צורך בתעסוקה לימאים. בקחים החיצוניים, כמו הקו לאקדודו, לא יכלו ימאים ישראלים לעבוד כמעט בכלל.
הכנסות למדינה? — המדינה לא היתה שותפת לעסקים אלה. החברה העיקרית של מר הלוי רשומה בגינבה. על העברות ההון מהארץ לחוץ-לארץ לא היה, וגם לא יכול היה להיות בתנאי הניהול הקיימים, מיקוח יעיל.
גם אילו היו עסקי הלוי משגשגים, ספק אם היה משגשג מן הדורלים האלה מגיע לישראל. אדרבא, יגלה נא מר ספיר כמה מפיחה-כנסה שילמדו חברות הלוי עד היום לאוצר המדינה?
אם כן, מה היה המניע? בולמוס העשיה לשמה, ללא תכלית וחשבון? הרצון להוכיח שמקיימים, שעושים? הרצון להוציא את הכסף שזרם למדינה, ושלגביו לא היה תכנון, שיכול היה לאפשר את השקעתו הרציונלית לפי חישובים כלכליים?
או אולי סתם התאוה לשוויץ ורושם; של דגל המדינה המתנופף, ולא חשוב עד מה?

מזה כמה שבעות מחפשים מר ספיר ושותפיו בנרות מניע כלשהו בדיעבד, ויהיה שדוף ככל שיהיה. עד ששלפו את המניע הבטחוני, שהיה הוא טוב תמיד.
אמר הוגה-הדעות הבריטי הרגול, "ר"ר ג'ונסון": "הפטריוטיזם הוא המיפלס האחרון של כל פושט-רגל".
התירוף האחרון של כל פושט-רגל!

כשאין כסף למובטלים ולסטודנטים!

באים מר ספיר ושותפיו וטוענים: שום נזק לא נגרם, יש בסחונות ואפשר לממש אותם. טענה זו מעידה על מומחיותם בענייני ים, כמו מעשיהם הקודמים.
לא קל לתפוס אניה. לא קל למכור אותה. מה גם שהערך המקורי של האוניות נופח עליידי מר הלוי, שגבה קומיסיון גלוי ומוססה על בנייתן. בינתיים ירדו מחירי האוניות בעולם. חוץ מהידיה האוטומטית במחירי כלים משומשים.
וזאת בנוסף על הנזק לאשראי הטוב, שהיה עד כה לישראל בחוגי הפיננסים הבינלאומיים. ברור שאם נפסיד בעסקה זו פחות מ-5 מיליון לירות — נוכל להתברך ולטעון שיצאנו בשן ועין. קרוב לוודאי כי ההפסד האמיתי יהיה הרבה יותר גדול. ספק אם מר ספיר יעמוד בלחץ המופעל עליו לאחר על הבטחותיו, למרות כל ההבטחות.
הפסד של 5 מיליון לירות לפחות, בשעה שאין כסף לביטוח מפני אבטלה, בשעה שצפויה שבייתה של 28 אלף סטודנטים בגלל 2-3 מיליון לירות, בשעה שאין כסף לטלפונים — השקעה עליה מרוויחה המדינה 30% לשנה!
זהו כתב האישום.

- ידיעות אחרונות: ח"כ אורי אבנרי (העולם הזה) טבור, כי השר ספיר צריך היה להתפטר, שכן הוא נהג, לדברי הנואם, לפי הכלל: "צדוק, צדוק תרדוף!"
- קול העם: אף לא מילה אחת.
- היום: אף לא מילה אחת.

האחריות הקולקטיבית

שר ספיר לא ענה באותו יום, כי לא נכח במקום. במקומו ענה איש-אמונו, ח"כ ישראל קרגמן, איש מפא"י ויו"ר ועדת הכספים, שזיכר כמעט מיד אחר:
קרגמן: חברי הכנסת, בזמן האחרון אנו עדים להתקפה והסתה אישית נגד שרי-האוצר ספיר, התקפה והסתה שאינן יודעות דגן, בעליפה ובכתב. ראייה זו אינה מעידה על שורשים עמוקים בהחיה הדמוקרטית שלנו. ראייה זו של עניינים במישור דמוקרטי אמיתי שאולה ממישטרים זרים, זרים לרוחה של ישראל, זרים גם לרוחה של היהדות.
שרי-האוצר ספיר אינו פושע על דעת עצמו. הוא שליח ציבור, שליח הממשלה... כל הסתה אישית, כל ראייה כזאת שיש שרי-האוצר שבו כל השר... זרה לרוחה של ישראל.
אבנרי: ואין שום אחריות אישית?

למחרת היום נאמנו את נאומי השני, להנמקת הצעתנו לסדרהיום בפרשת סומרפין (ראה מסגרת בעמוד זה).
יכולנו בכלל להעלות הצעה זו רק מפני שגורנו על עצמנו במשך כמה חודשים הימנעות מהגשת הצעות. ידענו שבהתאם לסעיף-סתימת-הפה נוכל להעלות רק הצעה אחת במשך חודשים רבים, ושמרנו על הצעה זו כעל בבית-ענייני. השבוע החלטנו להשתמש בה, מפני שראינו בפרשת סומרפין סמל למישור כללי.
(הדבר מוכיח, אגב, את יעילותה של אותה קנוניה מחפירה של מפא"י וחרות. אילו השתמשנו ב"מיכסה" שלנו קודם לכן, למשל אחרי פעולת סמוע, כי אז לא היינו יכולים כלל להעלות את פרשת סומרפין. לשימתן הרבה של מפא"י וחרות כאחת.)
כשיזכרנו על פרשת סומרפין, נכחו למעלה ממחצית חברי הבית — מחזה נדיר למדי. ברגע שפתחנו בהתקפת-המחץ על ספיר, הוא הפנה את ראשו באופן מופנן, והחל משוחח

ועדת חקירה בלתי-תלויה

כבוד היושב-ראש, אנו תובעים מינוי ועדת-חקירה ציבורית בלתי-תלויה, בראשות שופט בכיר, שתחקור פרשה זו על כל הפתעויותיה. דהיינו: מדוע פעל שרי-האוצר כפי שפעל, מדוע ניתנו ערבויות לכספים, מי החליט, אילו תנאי-העדפה קיבלה סומרפין לעומת אחרים, מי נהנה מן העסקה, האם מעורבים בפרשה, בצורה בלתי-נאותה, אישים מרכזיים במדינה; מי קיבל תרומות ומתנות מן החברה ובאילו סכומים ונסיבות; מה גובה התשלומים שהגיעו מכיסו מר הלוי לקופות המפלגות, ובעיקר: איך למנוע תופעות כאלה בעתיד; מה הם הקריטריונים שלפיהם משקיע שרי-האוצר את כספנו?

יהיה זה אבסורד להעביר דיון זה לוועדת-הכספים, שהיא עצמה צר מרכזי בבירור.

אנו מציעים לקיים דיון במליאת הכנסת, לעיני הציבור והעיתונות, כדי להחליט על הקמת ועדת-חקירה, הרכבה, סמכויותיה ודרך פעולתה.

כל החלטה אחרת תהיה אות-קלון למישור, סטירת-לחי לדעת-הקהל הנאורה, והשתמטות מחובה מוסרית ראשונה.

היו"ר ישראל ישעיהו: אני חייב להעיר לך: החלטות של הכנסת הן החלטות של הכנסת, החלטות-כבוד של הכנסת. והמילים "כל החלטה אחרת" — לאמור: של הכנסת — היא החלטת קלון לא תיכנסנה לפרוטוקול של הכנסת.

אורי אבנרי: אדוני יכול לחמוק זאת. אני עומד על דעתי. היו"ר ישראל ישעיהו: זה נמחק. אבא זאת גם לבירור. אין החלטות של הכנסת החלטות-קלון, וסיגנון כזה לא ישרור בכנסת. זוהי כנסת של נבחר ישראל כולה, וההחלטות שלה הן החלטות של הכנסת, והחלטות של הכנסת הן חוק, ולא קלון.

אורי אבנרי: כבוד היושב-ראש — — —
היו"ר ישראל ישעיהו: אדוני, אתה חייב בדרך-ארץ כלפי הכנסת וכלפי העם שבחר בה, ואני מבקש ממך להבא לא להשתמש במושגים כאלה.
אורי אבנרי: כבוד היושב-ראש — — —
היו"ר ישראל ישעיהו: אל תתחכם איתי! גמרת את נאומך, ומה שאמרתי — אמרתי.

אחרי תשובתו של שרי-האוצר, הצביעה כל הקואליציה בעד הצעתו להעביר את הצעות אבנרי ואלמוני לוועדת הכספים.

בקול רם עם שרי-המשפטים, שישב לידו, שאר חברי-הבית שתקו. לפנינו דיבר יוסף אלמוני, שהעלה הצעה בשם רפ"י. אגב, שעה קלה לפני ויכוח זה, הוזמן ספיר את אלמוני למיזנון, והשניים דיברו ארוכות, בצורה ידידותית למדי. לכן לא התפלאתי כאשר, אחרי גמר הנאום שלנו, קם ספיר לענות כלהלן:

פינחס ספיר: ... אני רוצה להגיד שאיננו נכנס לדברים שחבר-הכנסת אלמוני לא נגע בהם, ואני לא צריך להתייחס להם, כי גם הוא לא התייחס לדברים שהופיעו בעתונות. ואני מזכיר את ההצעה לסדרהיום של חברי-הכנסת אלמוני, ומתעלם מהשניה, כי אני רוצה להגיד שיש אנשים, שמה שלא יגידו עלי יושמיעו אותי, גם כשהו יהיה מעל הבמה הזאת, ומה שלא לכלכו אותי בכתב בעתונות, איננו חייב להתייחס לדבריהם ולהגיב עליהם.

אורי אבנרי: זה באמת יותר נוח.
בצורה זו התחמק ספיר מכל דיון על העניין עצמו. את אלמוני גמר בקלות, לפי השיטה: אני מלוכלך? אתם מלוכלכים כמוני! הוא פשוט הביא מיסמכים מטעם סדי קולקל ושמעון פרס, שהם כיום אנשי רפ"י, כדי להוכיח, בכיכול, שגם הם היו שותפים לשערוריית סומרפין.

על האחריות הקולקטיבית של כל המפלגות לפרשה זו לא דיבר — כי על כך גם לא דיבר אלמוני. מסיבות מובנות.

בכל אותו דיון לא השתתפה חרות. חברה הסתפקו בקריאות ביניים בלשניות בלבד — הם תיקנו מדי פעם את העברית של שרי-האוצר, בהצבעה התפלגו לארבעה חלקים: אחדים הצביעו עימנו, למען דיון במליאה; מנחם בגין הודיע שהוא נמנע; אחרים נמנעו מבלי להודיע; אחרים הסתלקו מן האולם לפני ההצבעה. נדמה לי שלא היו הרבה שבוועת בכנסת בהם היה כה ברור בשביל מה אנהנו יושבים שם, כמו שבוע זה.

כל זה נוסף על שאר פעילותנו בשבוע זה: מסירת הודעה מיוחדת נגד הקפאת הילגות לכדורגל (ראה מדור ספורט), הנמקת הסתייגותינו ל

חוק לשון הרע בחקיקת-החוק-המשפטי, התקפתנו על חוק ההתיישבות (שנודע לחוק את השלטון המפלגתי במושבים) בחקיקת-הכלכלה, קבלת תשובות לכמה שאיל-תות, ועוד.

תמרורים

★ **נחוג.** יום הולדתה ה-49 של ראש ממשלת הדרו, **אינדירה גנדהי**, שהי קדישה את כל מתנות יום הולדתה (עשרות משאיות גדושות קמח, אורז ותרופות) לאוכלוסיית מדינות הודויות מוכות רעב.

★ **נחוג.** יום הולדתו ה-76 של נשיא צרפת, **הגנרל שארל דה גול**, תוך התעלמות מוחלטת של חתן השמחה, שאינו רוצה להיזכר בהזדקנותו, מן ההאריך. ב מקום זה מקפיד דה גול על תזונה דלילה ושינה מרובה. הוראת קבע לקצין התורן בלשכתו של הנשיא: "לא להעיר את הנשיא אלא אם כן קיימת סכנה של מחמה גרעינית מידית!"

★ **נחוג.** בבית-הבראה בגדרה, יום הולדתו של **פרופסור נחום סלושקין**, מרצה לשפות שמיות, ארכיאולוג וחוק (יד) אבשלום בירושלים) וסופר רבי-גחני (מן הקונטרס מה יעשה אדם ולא יחלה הספר על האנוסים בפורטוגל ועד למחקר על מוצא העיברים).

★ **נותר.** בעינו, בבית-החולים הדסה בירושלים, מפקד משטרת קפריסין, **קיומברד** (אלוף-משנה) **ה. האסאבים**, אחד שנפצע בעינו בעת מסע-צייד בהרי האי השכן, מכנו היום ירושלימה לפי הוראת רופאיו.

★ **אושפז.** בפעם השנייה תוך חור דשים, בבית-החולים העירוני בתל-אביב, כשהוא סובל מזעזוע מוח, ראש העיר **מרדכי נמיר**, 69, אחר שמעז בביתו.

★ **נפטר.** משבץ-לב בגירדלה, הדרו, בגיל 72, **פרופסור (להיסטוריה) גורדראט סונדרה**, יוזם משחקי-אסיה וחבר הוועד האולימפי הבינלאומי, שדרש, ב-1962, להור ציא את אינדונזיה מן הוועד האולימפי על סירובה לתת אשרות כניסה לספורטאי ישראל לשם השתתפות במשחקי אסיה, שהי תקיימו אותה שנה בג'קרטה.

★ **נפטר.** בגיל 73 איש-העסקים ועסקן הספורט **ירוחם גבאי**, יליד תורכיה ו תושב רמת-גן, שהיה ממיסדי תנועת המכבי בקושטא ובקאהיר, בה נשא לאשה את אחת מתעמלות מכבי המקומיות, חנה. גבאי, שהיה מאשי המכבי גם בארץ, ושימש משך עשרות שנים עסקן כדורגל, הוא אביהם של כתב הספורט יהודה גבאי (לשעבר אלוף ארץ-ישראל בריצת 100 מטר) והבמאי מיכאל (פרנסוא ראש נזר) אלמו.

★ **נפטר.** בירושלים, בגיל 65, **יוסף אפרים שביד**, יו"ר העדה הגורגית ויו"ר אירגון חיילי

שביד

מלחמת-העולם הראשונה. שביד, יליד ירושלים שהת גייס לגדודים העבריים בגיל 16, היה, לאחר מכן, גייס חייל-הספר העברי יריני, בו שימש כקצין קצין שחרור רים ראשי של ה צבא הבריטי בארץ ישראל (בדרגת סגן אלוף) והוא סיים את הקאריירה הצבאית שלו כקצין-הקשר של משרד-הבטחון עם הצלב האדום.

★ **נתמנה.** לתפקיד הבכיר ביותר אליה הגיע איפועם ישראלי במוסדות בינלאומיים, יועץ בנק ישראל (לניירות ערך), יליד ירושלים היים **דובשני**, 41, דובשני שי נתמנה למנהל מחלקת מערב-אירופה בקרן המטבע הבינלאומית בווינגטון, היה בעבר גם עורך פרסימי הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה. ידוע בחוש ההומור שלו, המשרת אותו היטב במסיבות חברתיות. אחד מסי פוריו נוגע למנהל בנק המצלצל לאחר מ לקוחותיו ומודיע לו כי חסר כיסוי בחשבו נ. משיב לו הלקוח: "ואתמול, כאשר היתה יתרה גדולה בחשבונך, גם כן בלבלת אלי?"

★ **הוענק.** פרס אלברט שוויצר (800 ל"ו) על "שירות ברוחו של ד"ר שחייצ"ר" **לד"ר בנימין בראסא**, 49, רופא-צי הולנדי לשעבר החי כעת בבאר-שבע ושימש משך 11 השנים האחרונות כרופאם של בדווי הגנדי.

★ **נפטיה.** בלואיסחיל, ארצות-הבית, בגיל 17, העז העשירה ביותר בעולם, **סובר**, שירשה לפני שנתיים 115 אלף דולר מגברתה, אשר הורחה לנצל את פירות הקרן לטיפוח העז עד שיבה טובה.

לבואר בטוב ביותר: TIME

TIME הסיגריה למצליחים ולבעלי
השאיפות, לאלה שבשבילם רק הטוב
ביותר – הוא טוב למדי.
TIME מתערובת אמריקאית, פאר
תוצרת דובק, קינג-סייז פילטר בקופסת
המכסובב ההדורה.

בחר בטוב ביותר – עשן TIME

המלה למה

ההידד למחרת היום, ירצה לומר כי "לוח לא ציפנו", או "לא התכוונו לזה", או "איך אפשר היה לדעת?" — מוטב שיבלום את פיו בעוד מועד.

כגלל הבושה.

★ ★ ★

מר לי פדוני: אם אתה מתנגד למדיניות הכללית של הממשלה במרחב, הרי הית צריך לשמוח על מעשה הנוגד מדיניות זו.

זוהי שטות.

אני חולק, כאמור, על הנחות היסוד של הבן-גוריונים, גם בלבשו האשכולי. אני מאמין כי עתידנו יוביל אותנו להתקשרות עם התנועה הלאומית הערבית, וכי בסופו של דבר נכרות ברית עם המדינות הערביות המהפכניות, תוך הפסקת תלותנו במערך זר.

יתר על כן: אני מאמין כי יקום בישראל מיסטר חדש, שיגשים מדיניות זו בדרכים מעשיות ונועזות. אני מקווה כי הדבר יקרה לפני שזה יהיה מאוחר מדי.

אולם מיסטר חדש כזה אינו קיים כיום, והמיסטר הקיים אינו מסוגל להגשים מדיניות כזו, הי נוגדת את מהותה.

למיסטר הקיים יש מדיניות משלו, כפי שפירסמו לעיל. ואין דבר מסוכן יותר מאשר ממשלה העושה דבר והיפוכו, הפוגעת כמו ידיה במדיניותה של עצמה.

כי מדיניות גרועה היא טובה יור מחוסרי-מדיניות. מעשים, שבהם טובע הגיון רע, טובים יותר ממעשים שאין בהם הגיון בכלל. קו, המבטיח לנו ידידים לאיכונים, טוב יותר מחוסר-קו, שישאיר אותנו ללא ידידים בכלל, מול איבת כל המתחנתי.

אנחנו רוצים כי המדינה פעבור מכסא אחד — התפיסה הבן-גוריונית — לכסא אחר.

ממשלת אשכול אינה חולמת לעשות זאת, וכלל אינה מבינה על מה אנחנו מדברים.

תחת זאת היא לקחה משור יי חותכת את רגלי הכסא שעליו היא יושבת.

★ ★ ★

ל כולה להיות לפחות ברכה אחת לפעולה מטורפת זו: אם עצם הטירוף שבה, הגלוי עתה לכל עין, יביא למחשבה חדשה על השיטה כולה.

מיבצע-סיני שם קץ לאמונה, שרבים דגלו בה עד אז, כי אפשר לפתור את בעיית ישראל-ערב באמצעים צבאיים.

פעולת-סמוע צריכה לשים קץ לי אמונה שפעולת-תגמול יכולה לפי תור את בעיית בטחוננו השוטף.

מבחינה זו אין הבדל לגבי פעולה בירדן או פעולה בסוריה. זו גם זו מוכרחה להוביל לאותה תוצאה: חיוק אויבי ישראל, העלאת קרנם של אירגוני-הטרור, החרפת המצב בגבול ובחירה הבינלאומית.

★ ★ ★

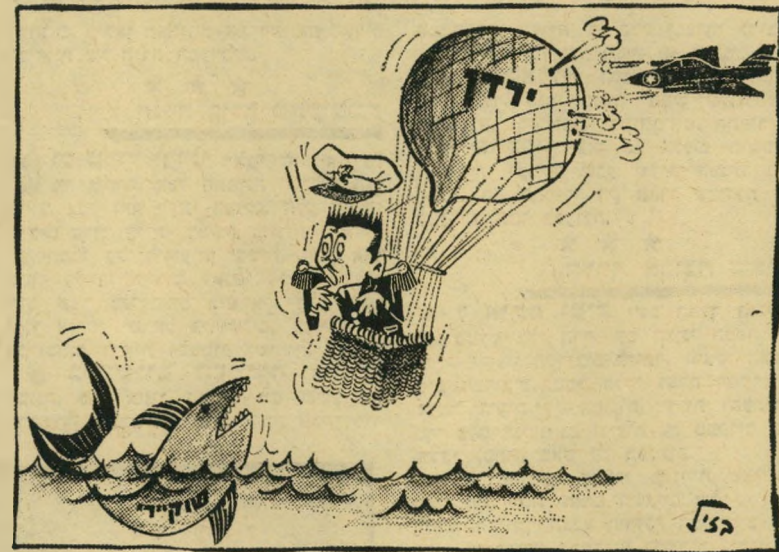
עם אמרנו, במדור זה, אחרי נאום ארסי במיוחד של אחדד שוקיירי ב"אויס" אילו הוא היה סוכן של ממשלת ישראל, לא יכול היה לדבר אחרת. כי סגנונו משנא את העניין הערבי על כל ברי-דעת באו"ם.

כיום יכולנו להגיד את ההיפך: אילו היו יוזמי פעולת סמוע סוכי-ניו של שוקיירי, לא יכלו להציע מיבצע שיעזור לו יותר.

ביותר של ישראל, הגבול הירדני, יהיה זה אסון בטחוני.

● מדינות המערב, ובעיקר ארצות-הברית, צרפת ובריטניה, הן הידיות האמיתיות של ישראל, ועליהן מבוסס בטחוננו. ממילא יש לנו עניין בחיזוקם של הגורמים הערבים הקשורים במדינות אלה.

● כלומר, בראש וראשונה: ירדן ולבנון. על חמשת עקרונות אלה (שאני, כאמור, איני מסכים להם כולל) היו מבוססים כל מעשי ישראל במדינה מאז תום מלחמת תש"ח. ויש אומרים: גם במלחמה עצמה.

כאשר באו לוי אשכול ואבא אבן במקום דויד בן-גוריון וגולדה מאיר, לא נפסלו עקרונות אלה, אלא אושרו מחדש לאורך כל הקו, ללא שום שינוי מהותי.

★ ★ ★

יך מתיישבת פעולת סמוע עם חמשת העקרונות האלה? היא סותרת את כל חמשתם יחד, וכל אחד מהם לחוד:

● היא נתנה תנופה דינאמית חדשה ללאומנות הערבית הקיצונית ביותר. היא עזרה במישרין למצריים ולסוריה לגבור על יריבותיהן במרחב. היא הנחיתה מהלומה גוראה על ה"מיסטר הרופף של המלך חוסיין בירדן, וכמעט הפילה אותו כליל. אילו נפל, היתה ירדן הופכת לגרורה של מצריים ו/או סוריה. גרוע מזה: היא יכלה ליפול לידי של הרפתקן מסוכן כמו שוקיירי, שהוא מסוכן לאין שיעור גם ממצריים וגם מסוריה.

● הפעולה עירערה את המערך של מדינות המערב במרחב, פגעה פגיעה גוראה באינטרסים של ארצות-הברית ושל בריטניה, וגם של צרפת.

● כתוצאה מכך הסכימו שלושתן ש"האויס" יעשה מעשה ללא תקדים בתולדותיו: לגנות בפירוש מדינה החברה בו, ולאיים עליה בעונשים חמורים.

(ורק דרך אגב נוסף: גינוי זה, הגותן עידוד לפעולות-הטרור ויוצר את הרושם כי ישראל תהיה מעתה כבולה בתגובותיה, מתמיר בהרבה את המצב הבטחוני.) זהו הקציר של פעולה אחת. ואם משהו מן המחליטים, או מצועקי-

ער. הבניין לא נפל, אבל נתהוו בו בקיעים עמוקים. יתכן עתה כי משבר אחד נוסף, ימוטט אותו סופית.

★ ★ ★

ל מחרת הפעולה בסמוע, כאשר ה"ארץ כולה עוד מלאה רינה ושושן, הרמנו את קולנו נגד פעולה זו. היינו היחידים, בעתונות ובכנסת, שהצבענו על האיוולת המסוכנת של הפעולה. רכשנו לעצ' מנו מחנה שלם נוסף של שונאים. זהנה עברו אך שבועיים — והדבר יצא לאור העולם, לעיני כל.

גם אותם שעוד אתמול צעקו במלוא

ת זעקת ההמון שמעבר לגבול, את קול היריות, את הר ההתפוצצויות.

תחנות-השידור הסמוכות, ומיברקי כתבי-החוץ, העבירו לעולם את הסיפור כולו.

מיסטרן של המלך חוסיין — שלחם בפעולות אל-פתח ושבלם את פעולות-הטרור — התנווד תחת מהלומות יריביו.

אחמד שוקיירי, האיש שנשבע לקעקע את מדינת-ישראל בדם ואש, קרא להמוני ירדן לקום על מלכם ולהפוך את שלטונו. המוני הפליטים, המתנוונים, מזה 18 שנה במחנות, כששינאת ישראל היא התוכן היחיד של חייהם, עלו על הערים כדי לעשות שפטים במיסטר.

שוקיירי הפך גיבור החמונים. תושבי הגבול תבעו לעצמם נשק. הנוער דרש כי המלך יעזור לאנשי הטרור.

החיילים ירו בהמון. הרוגים ופצועים היו מוטלים בחוצות. ערים שלמות הושמו במצור, כדי להכניען.

איש מאיתנו לא יכול היה להי יות בטוח, בשכבו לישון בלילה, שלא יקרא בעתון-הבוקר על רצח חוסיין, על נפילת מיסטרן ועל השלמת אחמד שוקיירי בחברון ובירושלים, במולידים ובג'נין.

★ ★ ★

מדיניות המוצהרת של ממשלת ישראל, עוד מימי שלטון בן-גוריון, היא:

במיקרה זה יפלוש צה"ל אל מעבר לגבול ויתפוס את הגדה המערבית של הירדן.

יתכן מאד שאילו נפל המלך השבוע, היתה ממשלת אשכול רואה את עצמה נאלצת לממש מדיניות מוצהרת זו ולתת לצה"ל את הפקודה הגורלית.

פירוש הדבר: מלחמה.

פירוש הדבר: הסתבכות עולמית, שאת סופה מי ישרונו.

כל זה בגלל החלטה קטנה לבצע פעולה קטנה באחד הקטעים היותר-גידחים של גבול ישראל.

לפי שעה נמנעה הסתבכות גוראה זו. לפי שעה החוץ המלך מעמד.

אולם אל יחשוב איש כי בכך חזר הכל לקדמותו.

כי בינתיים קרה משהו, ששוב לא ניתן לסטלו.

נשק חדש רב זרם לירדן. המלך הבטיח לחמש את תושבי הגבול, ומעתה יימצאו אלפי כלי-נשק בידי אזרחים בלתי-אחראיים, שונאי המדינה ושואפי נקם, לאורך גבולנו העיקרי.

כוחו של המלך בלבום את פעולות הטרור נחלש.

המיסטר המלכותי עצמו התערר

קרב-רחוב בשכם
הרוגים בירושלים
יריות ברמאללה

סערה על הירדן

הפיגנה בעיר העתיקה: „הדרך לשׁיבה-מלחמת שיחרור עממית“!

של צבא השיחרור הפלסטיני בירדן. הוא אפילו הדגיש: „אירגון השיחרור אינו מבקש להפוס את השלטון בירדן.“ חוסיין לא הגיב על ההצעה. תחת זאת הורה לראש ממשלתו, ואספי אל-תל, להנהיג גיוס חובה של האזרחים בני 25-40. „יש לנקוט בצעדים החמורים ביותר נגד כל מי שיסרב לשרת תחת הדגל, או יעשה מעשה העלול לפגוע במולדת“, כתב חוסיין בהוראתו. הכוונה השקופה: לנטרל את הפלסטינים, שרבים מהם חמושים ממילא, על-ידי הכנסתם למחנות צבאיים מבודדים.

מאותו רגע הותרו כל המיגבלות אצל שוקיירי. „כדי לשחרר את תל-אביב“, הר-עים ברדיו, „יש לשחרר תחילה את קמאן“. תחנת השידור שלו החלה משדרת קומוני-קאטים קרביים אל תושבי הגדה המערבית. קומוניקאט מספר 1: להגביר את ההפגנות. קומוניקאט מספר 2: על כל אנשי המש-טרה והצבא להפר את פקודות ההתערבות נגד המפגינים, ולהצטרף תחת זאת למפגי-נים נגד השלטון. קומוניקאט מספר 3: על כל שרי ממשלת ירדן להתפטר עד צהרי יום השבת, אחרת...

ההוראה הראשונה לא היתה דרושה: ה-המונים ממילא הפגינו. את מידת הצלחתה של השניה קשה היה להעריך בדיוק. ה-שלישית לא הבהילה את השרים.

★ ★ ★

„החשיט צווארי לתדיין?“

בשיא המתיחות, כאשר נידמה היה שההתקוממות הפלסטינית תתפתח למל-חמת שיחרור, הצליח כתב לה מונד אדוארד סעב, שהוא תושב לבנון, להגיע אל מי-פ-קדתו של חוסיין. הוא מצא את המלך מתוך ומלא-מרידות. „המלך עייף מלחום בכל החזיתות. הוא איבד את בטחונו השופע, ונעלם גם חיוכו הרגוע“, הוא דיווח.

כאכה לחוסיין ההתקפה הישראלית. אבל כאבה לו הרבה יותר ההאשמה המצרית-סורית, שהוא אחראי להתקפה הישראלית. „במקום להציע הצבת צבא ערבי בתוך ירדן, אני מציע למצרים צעד יעיל יותר, ופחות דמגוגי“, הכריז חוסיין. „תשתחרר נא מצרים מנוכחות הכוחות והכוחות של גבולה. כדי שהצבא המצרי והצבא הפלסטיני יתפסו עמדות לאורך גבול זה. האין זו דרך יעילה לפזר את כוחות האוייב, שאינו חושש כיום מפני שים סכנה מן הצד המצרי?“ „אירגונו של שוקיירי הצהיר שהוא חותר להפלת השלטון בעמאן. מדוע אגיש מרצוני את צהארי לתלין?“

„אין לשחרר את פלסטין? מוטב לשאול איך להגן על המדינות הערביות מפני חוק-פנות חדשה של ישראל. כאשר נהיה די חזקים כדי להגן על עצמנו, נוכל לחשוב על התקפה.“

בניתיים, כדי להתגונן בפני ישראל ובפני אזרחי הפלסטינים, הסכים לכניסת ההיילים הסעודיים לירדן. „הוא ניצל את זעם הה-מונים“, הטיח המאמר הראשי של אל-גמחור ריה הקאהירי, „כדי לנרות ברית צבאית עם סעודיה, כנגד הברית המצרית-סורית.“ ש-משע: למרות הארגעה בתוך ירדן, ש-באה כתום שבוע סוער, לא תבוא הפרגה במלחמה בין קאהיר ודמשק לבין עמאן ו-ריאד. להיפך.

אמבולנסים העידה על קטל ופציעה לרוב. הערכת אליבטת הדמשקאי: 50 הרוגים.

● **ברמאללה** הפגינו 5000 פליטים נגד המלך, רגמו במשך חמש שעות את המשטרה, ורק לאחר פתיחת-אש, התפזרו. ● **בחהרן** יצאו 10 אלפים תושבים לרחובות, ובמשך שבוע שעות הפגינו נגד המלך. הם התפזרו רק אחרי שכוחות ה-לגיון הוכנסו לפעולה.

★ ★ ★

„הדרך ארוכה מאד“

כ? אותם ימים ישב המלך חוסיין, כמעט בלי הרף, עם קציני המטה ה-כללי, יועציו הקרובים ביותר, וראשי השב-טים הבדואים. מכל חלקי הגדה המערבית זרמו ידיעות על הפגנות, יריות והצלות. מדי פעם הגיעו גם ידיעות על מפקדים ש-סירבו לפתוח באש על מפגינים.

ידיעה שהופצה על-ידי מקורות מצריים מסרה על ייסוד תאים חשאיים של קצינים חופשיים בתוך הצבא הירדני, המבקשים ל-הקים רפובליקה במתכונת המצרית. כרוזים, שנשאו את חתימותיהם של שרים פלסטינים לשעבר, דרשו חלוקת נשק לאזרחים, והצ-טרפות לברית-ההגנה המצרית-סורית. מעבר לגבול הדרומי, הגיעו ידיעות על הוערכות 20 אלף חיילים סעודיים, מוכנים להיכנס לירדן, ברגע שיתבקשו לעשות זאת על-ידי המלך.

לידיעות אלה יכול היה חוסיין להקטיב רק באוזן אחת. השנייה היתה כרויה לדברי דמשק וקאהיר. הקולות שבקעו משם היו בעלי מידות שונות של להט, אבל חוכן אחד: נגד חוסיין.

המתון ביותר היה גמאל עבד-אל-נאצר. הוא ניצל את פתיחת המושב הרביעי של האסיפה הלאומית בקאהיר, כדי לעשות הש-בון עם ירדן. „אם צבא אינו מסוגל להגן על גבול כמו גבול ירדן, יש לאמן ולחמש את תושבי הכפרים שלאורך הגבול... מה ש-כאב לנו ביותר בתקרית סמוע לא היתה התוקפנות כשלעצמה כי אם הקלות בה יכ-לו כוחות האוייב לחדור בטאנקים לשטח ירדני, ולצאת לפני שהצבא הירדני יכול היה להתערב.“

הוא חזר על עמדתו המוצהרת: „לא נרשה לפעולה מיקרית לסבך אותנו במל-חמה. הארצות הערביות המתקדמות הן אשר יקבעו את מידע ומקום המערכה.“ מתי? „הדרך ארוכה מאד.“

★ ★ ★

„לשחרר את עמאן!“

דמשק היתה פחות מאופקת. היא קר-אה, בלי חוכמות, לחיסולו של חוסיין. תנועת המכוניות הוסקה למשך 15 דקות, מורים הצטוו להרצות בפני תלמידיהם על הפקרת ערביי פלסטין לנקמות ישראל על-להתפלל לעילוי נשמת חללי העם הפלסטיני. „שנפלו קורבן לכדורי הצבא הישראלי והצ-בא הירדני.“

אך השבוע היה שיך, בלי ספק, לאחמד שוקיירי. ארבע פעמים נשמע קולו מעל גלי תחנת השידור הפלסטינית מקאהיר. ב-תחילה הציג את עמדתו כחזרת רצון-טוב בלבד: הוא הציע להציב 10 אלפים חיילים

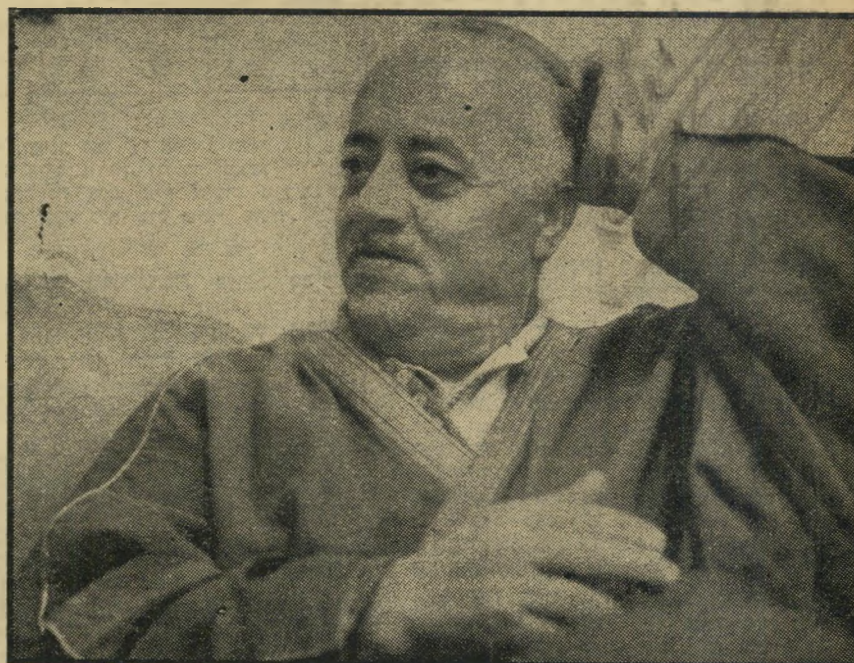
הצהרים, מילאו ההמונים את רחובות הערים הגדולות של הגדה המערבית.

★ ★ ★

הגדה כודה מתקוממת

ש? ום מקור ירדני רשמי לא דיווח על מה שקרה, אבל התמונה הכללית הצ-טיירה בכל זאת לעיני העולם. חלק מן ה-פרטים שודר על-ידי דמשק, ביירות וקאהיר, שהסתמכו על מודיעיהן בירדן. חלק אחר סופק על-ידי תיירים, ואנשי או"ם, שעברו דרך שער מנדלבאום לישראל. חלק נוסף יכלו אזרחי ישראל ולישמוע ישירות. בקלנסואה לראות ולשמע ישירות.

● **בירושלים העתיקה** התארגנה הפגנה, מיד אחרי תפילת יום ששי. אך המשטרה והצבא היו במצב הכן, פתחו מיד

שוקיירי: הדרך לשיחרור-מלחמה בחוסיין

באש, שנמשכה 45 דקות. שני תלמידים נהר-גו, לדברי ההודעה הרשמית, „כאשר ניסו לחטוף מכונית-יריה מידי חיילים.“

● **בשכם** הוכרזה שביתה כללית של יומיים. המוני התושבים הפגינו ברחובות, בדרישה לנשק ולפעולה נגד ישראל. כאשר קיבלו ההפגנות אופי אנטי-האשמי מובהק, ניתנה הוראה לנתק את הספקת המים וה-חשמל של העיר. כתום יומיים לא פסקה השביתה, וההפגנות החמירו. הכביש ליר-ו-שלים נותק על-ידי מחסומים, ותושבים החלו יורים בשוטרים ובחיילים בתוך העיר. הו-עקו יחידות בדואים של הצבא הירדני, והתפתחו קרבות-רחוב, כשהתושבים מת-בצרים בבתיהם ויורים על החיילים. לדברי עתונאי לבנוני שהיה בעיר: „התרוצצות ה-

ברהבה מן ההטפות שהושמעו ביתר מיסגרי ירדן, ביום ששי האחרון. במידה שהיה הבדל, הוא היה לחומרה: במיסגרים רבים לא הסתפקו המטיפים לקריאה נגד הציונות ונגד מדינת ישראל; הם דרשו גם להפיל את המלך חוסיין, המשתף פעולה עם מדי-נת ישראל.“

הגדיל לעשות אחמד אל-שוקיירי, ראש אירגון השיחרור הפלסטיני. בתפילת יום הששי במיסגד בקאהיר, הספיד לא רק את הרוגי סמוע, אלא גם את קורבנות ההפגנות בירדן, שנערכו כמחאה על תקיפת סמוע. „חסלו את חוסיין!“, הוא קרא. „חסלו את הבוגד!“

דבריו, ודברי מאות המטיפים, במאות מיס-גדים, נקלטו היטב. אך הסתיימה תפילת

העם

קרב בדרום

עוד בסרט הספיק הגבול המזרחי עם ירדן להרגע מפעולת סמוע, שב הגבול הדרומי ועלה לכותרות. כמו ברוב המיקרים עד מיבצע סיני, היתה גם הפעם הפעילות בי אחרי.

פיפר של חיל האוויר, שהיה בפעולת סיור שיגרתי באזור בארותיים, סמוך לגבול המצרי, ירס עליידי שני מטוסי מיג 19 הודות לכושר טיסתו הנמוכה, הצליח ה פיפר לתמרן ולהתחמק. אולם ברור היה, שאילו נמשך המגע לתקופה כלשהי נוספת, היו המיגים מפילים את המטוס האסי.

הפיפר ניצל, כאשר הופיעו שני מיריסי של חיל האוויר הישראלי. הקרב בינם לבין המיגים נמשך שתי דקות בלבד. תוצאותיו נחרצו מראש: המיריסי המהירים, העולים בהרבה על כושר המיגים מסוג זה, פגעו במטוסים המצריים והפילו אותם.

לדברי ההודעה הרשמית התנהל הקרב צד הישראלי של הגבול. מטוס אחד הת רסק באויר, מפגיעת טיל אוויר-אוויר. השני נפל בצד המצרי, קרוב מאד לקו הגבול. לכאורה, היתקלות שיגרתי וחטרת חשי בות. אולם היא העידה על העצבנות לאורך הגבולות, כשהצבאות הערביים מתוחים לק ראת האפשרות של פעולה ישראלית יומה בקנה מידה רחב, באחד הגבולות שלנו.

סטודנטים

מרד 1966

ביום הראשון השבוע בשעה עשר לפני הצהריים קרא אליו רקטור האוניברסיטה עברית, הפרופסור נתן רוטנשטריך, את יו"ר הסטודנטים, עלס דוברונסקי.

"אני מציע", אמר הרקטור לסטודנט, "העלאה של 50 ל"י בשכר היסוד".

חמש שעות אחרי כן, טלפן לעלס השר ישראל ברזילי. "אני מוכן ל-75 ל"י, הודיע.

במשך שעות אחר הצהריים הטריח השר הנכבד את עצמו עוד כמה וכמה פעמים לטלפון. מדי פעם ניסה להציע לראשי הסטודנטים הצעות אחדות.

בשעה שמונה ושלשים בערב הסתיימה הקומדיה. שיחה טלפונית מתלאה בין מזכירת הממשלה, הבהירה לסטודנטים, כי הממשלה החליטה עוד בשעה שתיים עשרה של אותו יום, על העלאת שכר הלימוד בכל המוסדות להשכלה גבוהה בארץ.

"אנחנו שובתים", הודיע כמה דקות מאוחר יותר ארי קאופמן, יושבראש הת אחדות הסטודנטים, ו-28,000 הסטודנטים יצאו למאבק הגדול ביותר בתולדותיהם.

באמצעים הידועים. ההתרחשויות של היום בו פרצה השביתה היו אופייניות למדיניות החלם של הממשלה. איש כבר לא חשב על עקרונות. "המטרה שלנו", הסביר אחד השרים, לנציגי הסטודנטים שביקרו אצלו, "היא לצאת בכבוד מהענין. אנחנו לא יכולים לוותר סתם ככה". לשפיך גייסה הממשלה את רקטור האוניברסיטה, שימש כמתחן.

אלא שהתכסיסים הידועים לא עזרו הפעם. אחת השביתות הגדולות ביותר בתולדות המדינה החלה השבוע.

כמה שעות לאחר שהחלה — החלו לה לחם בה באמצעים הידועים. קול ישראל שכה, כרגיל, שהוא שרות שידור ממלכתי, טרח להזכיר בכל מהדורות החדשות שלו, כי בסך הכל שובתים הסטודנטים בשל העלאה, חטרת ערך לכאורה של 100 ל"י.

אלא, שהסטודנטים במדינה שבתו השבוע לא על סכומי כסף. הם שבתו למען עיקרון: כי כל תביעות הסטודנטים הסתכמו בדרישה, ששכר הלימוד באוניברסיטאות יקבע עליידי קריטריונים אובייקטיביים ולא יהיה נושא של ויכוחים מדי תחילת שנה.

"יש לנו כוח". בירושלים, ניגש סטודנט ביומה הראשון של השביתה למרצה למדעי המדינה ואמר לו: "אני רוצה ללמוד".

בסדר, השיב המרצה, שנכנס עם תלמידו היחיד לאולם ההרצאות. "היום", הכריז ה מרצה, "יתקיים השעור בצורה של שאלות ותשובות. מי, שלא ידע להשיב על השאלות, יקבל ציון שלילי". מפרה השביתה המבוהל נמלט מהאולם כל עוד נפשו בו.

המרצה לא הסתפק בכך, העביר את שם הסטודנט ליו"ר אגודת הסטודנטים. צד ריך להעניש מפירי שביתה, הסביר לו.

סיכם בטאון הסטודנטים דורבן, שהופיע בגליון מיוחד: "יתכן שנצטרך ללמוד מירידינו, הסטודנטים ההודים העולים על

ניידלהי. ייתכן שנצטרך להיזכר בסטודנטים ההונגריים, מחוללי המרד לפני עשר שנים. "הגיע הזמן שנמרוד את מרד 1966. ה שאלה: איזה צבא יביאו נגדינו?" סיכם סטודנט תל-אביבי: "זהו איחולת

הפלת המיג: תמונות אלה צולמו במסרמת המיראז', בקרב עם המיג 19. בתמונה העליונה, המיג לפני הפגיעה. התמונה האמצעית מראה את הפגיעה, והתחתונה מראה את המיג מתפוצץ, מפגיעת הטיל הישראלי.

שביתת הסטודנטים: קבוצת סטודנטים וסטודנטיות, חלק מ-28,000 הסטודנטים השובתים, עומדת ליד שלטים בפתח אוניברסיטת תל-אביב. השלטים מודיעים על השביתה הכללית של הסטודנטים.

לחשוב שאנו שובתים פה כולנו בגלל כמה שרות לירות. או בגלל עניין אישי. אנחנו נלחמים למען אינטרס לאומי: למען מדינה שיש בה ערך לאדם החושב.

● **איסר הראל, מי שהיה ראש המוסד המרכזי לביון, לא יזכה לסיפוק מהחלטת המוסד לביקורת של מפא"י, ויחדש לי קראת סוף השבוע את מסעו נגד אשכול.** המוסד לביקורת יזחה את תביעתו של הראל לערוך בירור בינו לבין ראש הממשלה, בקשר ל תביעתו לצדק ולביטול הגורמים שהביאו להתפטרותו.

● **ראש עיריית תל-אביב, מרדכי נמיר, עשוי להתפטר מ תפקידו, מסיבות רפואיות.** נמיר, המאושפז מזה כשבועיים, סובל מזעזוע מוח קשה. במקומו יכהן יהושע רבינוביץ, סגן ראש העיר.

● **ועידת מפא"י, שנועדה ל התקיים בעוד חודשיים, תידי חה.** הסיבה הרשמית שתיתן: מחלתה של מזכירת המפלגה, גולדה מאיר. גולדה מרותקת למיטתה מאז יום השישי האחרון, עורכת את ההתעצויות החשודות בביתה שברמת-אביב.

● **צפה להחלטה ממשלתית, שתגדיר את הנתונים הסטטיסטיים על האבטלה כסוד בטי חוני, האסור כפירסום.**

● **המאבק בין אהרון כידן, יועצו של אשכול, לבין אלי ני סן, הכתב המדיני של "דבר", על תפקיד דובר משרד הבטחון, יוכרע השבוע.** מרים אשכול, הסר ענת כי כידן הוא פספסן, מבקשת ל הרחיקו. אלי ניסן עשוי לקבל את ה משרה, כפיצוי על משרה נכבדה ב קול ישראל שהובטחה לו, ונמסרה לאחר.

● **המפקח על היהלומים בי משרד המסחר והתעשייה עשוי להגיש תביעה נגד היהלומן יהודה זיס.** זיס קיבל מיליון דולר לפני כשנה וחצי, על מנת לקנות יהלומים גלמיים, ולחזויר את הכסף עם מכירת היהלומים המלוטשים בחו"ל. אולם מ שעבר זמן רב והכסף לא הוחזר, התי ברר שאין בידי זיס מלאי מספיק של יהלומים. גם בהסדר נוח, של תשלומים חלקיים, עליו הוחלט לפני חודשיים. לא הצליח זיס לעמוד.

● **צבי דינשטיין, סגן שר הבטחון, יפנה את הדירה ש הועמדה לרשותו עליידי משרד הבטחון ברחוב בלוק בתל-אביב.** דינשטיין יחזור לדירתו הישנה בצהלה, אותה קיבל גם כן ממשרד הבטחון. לעת עתה משכיר דינשטיין את ביתו בצהלה לדייר מישנה. את דירתו הפרטית בירושלים ימשיך להחזיק.

● **ישראל תקבל השנה מן הבנק העולמי הלוואה של 15 מיליון דולר בלבד, לעומת 20 מיליון בשנה שעברה.** הלוואה מוקטנת זו תיתן בתנאי שהכסף ינוצל כולו לרכישת ציוד תעשייתי בחו"ל — תנאי שלא הועמד אשתקד. משלחת של הבנק העולמי סיירה בארץ בשבועות האחרונים, בדקה את צורת ניצול המיל ויה הקודם, ואת התחזיות לגבי המילווה הבא.

● **חברת-המלט ההסתדרות תית, "נשר" תבלע את מיפעל "שימושון" בבית-שמש.** הממשלה שהשקיעה סכומים עצומים בנשר, מתכוונת להציל את השקעותיה עליידי בליעתו של שמשון, השייך לבעלים פרטיים.

הפגנות

בניגוד לרשיון

בהתחלה עמדו מול שגרירות גרמניה, שברחו סטין, קבוצה של סטודנטים מאוניברסיטת תל-אביב. הם מחו נגד עליית המפלגות הניאנאציות במערב גרמניה, ונשאו שלטים עליהם נכתב: זכור, שנת 1933 עלולה לחזור! או לניאנאציה היום 7% — היטלר התחיל בפחות. המשמרת, שהתחילה לעמוד במקום מ' שעות הבוקר המוקדמות, היתה שקטה עד כן, שרק ארבעה שוטרים הופקדו על בניין השגרירות המפואר וגדול-הממדים. ואת, אחרי שהשטרה נתנה את הרשיון לעריכת הפגנה זו.

אך הכל השתנה כשהגיעו שעות הצהריים. **הנאצים לעזאזל!** עשרות ילדים ש' סיימו את לימודיהם בבית-הספר הסמוך עברו במקום, ראו את הסטודנטים המפגינים. הם הסתקרנו, התגודדו מסביבם, התייענו על מה ההפגנה, ומה פרוש השלטים. המפגינים ענו בפירוט. הילדים נראו מוועזים לחלוטין. הם שאלו עוד ועוד שאלות על נאצים, על הטלאי-הצהוב שענו המפגינים, על מחנות-הריכוז ועל השמדת היהודים. הסטודנטים הסבירו להם. אחרי ששמעו — הצטרפו הילדים להפגנה. הם ביקשו לשאת כרזות. היות ולא

היו יותר, נגשו כמה ילדים לבתיהם, חזרו אחרי זמן קצר עם כרזות אותן ציירו בידיהם. עליהם נכתבו השקפותיהם על הענין, כמו בוז לשכנים הרעים והנאצים עזאזל!

זה כבר חרג בהחלט מהרשיון שניתן להפגנה. בפרט שהילדים התחילו להצטופף ליד גדר השגרירות, מה שבהחלט אסור. השוטרים ניסו להרחיק אותם משם, אך לא הצליחו. להפך: הילדים החלו להראות איך לפי דעתם צריכה להיראות הפגנה נגד הנאצים: הם שרקו בקולות אחרים כל אחד שנכנס לבניין השגרירות בפולקס-וואגן שלו, הם צעקו "ראוס!" לכל גרמני שהציק מחלונות השגרירות, והם לא היו רחוקים מלידות אבנים בשגריר פאולס, שהגיע לשם בשעות אחר-הצהריים.

השוטרים ניסו להרגיע ולהשתק את הילדים המפגינים. הם לא הצליחו. הם קראו לתבניות משטרתיות, שהגיעו תוך זמן קצר. המשטרה החלה לנהל מלחמה נגד הילדים, ומדריך צופים כבן 15 שהביא את חניכיו למקום ההפגנה, נעצר לאחר ש' סירב לסלק את חניכיו מהמקום.

ההפגנה הספוטנטית הסתיימה כשעשרות הילדים הקיפו את הבניין וצעקו "גכמנים הביתה!" ואחרים רודפים המוני שוטרים וצועקים "ילדים, הביתה!" עד שהצליחו לגרש את המפגינים הניסערים מן המקום.

יורדים

חזרה לגרמניה

שעה שמישמרת הנוצר ניצבו מול השגרירות הגרמנית (ראה לעיל), חשף אחד המתבוננים בהם את הצד ההפוך של התמונה: סיפור על הירידה מישראל לגרמניה. בשיחה עם כתב העולם הזה גולל את הסיפור הבא:

העניין התחיל לפני המיתון. היתה עבודה בשפע. חותני עבד בתור מנהל מחלקה במפעל גדול למתכת. הוא נלחם להעלות שכר, לבסוף פוטר ואחרי מאבק ממושך זכה לפיצויים. משהו בסביבות 7000 לירות. זה היה לפני כשנה. הוא היה בן 52. ואז התחילה התקופה הקשה. הוא בן-אדם דינמי, לא אחד שיושב בבית.

הוא בעל מקצוע מצוי, אבל היה מוכן לעבוד בכל עבודה, הוא גרשם אפילו בלישכה. עשה כל מה שאפשר לעשות. בינתיים אכל את כסף הפיצויים, ונשאר כמעט בלי כסף. היה כבר לגמרי שבור. הוא חי בארץ משנת 1934 — עבד בפרד' סים, בתמנע. יש לו גם רקע בסחוני: הוא העביר מיסמכים לאנצו סירני בעיראק, נתפס על-ידי האנגלים, והיה במעצר.

כשהגיעו ימים עד נפש, וכל הגדולים של מועצת הפועלים, שפעם הקיפו אותו,

נצרת: מיה הלאה?

בנצרת היתה: הבריחה אל המרכז. רשימות המערכ, לא זו בלבד שלא זכו לאף קול של בעלי זכות-הבחירה החדשים, אלא שהן הפסידו אפילו 312 קולות ותחיקים. מכיוון שרק מפגם עמדה בין שני הקצוות, הלכו קולות אלה לרשימה, שבראשה, עמו ח'כ עבד-אל-עזיז אל-יועבי, מדוע?

חלק מן ההסבר הוא, שמפגם אימצה את כל שרידיה בנצרת, גייסה פעילים, שידלה את משמחות הפועלים העובדים בקיבוציה. אבל החלק השני של ההשערה חשוב יותר: בחרים רבים תיעבו את שלטון סייף-אל-דין ועסקי המערכ; ובאותה מידה חששו משל' טון קומוניסטי. לא כולם בחרו בשל כך במפגם. אחוז הפתקים הלבנים הגיע הפעם לשיא מרשים.

הסלידה מן המערכ ברורה: תחת שלטונו של סייף-אל-דין שקעה העיר עמוק מאד בבוק של שחיתות, פרוטקציה, ביובור, ראו-תנות וגרענות. סמל העיר היתה מכונת מוצדס כחולה, שעלתה 45 אלף לירות, והועמדה לרשות ראש-העיר.

הפחד מן הקומוניסטים היה פחות ברור, אך בכל זאת ממש. לא היה זה פחד של בעלי-הון דחוק, גם לא של אנשי-הכנסיות. עובדה היא, שברוגנים רבים הצביעו ו', "מפני שאיש-כבוד אינו יכול להצביע אחרת", ואילו בשכונות עדתיות מובהקות, של העדות הנוצריות השונות, עלה חלקה של ר'ק'ח על מה שהיה לה עד כה. הפחד לא היה, איפוא, מעמדי, אלא בעל גוון מדיני-לאומי. הסביר זאת אקדמאי צעיר, בוגר האוניברסיטה העברית: "אני בעל תחושה לאומית חזקה. אני מתקומם נגד התרפסות ראש-העיר לכל פקידון של משרד-החוץ. אני נגד קבלות-הפנים לאורחים זרים, שאין בצידן גם תיאור אמיתי של מצב ערביי ישראל בכלל, וערביי נצרת בפרט. כל זה היה צריך לדחוף אותי להצביע בעד הקומוניסטים. אבל אני חושש, ששלטון קומוניסטי עלול להפוך את נצרת למרכז של התנגדות לממשלת ישראל. אני יודע מה? היו שולחים תוכירים לאו"ם כל שני וחמישי. כשסתם אדם שולח — מילא. אבל אם זה ראש העיר הקדושה הזאת — בטח היתה הממשלה מתחייבת לזה בתומה רבה.

"אתה מבין, נצרת היא בירת ערביי ישראל. אלחם כדי שתשבור על מעמדה זה. אבל הקומוניסטים היו הופכים אותה למשהו הרבה יותר קיצוני — והממשלה היתה מתנקמת. לא בקומוניסטים — אלא בעיר, וביושביה."

עם הקומוניסטים לבדם?

ש' יחה זו גרשמה ימים מעטים לפני הבחירות. אותו אקדמאי לא אמר אז בעד מי יצביע, אבל לא היו בפניו ביררות רבות. באין מתחרה, קצרה מפגם את הייבול. השאלה היתה: מה יעשה הפעם עבד-אל-עזיז? אחת מסיסמות הבחירות שלו היתה: תנו לנו עוד ציר, ונוכל להכריע! הוא קיבל את הציר הנוסף, ועומד עתה באותו מצב בו עמד בפעם הקודמת: כלשון-המאזניים בין המערכ והקומוניסטים. הוא מיד הצהיר, כי יתחור להקמת קואליציה מקיר אל קיר. אלא שהדבר ניראה בלתי-מיציאותי למדי. דבר אחד הוא דחת בפרוש: קואליציה מצומצמת עם סייף-אל-דין. האם ילך עם הקומוניסטים לבדם? הוא לא נתן תשובה חד-משמעית. בפעם שברכה פחד לעשות זאת, כי מנהיגות מפגם חששה להסתכן בגירוש מן הקואליציה הממשלתית. האם יעז לעשות זאת הפעם? הברירה, במיקרה שיתחמק שוב, היא אחת: בחירות חדשות.

אסביר לה את מצבי! שרו חבורות של צעירים ברחובות נצרת, ביום החמישי האחרון. זוהי השורה הראשונה, בבית החורו של שיר ערבי סופולארי מאד. אלא שביום זה — שהיה יום הבחירות לעיריה — שמו זמרי המקהלות הניידות את הדגש על האות הראשונה: ו'.

לפי חוק הבחירות, נאלצו כל המפלגות והרשימות שהשתתפו בבחירות, להפסיק את תעמולתן ביום רביעי בערב. או מצאו הצעירים את התחבולה המוסיקלית, שאיפשרה להם לעזוק את האות ו' של ר'ק'ח בחצות.

האזרחים חיכו בהנאה מן ההתחכמות, והלכו להצביע. בעד מי? עד לרגע האחרון לא העז איש להמר על התוצאות. "אני פוחד שסיף והחברים שלו יאספו שמונה", הביע את דעתו בקול רם, אחד מפעילי ר'ק'ח, בפתח הקלפי שמוקמה בבניין העיריה. "אני שאלה נקבל שמונה", קיחה בדבקות פעיל אחר של אותה מפלגה, בפתח קולנוע דיאנה. אבל גם זה וגם זה לא יכלו לומר בבטחון, כי יש להם תחושה עמוקה שנובואתם תתאמת.

כולם הרוויחו, אבל...

אשר נימנו הקולות, הסתבר שאכן אין נביאים בעיר של ישו. ספק אם איש תיאר לעצמו תוצאות כאלה:

- ארבע רשימות המערכ שמרו על ייצוגן, וזו לשבעה כסאות במועצת העיר ריה;
- הקומוניסטים הפסידו כיסא אחד, מ' תוך השבעה שקיבלו בבחירות הקודמות;
- מפגם הכפילה את כוחה ממנדט אחד לשניים.

יחד עם זאת, יכול היה כל אחד משלושת המתחרים לסעון, שהוא זכה להישג חשוב: רשימות המערכ הצביעו על העובדה, כי למרות שארבע הרשימות קיבלו רק 4465 קולות, לעומת 4777 הקולות של שבע הרשימות הקודמות של המערכ — הרי בכל זאת שמרו על מספר הכיסאות שלהן, ונש' אור הכוח הגדול ביותר בעיריה: 7 מתוך 15.

● ר'ק'ח, שהפסידה כיסא אחד, הצביעה בגאווה על העובדה, כי האחוז שלה בכלל הבוחרים עלה מ-37% ל-39%. זה הסתכם בעלייה של 173 קולות, 4271. מפגם ניפנפה בעובדה, כי מספר בוחריה קפץ מ-698 ל-1139, וכי היא היחידה שהגדילה את ייצוגה במועצה. אין זה קרה?

הבריחה מן הקצוות

לק מן התשובה טמון באותן חבורות של זמרים משוטטים, אשר רוממות ו' בגרונם. היו אלה, בעיקר, שבאב, שהתבגרו די הצורך בין נובמבר אשתקד לבין נובמבר השנה, כדי שיקבלו את זכות-ההצבעה.

מספרם של המצביעים החדשים הגיע לסביבות 500. אילו הצביעו כולם לר'ק'ח, היו הקומוניסטים שומרים על שבעת כיסאותיהם. אבל ר'ק'ח אספה תוספת של 173 קולות בלבד. פירוש הדבר: או שהדור הצעיר לא היה כליכך משולהב למען ר'ק'ח בקלפי כפי שהיה משולהב בשיירי-הרחוב; או שאמנם הצביעו מאות צעירים לר'ק'ח — ובמקומם הפסידו הקומוניסטים חלק ממצביעיהם הוותיקים.

כך או כך, ניתן לקבוע, כי התופעה המרכזית של הבחירות

הנשר והטלאי הצהוב

"ראוס ו"

לא עזרו לו, החליט לפנות לסגן שר הבטחון, צבי דינשטיין. כתב לו מכתב, בו סיפר את כל הסיפור. הוא הזמין לפ' גישה עם אחד הפקידים. שמעו אותו, אמרו שטיפלו בעניין — ולא קיבל שום תשובה. כשהיה ממש חנוק, הציעו לו שיגש לשגרירות הגרמנית. אחרי הכל היה פעם אורח גרמני. הוא ניגש, ושם קיבלו אותו יפה. הסבירו לו בדיוק את הזכויות שיש לו בתור תושב חורו: יש לו עדיפות בעבודה-בדור, ואם אינו עובד מגיע על תשלום — ביטוח אבטלה. ברגע שהוא הגיע לגרמניה הוא מקבל 6000 מארק. הוא ואשתו 12 אלף בשביל סידור התחלת.

יחסו לגרמניה כל הזמן היה שלילי. הוא בא הנה אחרי עליית היטלר לשלטון, ומעולם לא חשב לחזור לשם. הרי השמידו שם את הוריו ואת אחותו הגדולה. אבל בסוף לא הייתה לו ברירה. הוא החליט לחזור. **מכתב שז' אב.** הוא התאקלם שם. עבודה עוד לא קיבל, כי בינתיים יש ריצות, סידורים, טפסים. לעת-עתה הוא מקבל תש' לום למחיה.

אשתו לא כל כך מתאקלמת. היא ילידת ליטה, ואינה שולטת כל כך טוב בגרמנית. היא קהורה לארץ, ולילדים שנשארו כאן. על מה שהיא מרגישה שם, כתבה השבוע: "טוב שלא הבאנו את הילדים. אין כאן עתיד ליהודים, ובמיוחד לנוער. כאן המצב גרוע. היהודים יושבים על רגשות גבוהות, עם דירות יפות שקיבלו מהממשלה, ולא יוזנו עד שיזינו אותם.

"ובכן, דיברתי ברצינות עם אבא כדי להחליט אם להשתקע כאן או לנסוע. כדי להיות עצמאי צריך להשקיע כסף, וכסף אין. מרחוק הכל נראה אחרת. מי יכול להיות ג'נרלון רק לעשירים. זה שצריך לעבוד, בכל מקום זה אותו הדבר. להיפך, פה לעבוד זה יותר מסובך.

"אתמול היינו בושף של האוסטרים, לא רצינו ללכת, אבל הדוד קנה כרטיסים ולא היה נעים לא ללכת. היה קור כלבים. היו רקורים, אבל הסתלקנו בהתחלה. לא מעניין אותנו החג שלהם. פשוט אין לאן ללכת. יושבים בערב ומביטים בטלביזיה."

ועכשיו — הבן. מלבד אשתו, הם השאירו בארץ בת ובן. הבת לומדת בסמינר הקיבוצים, וממש חולה מגעגועים להוריה. אבל היא אוהבת את הארץ ואינה חולמת לעזוב אותה.

הבן — זו שאלה אחרת. הוא בן 20, עובד. אבל אם יהיה לו משרב בעבודה — הוא בהחלט יהיה מוכן לרדת. רק שהורים יסתדרו שם. אתמול הלך לשגרירות הגרמנית — וקיבל אורחות גרמנית.

התכונים, התכונים שווים באלף אחוזים — מן הזהב, מן

זהב אשר הושקע בהם לשווא...

בשנת 1953, בעיצומה של תקופת הצנע, נתפסה המדינה בפסיכוזה של נטר עת פרדסים. איפה לא נטעו? כמעט אין אזור במדינה — מגבול הצפון ועד הנגב הצפוני — ששם לא נטעו פרדסים. חברות, אירגונים, מוסדות, אלפי יחידים, שהתארגנו במיוחד לנטיעת פרדסים, תלו בהדר תקוות לרווחים טובים. בישראל נטעו היום 450 אלף דונם פרדסים. 120 אלף דונם נטעו לפני מלחמת העולם השנייה, והשאר החל משנת 1952. מי שנתפס יותר מכולם בבולמוס הנטיעה היתה הסוכנות היהודית, או יותר נכון, אגף ההדרים במחלקה להתיישבות של הסוכנות: כלומר, ד"ר רענן וייץ, שהיה אז וחינו כיום הבוס המוחלט של המחלקה. מאז 1953 נטעה מחלקה זו 122,500

יישאר בטיפולה 45 אלף דונם מניבים. **45 אלף דונם שאין המתיישבים מוכנים לקבלם. 45 אלף דונם שיתקציב החקלאותם בשנה יגיע ל-16 מיליון ל"י בערך.** הסוכנות עצמה טוענת, כי רק 13 אלף דונם אמנם הגיעו מזמן לשלב, שהיו צריכים להימסר ליושבים השונים, אלא שישוברים אלה אינם רוצים אותם. יתר 32 אלף הדונם, לטענתה, זקוקים לעוד טיפול, ואז ירצו בהם היישובים. אלא שניציג האירגונים המיישבים — קיבוצים מכל הזרמים, ומושבים — דוחים אופטימיות זו בתוקף. יש הטוענים כי כל 45 אלף הדונם אינם כדאיים. ניציג תנועת המושבים מעריך את השטח כ-35 אלף דונם לפחות. ואילו

הפרדסים

נידונו למאות

דונם פרדסים, כשביל קרוב ל-300 ישובים — מהגושרים בצפון ועד אזור גירי-צחק צאלים בנגב הצפוני. **ההשקעה: יותר ממאה וחמישים מיליון לירות.** ההשקעה הוו של 150 מיליון לירות אינה כוללת את מחיר הקרקע או זכויות-מים. היא כוללת: פרדס, דרכים, ציוד לקטיף, חומרי גלם. מה גורל ההשקעה הו?

פרדסים בני קופצים **קימו אז** עשרות ישובים, אשר מתיישביהם לא היו חקלאים. בשבילם נטעו את הפרדסים — והיום, לאחר שהמתיישבים הפכו לחקלאים, הם אינם ששים לקבל אותם לידיהם. אגף ההדרים של הסוכנות נטע את הפרדסים, טיפל בהם, ומוסר אותם למתיישבים לאחר שהפרדסים הופכים לרנטבילים. לפי נתונים של הסוכנות, קיבלו עד 1 בדצמבר גופי התיישבות שונים — קיבוצים, מושבים, כפרים — 40,200 דונם. בטיפולה של הסוכנות נותרו 82,300 דונם. 20,300 דונם הם פרדסים צעירים, שניטעו משנת 1963, ועוד לא הגיעו לגיל הפרייה. נשאר 61,900 דונם פרדסים. מזה מסירה הסוכנות מאחריותה 3400 דונם פרדסים הנמצאים בטיפול האגף להתיישבות של המעמד הבינוני. יוצא שהיום מחזיקה הסוכנות 58,400 דונם פרדסים מניבים. מזה תמסור הסוכנות, עד 1 בדצמבר השנה, כ-13 אלף דונם למתיישבים, ואז

איש התאחדות האיכרים אומד אותו ב-60 אלף דונם. **ואת כל אלפי הדונמים האלה יש לעקור!** על כך השיב השבוע רענן וייץ, אבי הנטיעות האלה: "שקר וכזב! לא היה ולא נברא!"

משדר החקלאות אישר **יכן השקר. איפה הכזב?** **עובדה** אחת אינה ניתנת לערעור: פרדסים הגיעו לגיל הפרייה — ואינם מניבים כראוי. **עובדה נוספת, שאין עליה עיר: פרדסים אלה נטעו באדמה שאינה מתאימה למטעי הדורים.** איש אינו מטיל ספק בכך, כי למחלקת ההתיישבות של הסוכנות היו כוונות טובות. אבל ספק רציני מאוד מתעורר לגבי יכולת הביצוע של כוונות טובות אלה. הדורים יש לנטוע באדמה קלה או בינוני, ניה, ומחלחלת. האם שמרה הסוכנות על כל זה? השיב השבוע אברהם ויגודסקי, מנהל אגף ההדרים של הסוכנות: **"כל פרדסי הסוכנות ניטעו בי שיתוף פעולה מלא עם משרד הי-חקלאות. יש בידינו אישור בכתב ממשלה החקלאות על כל חלקת אדמה שעליה נטענו פרדס."** יעקב פת, מנהל מחלקת ההדרים במשרד החקלאות מאז 1952, לא הכחיש זאת, אבל הוא התגונן:

"את הבדיקות ערכנו על סמך הידע שהיה לנו אז. במשך הזמן התברר שבדיקות אלה לא היו ה-טובות ביותר."

על כך, שלא כמו ד"ר רענן וייץ, לא התיימר לקבוע שהבעיה אינה קיימת. הוא הודה: "קיימת בעיה קשה, למי למסור את הפרדסים המניבים."

בעקבות הערבים

רדסן ותיק וידוע, חבר הרשות ה-ממשלתית לתיכנון, המנהל רבבות דונם מים של פרדסים, האשים: "לא מומחי משרד החקלאות ולא מומחי הסוכנות בדקו בצורה יסודית אם האדמות מתאימות לנטיעת הדורים. משרד החקלאות נתן אישורים על סמך בדיקות בלתי רציניות."

וכי כיצד יכלו לעשות בדיקות רציניות? הרי בשנים הראשונות של בולמוס הנטיעה, כשפרדסים כיסו מדי חודש פני מרחבים חד-שיים, טיפל רק אדם אחד, בשם גולן, בכל הבדיקות באזור הנגב. על סמך בדיקות מסוג זה הושקעו 1250 ל"י לדונם. אם יעקרו 45 אלף הדונם, פירוש הדבר: השקעה-שווא של יותר מ-6 מיליון ל"י.

איש הסוכנות היהודית, שהאשמות כבדות אלה הוטחו בפניו, השיב בתרעומת-נגדית: "קל מאוד למתוח ביקורת. קל מאוד להיות חכם לאחר מעשה. אבל לנו לא היה זמן. היינו צריכים לקלוט רבבות עולים. מאות אלפי דונם היו שוממים. הכלכלה זעקה ל-גידול ענף-הייצוא מספר אחד שלנו. מה אפר שר היה לעשות? לחכות עשר שנים, עד ש-המומחים יפתחו שיטות בקרה חדשות?" על כך השיב אגרונום בכיר במחלקה ל-הדרים של מכוני וולקני לחקר החקלאות ב-רחובות.

"אפילו ללא עריכת בדיקת-הקרקע יכולים היו האחראים להסתמך על גורם פשוט וברור: להתרכז באותם אזורים שפרדסנים ערבים, ומאוחר יותר פרדסנים יהודים, נטעו את הפרדסים שלהם, שהרי כיחו את עצמם ביבולים ריווחיים." לפי אומדן אגף ההדרים של הסוכנות, יצטרכו לעקור רק אלף דונם של פרדסים,

"בגלל פגעי-טבע שהם מעל לשליטתנו. ומה עם יתר 45 אלף הדונמים? ויגודסקי: "לא נעקור פרדסים בגלל חוסר פוריות!"

והוא ניבא: "בשנה הבאה יוכלו ה-פרדסים האלה." אלא שגם אז אין זאת אומרת שיגיעו לרמת-תפוקה ריווחית. הסביר המומחה של מכוני חקלאות: "אם עד היום לא הגיעו פרי-דסי הסוכנות שניטעו לפני 12 שנים לרמת יבול של ארבעה טון בממוצע לדונם, שהיא רמת יבול ריווחית, ספק אם יגיעו לכך אי-פעם."

אבל הסוכנות נחושה בהחלטתה לא לע-קור פרדסים שאינם ריווחיים. עמדה זו גור-מת למעגלי-קסמים של הפסדים: האדמה אינה מנוצלת לגידולים שעשויים להיות ריווחיים; את הפרדס הכושל יש להשקות במים ומים עולים בכסף, את הפרדס הזה צריך גם ל-ובל, ולטפל בו, וגם אלה עולים בכסף; ו-צריך להחזיק צוותות של מדריכים ומשגיחים, ומכונות ומכשירים חקלאיים, וגם אלה עו-לים בכסף. הרבה כסף.

אי-אפשר להתחרות

דוע מבוגלים הדרי ישראל להתח-רות בהצלחה עם הדרי ספרד ואיטליה, למרות שהוצאות-הייצור כאן גבוהות יותר מאשר בארצות אלו, ולמרות הבדלי המרח-קים לשווקי אירופה? התשובה היא: היבולים הטובים של הפר-דסים בארץ. רמת-היבול של פרדס ישראלי מוצלח היא מהגבוהות בעולם: יותר מאר-

בעה טון ברוטו, בממוצע, לדונם. יכול ממו-צע לדונם בפרדסי איטליה או ספרד מגיע לשניים עד שניים-וחצי טון.

כשלונם של פרדסי הסוכנות מהווה סכנה חמורה לייצוא הדרים — שהכנסים בשנה שעברה יותרו מ-80 מיליון דולאר — מכיוון שלעולם לא יוכלו לעמוד בתחרות עם פרדסי איטליה וספרד.

מה עוד, שבארצות אלו הצליחו בשנים האחרונות, תוך נקיטת צעדים נמרצים, ל-שפר את שיטות-העיבוד שלהם, לבחור את הזנים המתאימים, לקדם את שיטות השיקוף, ותוך תקופה קצרה הם עשויים להגיע ל-רמת-היבול הישראלית. ואז תהיה ההתחרות קשה שבעתיים.

רענן וייץ

סערה בגבעתיים: מזכירה או מאהבת?

בלש מצהיר: „יש לי תמונות אינטימיות“

בעלה מגן עליה: „היא לא בוגדת בי“

סתם רכילות או רצח פוליטי בדיבה?

נושא הרכילות: ראש העיר קובה קרייזמן

הקורים בעיר. בעיתון האחרון, העומד ל-
הופיע ביום החמישי, תפרסם כותרת גדול
לה, ובה יהיה כתוב: ראש עיריית גבעתיים
קובה קרייזמן הוא בעל יצרים בלתי מרוס-
נים, גס ומאיים. עובדות אלה הן מסקנות
המוסד לביקורת של מפא"י.
את העיתון — הנקרא למען גבעתיים, או

אין דבר יותר נורא מאשר ליפול לתוך
לשונותיהם הרעות של רכילאים בעיר
קטנה. זה יכול לגרום שבץ ומחלות-עצבים
לכל אדם שקט וצנוע, המרויח בכבוד את
לחמו. כשזה מתחיל להיות מכון לראש-
העיר הקטנה, בכבודו ובעצמו, זה מוזק הר-
בה יותר.

ריחניחות של שערורייה

בעתיים, היא עיר קטנה, כמו כל ה-
ערים הקטנות. יש בה כמה נשים ה-
בוגדות בבעליהן, ומספקות נושאי שיחה ל-
זוגות, הנפגשים בליל-שבת. יש בה כמה בע-
לים, המבלים פעם או פעמיים בשבוע עם
ידידותיהם, ומספקים לציבור נושא מרתק,
אחרי שהשיחה על הנשים הבוגדות מס-
תיימת.

יש שם איזה שתיים-שלוש בחורות החיות
על פי מושגי-אהבה מתקדמים, וחמישה דו-
זיואנים, וכל העיר הקטנה מתפרנסת מזה,
בדרך כלל, בכבוד.
אבל בזמן האחרון קיבלו תושבי גבעתיים
מתנה מן השמים: סיפור רכילותי גדול
סוג א', עם ריחניחות של שערורייה, ועם
הרבה פרטים פיקנטיים מהנים. זה אפילו
גרם להם לעזוב, לזמן, מה, את כל ה-
בוגדים הקטנים והבוגדות הקטנות, ולעסוק
באופן מעמיק, יסודי ובלעדי בשערורייה ה-
חדשה.

שמועה חדשה

יא מורכבת מראש-העיר הצעיר (39)
! והיפה וממזכירתו הצעירה, אשר
הפכה דוברת העירייה, ולאחר מכן הושעתה
מתפקידה. זה קרה אחרי שנציג רפ"י בעיר
ריה טען שאינה מתאימה לתפקיד זה,
משום שהיא הרשתה לאחד העיתונים ב-
ארץ, לפרסם כתבת-פירסום גדולה על עז-
מה.

„היא המאהבת שלו“, אומרים בהנאה ה-
אנשים בגבעתיים. „הם מתעללים ביחד, וכל
זה“, ואם כל זה לא די פיקנטי, הרי לשמו-
עות על המאהבת נוספה לא מזמן שמועה
חדשה, העוסקת באשתו של ראש-העיר, וה-
מספרת שאשה זו מסתובבת בזמן האחרון
בעיר, ומראה לכל אחד סימני מכות ש-
קיבלה מבעלה.

יצרים אפלים

גבעתיים, כמו לכל עיר קטנה ה-
מכבדת את עצמה, יש גם עיתון קטן,
ובעיתון מתפרסמים כל הדברים החשובים

ביניהם, מספרת: „כל העלילה הזאת היא
חסרת שחר. מנסים לגרום לכך שיפסדו
אותי. אבל יש לי מאחורי ועד-עובדים,
והם לא יתנו שיפסדו אותי בגלל שמועות
כאלה.

„אני ובעלי חיים כבר מזה כמה חודשים
בסיוט. קיבלנו מכתבים אנונימיים, ובתוכם
קטעי-עיתון שנושלח לבעלי, ושבו היה כתוב
על בעל שרצח את אשתו, בגלל שבגדה בו.
„קיבלנו מכתב אחד כתוב במכונת-כתיבה,
מכתב אחד כתוב ביד שמאל. אנחנו פשוט
מוצפים במכתבים ובקריאות טלפוניות מיו-
רות. לפני חודש אפילו בא אלי אדם אחד
ונתן לי כתובת של אדם אחר, שיש לו כי-
ביכול תמונות שלי ושל ראש העיר, בכל
מיני מצבים מעניינים.

„אילו היה שמץ של אמת בכל זה הייתי
כבר מזמן בורחת מהעיר. אבל אני פשוט
חושבת שהצלחה שלי ושל ראש-העיר מעו-
ררת את קינאתם של האנשים. אילו היתה
יושבת במקומי מזכירה בת שמונים, זקנה
ומכוערת, אני בטוחה שלא היו אומרים
כלום.“

★ ★ ★

חוקן רציני בגבעתיים

לאה אנגלנדר יש שני ילדים, ובעל
מסור. בעלה, נהג דן יוסי אנגלנדר,
מספר: „מים ולילות חקרתי את הבעייה,
ועכשיו, אחרי החקירות שעשיתי, אני יודע
שאשתי בסדר.

„שבעה חודשים חיינו בסיוט. בלש היה

ידיעות גוש דן — מוציא מיכאל בן-משה,
חבר העירייה לשעבר מטעם חרות. הוא לא
הסתפק בכותרת הגדולה, המגלה את אופיו
של ראש-העיר, וגם לא בכל הסיפור המובא
תחתיה. לכן הוסיף, בעמוד אחר, סיפורים
על קלחת השמועות סביב ראש-העיר ומו-
כירתו.

מה האמת בשמועות הללו?

קובה קרייזמן, איש מפא"י מסור, ראש-
העיר השני הכי צעיר בארץ, אחרי ראש
עיריית גדרה; איש צבא, בוגר משפטים כי-
אוניברסיטת תל-אביב, בעבר מנהל לשכת
שר-העבודה; לאחר מכן היה סגן ראש עיר-
יית גבעתיים, ובסוף ניתמנה כראש-העיר
בכבודו ובעצמו.

„זוהי נקמת השטן!“, השיב להשמצות,
„אלה הם יצרים אפלים של אנשים. אני
אישית לא מכיר אף אדם שעשיתי לו משהו
רע. אני יודע ששכרו בלשים, ושעוקבים
אחרי. ומה שמדאיג אותי בעיקר בכל הפר-
שה הזאת, זה הבן שלי — שהוא רק בן
שלוש-עשרה.“

אשתו, ריעות קרייזמן, מורה בכיתה א'
של בית-ספר יסודי, אומרת מצידה: „אין לי
מה להגיד.“

★ ★ ★

סיוט המכתבים

אילו המזכירה, לאה אנגלנדר (28),
גיבורת הסיפורים והשמועות, היושבת
יוסיוס, במשך שמונה שעות, במשרדו של
ראש-העיר, כשרק דלת-הזזה דקה מפרידה

מעמדו של קובה קרייזמן, ראש-העיר, ועל המשך עבודת מזכירתו,
לאה אנגלנדר, שהייתה עד לפני שבועיים דוברת-העירייה, בתמונה:
השניים בעת עבודתם בעירייה, כשעל השולחן דגלון עם סמל-העיר.

מזה חמש שנים. בן
שני האנשים הצעיר
ריס והנאים — היוותה את נקודת המוצא במסע ההשמצות, שאיים על

העבודה המשותפת

ריס והנאים — היוותה את נקודת המוצא במסע ההשמצות, שאיים על

"בקהמת השטן!"

הזכירה

שנים בערך, עלידי המועצה לביקורת של מפא"י.

לפי המיסמכים הללו הגיש אז קובה בק" שה לקבלת מכונית אופל. ישעיהו שולמן, מנהל כוח-אדם בנמל יפו, שעכשיו הוא מנהל כוח-אדם בנמל אשדוד, הטיל וטו על ה" בקשה, בטענה שקובה הוא אדם צעיר, ו" יכול ללכת ברגל.

בתגובה לכך קיבל מקובה מכתב חריף, ובמכתב היה כתוב:

"הנני להודיעך כי החלטתי לגלות את כל ישותך בפני המזכירות והסיעה גם יחד, ו" מאחר ונכנסת לתחום הפרטי האישי שלי, אגולל הפעם את כל ישותך המוסרית, ב" שלושה מישורים: 1. בשטח עבודת הנמל; 2. בתחום חייך הפרטיים (וזאת לאחר ש" פגעת בכלל "ביתי הוא מבצרי"); 3. בתחום פעילותך במפלגה. הוכחות אלה יתירו את מעמדך בכל מקום."

★ ★ ★

נזיפה מוועדת הביקורת

ישעיהו שולמן העביר את מכתב האיום הזה למוסד הביקורת של מפא"י, שהחליט לגנות את קובה קרייזמן גינוי חריף.

יש גם סיפור על מכתב ששלח איש רפ"י, המהנדס שלום קדמון, לשעבר סגן-ראש העיר גבעתיים. במכתב מתואר איך, בכנס השני של ועידת מפא"י התשיעית, שבתורה חברים למרכז, התנגד קדמון לבחירתו של קובה קרייזמן, ובגלל זה קובה לא נבחר. קדמון הביא אז עדים שהעידו כי קובה אמר אודותיו, לחבר-מועצה אחר: "אני אה" רוג אותו!"

אלא שלקרייזמן נותרו בכל זאת חסידים רבים בעיר, ובמפלגתו, כאשר נתבקש דובר מפא"י, אביסל מוסינזון, להגיב על השערורייה בגבעתיים, השיב בשלווה: "אני מניח, שראש עיריית גבעתיים יתגבר על המסע ה" נערך נגדו, משום שאפילו בפוליטיקה יש גבול למידת כשרותם של האמצעים להשגת המטרה. ובדרך כלל, עוד מאז ימי ה"ת"ך — כורה שחת, בה יפול."

בוזה הרבה מאוד עבודה, והשיג גם, לפי דבריו, תוצאות משכיות רצון.

"יש לי הוכחות בצורת צילומים," הוא מספר, "על היחסים בין דוברת-העירייה ל" שעבר לבין ראש-העיר. חוץ מזה יש לי מכתבים מאשת ראש-העיר לחברתה, ובמכתבים ישנן הוכחות בדוקות על הרומן בין בעלה לאהובתו. יש לי הוכחה ששוטר עצר אותם יחד במכונית ראש-העיר, בלילה, ב" אור-יהודה."

הוא בהחלט מוכן להציג את כל ההוכחות

של המזכירה, יוסף אנגלני דר, נהג דן הבוטח לחלו"טין באשתו, משוכנע שהכל שקר מוחלט.

הבעל

והצילומים — אבל רק אם יקבל אישור מ"הממונים עלי."

★ ★ ★

בגלל פופולריות אישית

השאלה היא מי הם הממונים עליך? אין ספק שאין זו אשת ראש-העיר. ראשית, משום שלא יתכן כי לאשת ראש-העיר יש די כסף, כדי לבזבז על משכורת של בלש פרטי, בתוספת כל ההוצאות, ב" משך שבעה חודשים תמימים. שנית, משום שאין זה מתקבל על הדעת שאשת ראש-העיר תיתן לבלש שלה, בתור הוכחה, מכ" תכים אישיים, שהיא עצמה כתבה לידידה שלה.

לראש-העיר יש הרבה אויבים. יש לו ב" גבעתיים מפלגה שלמה, רפ"י, המתחרה בו. אבל חוץ מאויבים יש לו גם ידידים, שגם מהם די קשה להיזהר.

ידידיו הם אנשי מפלגתו. הוא עצמו ידוע כאדם אינטליגנטי מאוד, משכיל, בעל אישיות חזקה, שנבחר לא בגלל עסקנות וקשרים מפלגתיים, אלא בגלל פופולריות אישית. ידוע גם, שבגבעתיים קיבל המערך הרבה יותר קולות לעירייה מאשר לכנסת, וכל זה יכול לעורר נגדו את זעמם וקנאתם של מתחריו.

★ ★ ★

הוא איים לגלות

ה" עם הפלישה לתוך חיו הפרטיים של האיש, פתחו היריבים במסע נגד קרייזמן כראש-עיר. עיתון גבעתיים פירסם את כל הרכילות, ונוסף לזה גם מיסמכים, לפיהם גונה קובה קרייזמן, לפני שלושה-חצי

היא התרגזה וטענה שלא נאה לי לדבר איתה.

"ביקשתי סליחה משכטר והתפנית אליה. היא סיפרה לי את מה שסיפרה, ואני הבנתי שצריך לספל בעניין שלה. פניתי עם זה ל" משה גרסטל, חבר מזכירות מפא"י בעיר, וחברו של קובה. סיפרתי לו, בנוכחות ראש-העיר, את כל מה שאשתו סיפרה לי." השמועות אומרות, שהיא סיפרה לו על המכות שקיבלה מבעלה. כך, לפחות, הופץ אחר-כך בעיר. ראש-העיר עצמו פנה לעורך

חבר המועצה מטעם חרות, לשעבר, מיכאל בן-משה, שעומד לפרסם את גילוייו בקרוב.

המגלה

ידיעות אחרונות, התלונן בפניו על הכתב, המתערב בחיו הפרטיים.

בעיר גדולה כמו תל-אביב היה העניין נגמר פחות או יותר, בנקודה זו. לכל ה" יותר היו שומעים עליו ידידי הקרובים של ראש העיר, והחוג המיידי הסובב אותו. ואומנם, ידועים מיקרים של ערים גדולות, בהן הופצו שמועות מסוג זה או אחר, על העומדים בראש ערים אלה. אולם סיפורים אלה — שכמה מהם פיקטיביים ביותר — נישארו נחלתם של עיתונאים בודדים וקר"ר כי המשפחה.

גבעתיים אינה תל-אביב, גם לא חיפה. כמעט כל-אחד מכיר את כל-אחד. בודאי מכירים כולם את ראש העיר. ברגע ש" מתחילה שמועה להתגלגל — וביחוד שמ" ע"ה על רקע רומנטי — אין גבול מספרי לקליטתה. היא פשוט עושה סיבוב שלם בעיר, עד כי לא נותר כמעט איש שלא שמע אותה והעביר אותה הלאה. כך הפכה פרשת השמועות על קובה קרייזמן ומזכירתו, עניין הכלל, ולא של קומץ מקורבים.

★ ★ ★

מכתבים מאשת ראש-העיר

לא ברור עדיין, מי דאג לגלגל את ה" סיפור הזה הלאה, לנפחו למימדים של שערורייה רבתי. דבר אחד ברור: השימוש הפסול בעניין אישי מובהק מכון ליעד פר" ליטי מוגדר מאד: חיסולו הציבורי של ראש-העיר.

מי שעומד מאחורי מסע זה שכר בלש פרטי, בשם גיורא סימובסקי, תושב גבע-תיים. הבלש עקב אחרי ראש-העיר והמזכיר"ה במשך שבעה חודשים תמימים, השקיע

עוקב אחרי ואחרי אשתי, ופעם אפילו תפס"תי אותו בחדר המדרגות, וכמעט שהכיתי אותו. אני חושב שהוא נשכר עלידי רפ"י, כי רפ"י קיבלה חוקן רציני בגבעתיים. הם היו צריכים לשבת בקואליציה — ולא הגיעו לזה.

"אשתי הגיעה לכל מה שהיא הגיעה עם שכל, ולא עם מין. ואילו היא היתה גינ" גיית, זקנה ומכוערת, לא היו מערבבים אור"תה בזה.

"אבל כנראה שלא רק אותנו משגעים ולא רק לנו ממרים את החיים. עושים את זה גם לאשתו של ראש-העיר. לפני איזה חודש הלכנו, אשתי ואני, לאיזה מסיבה אצל חב" רים, ופתאום היא התפרצה לשם, האשה של ראש העיר, עם שיער פרוץ, ושאלה את כולם, איפה בעלה. מובן שהוא לא היה שם.

"אחרי שהיא הלכה, כולם התחילו להת" לחש ולרכל. נראה שמישהו סיפר לה ש" בעלה נמצא עם אשתי. אבל אשתי היתה איתי!"

"גם כשנסעתי ביונייולי השנה לחו"ל, עשו

האשה

לי את המוות. ארבעה ימים לפני הנסיעה קיבלתי מכתבים מלאים רכילות. וכשהזכרתי, לא פסקו להגיד שחזרתי בגלל השמועות על אשתי. למרות שנסעתי עם דרכון-קיבוץ, שאני בעצמי חתמתי עליו."

★ ★ ★

צריך לטפל בעניין שדה

כ" העניין התחיל ביום בהיר אחד, לפני חודש וחצי בערך. כתב ידיעות אחרונות לגוש דן, אברהם ארגון, עמד לו לתומך ליד קולנוע נוגה בגבעתיים, ושוחח עם מזכיר ההסתדרות של העיר, משה שכטר.

לפתע ניגשה אליו אשת ראש-העיר, ריעות קרייזמן, ביקשה לשוחח איתו. "אמרתי לה," הוא סיפר לאחר מכן, "שאני עסוק. אבל

מלכת החוף של חל-אביב מת

שלד בריכת השחיה התל א ובחורף, מעדיפה לשהות עי לכנוי הגאוגרפי הסלע-ש'זהבה. הטבע הפראי שלה ו

על הסלעים

אם אתם חושבים שכרישים זו היא הסכנה היחידה ב טועים. יש שם גם כל מיני נשים המחפשות שידוך יפו שלהם, וכל מיני בנים המחפשים כלות מתאימות לאמהור וגם הרבה פרחחים שנטפלים סתם. זהבה מכירה את כל

אורסולה

אנדרס

שלנו

כבת על החול, ומשתזפת לה להנאתה. את רוב הזמן היא מבלה על החוף של טופסי. זה חוף מצויין משום שחיוץ מזה שיש בו שמש, מלח, גלים וכל מה שיש בים רגיל. יש שם גם חיים טופל ואילי גורליצקי וכל מיני אנשי תיאטרון חשובים, וכיוון שגם היא מהתיאטרון, היא לא מחי סירה שם אף יום אחד. היות והיא אוהבת את הים, כל ההרפת קאות הרומנטיות והלא רומנטיות קורות לה שם. היא פוגשת שם שחיינים ושחיי ניות, מבלה עם הדגים, ופעם היא אפילו נפגשה שם עם כריש.

המשחקת במחזה פרנסוא ראשיגור, בתפקיד אחותו של פרנסוא הנ"ל.

המזרון רעד תחתיה

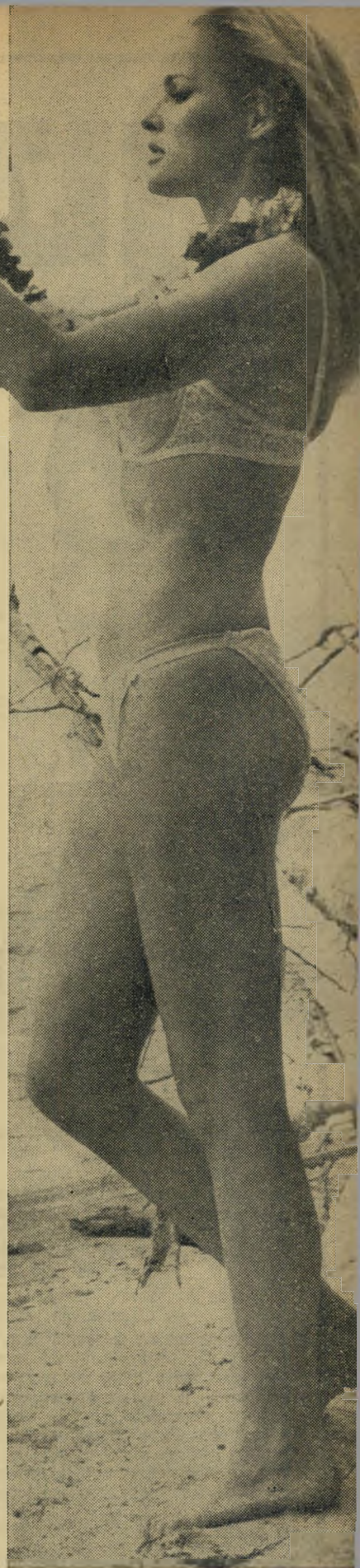
ל שחקנית הצעירה הזאת יש בגד ים כמו זה של אורסולה וגם גוף דומה, וזה מה שהכניס לה לראש את הרעיון שהים יתאים לה מאוד. היא מבלה שם את רוב זמנה. היא חותרת בחסקה, שוחה למרחקים ארוכים, עושה סקיימים, משחקת בפלינג'ונג, וסתם שו

הדגם הזר אורסולה אנדרס, ב' סצנה מתוך הסרט דיר נר, לצידו של שון קונרי, שפירסמה אותה לראשונה, בעולם כולו כפצצת מין.

הדגם המקומי עולה מן ה' כשהוא מסעיר את כל זאבי החוף המסתתרים לים לרגע בו תעלה זהבה מבין הגלים.

אורסולה אנדרס

זמן האחרון יש לים הצלחה גדולה. אולי זה בגלל הקשרים ההדוקים שלו עם בגדי הים, ואולי מסיבות אחרות. בכל אופן כל אשה הרוצה להיות היום במידה, הולכת לים, ומצטלמת יוצאת מבין הגלים. המודה הזאת התחילה עוד כשזנוס יצאה מהים, מכוסה בשיער ארוך, וצמודה לצוף. אחר כך המודה עברה, אבל לא מזמן כשאורסולה אנדרס יצאה מאותו הים, כמעט עם אותו הלבוש, היא חידשה את המודה. אורסולה אמנם לא היתה לבושה בשיער, אלא לבשה סכין ובגדים, היא לא יצאה מצוף, אלא סתם אספה צדפים, זכתה להצלחה לא פחות קטנה. רחל וולש, שיצאה מאותו ים בעקבותיה, המשיכה לקצור את ההצלחה שלה.

הבחורה האחרונה שגילתה את הים היא זהבה עינבר, לשעבר וולך. שחקנית צעירה

יפהי'ת-החוף

זהבה (למע' זה) לא נופ' לת ביפה מאורסולה אנדרס (שמאל). פניה של זהבה מרשימים לא פחות מאשר גי'זרתה. זה קרה לה בחוף אילת. היא שמה מזרון גומי על פני הים, שכבה עליו, וגמגמה לה מתחת לקרני השמש. פתאום היא הרגישה שהמזרון רועד תחתיה. היא נבהלה, התעוררה, הסתכלה למטה, וראתה כריש, גדול, שחור ומפחיד. הכריש ניער את המזרון שלה, והיא רעדה מפחד. היא היתה בטוחה שסוף החיים שלה הגיע. היא כמעט התחילה להתפלל. הכריש צלל קצת ואחר כך הוא עלה מעל לפני המים. היא ראתה שהוא חלקלק כזה, עם סנפירים על הרגליים, ומסיכת צלילה על הראש. זה כבר לגמרי הוציא אותה מדעתה, והיא התחילה לצעוק, כי סתם כריש זה לא כל כך מפחיד כמו כריש עם מסיכת צלילה על הראש.

זהבה עינור

על הבמה בתפקיד אחותו של פרנצוא-ראש-גור (יושבת, באמ" צע). כאן היא הניגוד הגמור - שקטה, לבושה מכף רגל ועד ראש ומאופקת, עד שאי אפשר לנחש איך היא נראית באמת.

בית נמצאת זהבה בקיץ שלע מסויים, שכבר זכה לה נהדר בחיק הטבע.

משהו מיוחד לעשות היא נותנת איוה קפיצה לרוחק או לגובה, או שהיא סתם קופצת לידיים, או רצה קצת ברחובות. בחורף כשהחשקות נסגרות במחסנים, ואף סירת מוטור לא נראית באופק, כשכל המצילים מסתובבים מחוסרי עבודה, וזהבה עינור לובשת על עצמה את הבגדים היפה שלה ובריצה קלה היא מגיעה לים, כדי לשחות, להתפלש בחול ולהשתוף בגשם. היא מתרחצת או בחוף של הזקנים. זה החוף המשתרע מאחורי החומה של הבריכה, השומרת על כל הספורטאים הזקנים מרוח החורף.

זהבה אמנם לא מגיעה לשם עם כל הזקנים, אלא יותר מאוחר. אבל החומה שומרת עליה כאילו היתה אחת מהם, והיא נהנית שם מאוד. למרות שהיא נמצאת שם כמעט לבד על החוף הגדול. "אני לא פוחדת להיות לבד בחוף", היא אומרת, "להיפך. אני פשוט אוהבת את הים. בלי שום חוסרות. אני נהנית ממנו הרבה יותר כשאני לבדי, ואין אף אחד שמפריע ומבלבל את המוח."

הקיימות ומשתדלת מאוד להוזהר מהן.

★ ★ ★ זהשתוף בגשם

כ שהיא נולדה ההורים שלה גרו ב" הרצליה. כשהיא גדלה היא למדה שנת ים במקוה, שלוש שנים בבית-ספר למשחק ברמת-גן. בעוד חודשיים היא תמסור את עצמה, יחד עם כל ההשכלה שלה, לצה"ל. אחרי זה היא תהיה מורה לספורט, היא תלמד כל מיני תלמידים צעירים לרוץ, לקפוץ, ללכת ולעמוד. בינתיים היא עושה את זה בעצמה.

היא צועדת בכל צעדה, ויש לה כבר המון מדליות מזה, וכל פעם שאין לה

במדינה

ספרות

בדרך למשפט

מיטב הכשרונות הספרותיים של ישראל נתקבצו בחזקת המניעת הפצת ספרות תור עבה. יש בה, בין השאר, נציגים למשרד המשפטים, למשרד המשטרה ואפילו למשרד הסעד.

היא מונה אחידה עשרה חברים, ובראשה ניצב פקיד משרד החינוך, דוקטור לספרות מאוניברסיטת אמשטרדם בשם יוסף מלקמן. כשנחה עליו המוזה מגלה אוסר-התועבה מלקמן: „על החלטות הוועדה אין זכות ערעור, וגם לא יכולה להיות מאחר ואין לנו סמכות משפטית — אין גם מקום לערעור על החלטותינו.“

וכך, ללא סמכויות, וללא ערעור, פסלה הוועדה את ספרו של הנרי מילר, סקסוס, להפצה בישראל. מילר לא ערער, כידוע, על ההחלטה.

החודש, כשפסלה את ספרו של סופר ישראלי צעיר בשם דן עומר, החליט מחברו לערער.

ויטמינים וחשמל. עומר (26), צבר וחינך השומר הצעיר, נטל עימו כמה עשרות עותקים של ספרו, בדרך, אל הדרך המובילה למשרד ראש-הממשלה בירושלים, נטה שם אוהל, פתח בשביתת-זרעב, זה קרה לפני שבוע.

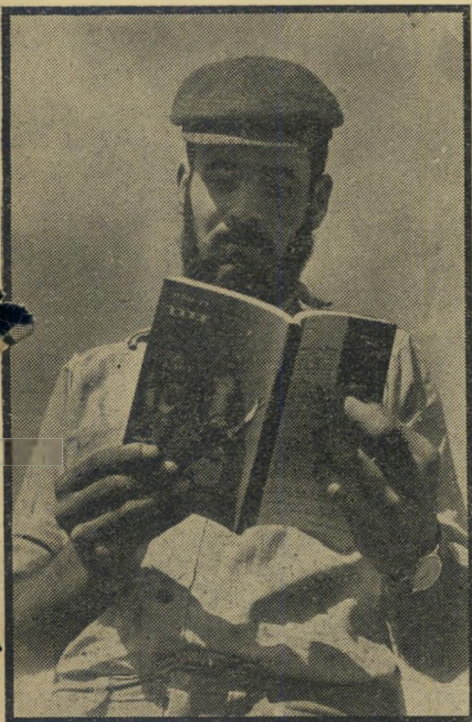
מאז הלך עומר והצטמק, ואילו הדי מאבקו הלכו והתפשטו. מן האוניברסיטה השכנה החלו לנהור אל אוהלו עשרות מבקרים מדי יום ביומו.

אחדים קנו את הספר, למרות הכרזה מאירת העיניים התלויה ליד האוהל, כי המכירה מבוצעת בניגוד לחוק. אחדים חתמו על עצומתו של הסופר, נגד צנזורה ספרותית בישראל, ואחדים אף הביאו עימם תשורות.

סטודנטית אחת, למשל, הביאה עימה כדורי ויטמינים, לאחר ששמעה כי שובת הרעב שותה נוזלים וכולע ויטמינים. מרצה מן האוניברסיטה דאג להביא רופא. כדי שיברוק את מצבו הגופני של השובת. איש אוניברסיטה אחר, האחראי במסגרת עבד, דתו על אחת המעבדות, הביא עימו מצבר, התקין במו ידיו את מערכת הכבלים, האיר את אוהלו של עומר בחשמל.

ביום הששי האחרון, בשעות הלילה, כשתמו המסיבות וכשנסגרו הדיסקוטקים, החלו לנהור עשרות אורחים אל עבר משרד ראש-הממשלה, ושם, מסביב למדורה שהבעי

* בין החותמים על העצומה: ציירים כיתה מק, דדי בן-שאול ואברהם אופק; מדענים כפרופסור למתמטיקה שאול פוגל; מו"לים כרחל שפירא — בתו של שר המשפטים, וסטודנטים כאסף דין — בנו של ח"כ רפ"י משה דין.

שובת עומר וספרו
לשבת-זרעב — ויטמינים וחתימות

מצדן נפלא

8

טעמים נפלאים:

אננס • מישמיש • פטל • תות שדה •
תפוז • מוקה • פרלינה • קוקטייל

תוצרת בלעדית של חברת נצרת לממתקים בע"מ

ROJA-NET
jeunesse

הספריי
הצרפתי
המעולה
השומר על
תסרוקתך
יום תמים

סין
ווייטנאם

ספרים ועיתונים בכל הש-
פות החלה החתמת המנויים
לשנת 1967.

מרכז להפצת ספרות
מתקדמת מיסודו של
חוג ידידי סין

תל-אביב ת.ד. 23163

דרושים

10 בחורים/ות נאים/ות
לצילומי פרסומת ואופנה
אין צורך בנסיון קודם.

פרטים:

בטרפליי

מרכז אופנה ודוגמנות
דיונגוף 202, תל-אביב

דלילה
הבושם
המפתה
באריזה
המפתה
לב כל
אשה

דלילה

131

פרסים פנטיים

לרגל יובל ה-40 של צלום קופמן בע"ח

פרס ראשון	פרס שני	פרס שלישי
"סילמה" 240 מקריין סרט משוכח עם קול	"ישיקה" סופר 50 מסרטה משוכללת	"ישיקה" מינסטר D המצלמה הנפוצה ביותר
פרס רביעי	פרס חמישי	פרס ששי
"ליזינג" פאן מקריין שקופיות אוטומטי	"סטרלו" — המסך המכפיל את בהירות התמונה	"סליק" חצובה מעולה למצלמות ולמסרטים

פרסים נוספים
25 סרטי צלום צבעוניים מובחרים — "אנסקו" 50
100 אביזרי צלום מובחרים — "שרת הצלם"

איך לזכות בפרס?
פרסים יקרי ערך יוגרלו בין הרוכשים ב-150 ל"י ומעלה אחד ממוצרי האיכות הבאים:

מצלמות ומסרטים "ישיקה", מקריני שקופיות "ליזינג", סרטי צלום "אנסקו", מקריני סרט "סילמה".

על מנת להקל עליך לפתור את החידון ולזהות את המוצרים השונים אותם תוכל לרכוש, תופענה במשך השבועות הקרובים מודעות בעתוני-הערב, בהן יופיעו דגמים של מוצרי האיכות "אנסקו", "ישיקה", "ליזינג", "סילמה".

חידון היובל של צלום קופמן בע"ח
1. ציין 5 דגמים של מצלמות ומסרטים "ישיקה":
2. ציין שם של אחד ממקריני השקופיות של "ליזינג":
3. ציין 3 רגישויות של סרטי צלום צבעוניים "אנסקו":
4. ציין דגם של מכונת הקרנה "סילמה" 8 מ"מ:
שם המוצר שניקנה:
תאריך הקניה:
שם הקונה:

הפתעה

* שלושת הזוכים בפרסים הראשונים יקבלו — נוסף לפרס — את כספם (דמי הרכישה) בחזרה!
* כל משתתף בחידון יזכה — ללא הגרלה — בבקבוק בושם מעולה.

תאריך אחרון למשלוח התשובות: 31.12.66

ישראל... בתנאי שרווחים אלה יילקחו בחשבון כדי לאפשר למפיק לקבל שיתוף פעולה ואמצעים מן הממשלה הישראלית. כולל הצבא. הסעיף מצוין במפורש שאו-נגר אינו רשאי לזכות בחלק כלשהו מרווחים אלה.

סעיף זה מעיד כי אונגר שיכנע את אנשי פראמונט כיצד להתייחס למדינת ישראל. כמו במרוקו ובלבנון, גם בישראל. צריך לתת מתנות כדי לקבל שרות. בראש פראמונט עומדים יהודים תורמים ממילא למגבית, הם החליטו למזג תרומה עם עסק, לזכות בעזרתה ליחס מיוחד.

אבל אונגר היה ישראלי. הוא ידע שאת היחס המיוחד הוא יוכל לקבל גם עבור תרומה קטנה יותר. בניגוד לסעיפי החוזה, מסר אונגר לישראל רק שליש מן התרומה. את שני השלישים הנותרים העניק לעצמו, בהסכם מיוחד עם אשר הירשברג. למען הדיוק: שליש מהכנסות יהודית יהיה קודש

אונגר וזרין בישראל
לחג עסקים עם ידידות

להקמת קולנוע, שני-שליש יעמדו לרשות אונגר להפקת סרטים בישראל.

הלוואות, הלוואות. כשנודע דבר ההסכם הזה לפראמונט, פרצה שערוריה בין-לאומית. פראמונט טענה כי הירשברג ראה את החוזה של אונגר, בתוקף תפקידו, ולכן אסור היה לו לחתור על שני-שליש מן התרומה. הירשברג טען שהכל טעות, ואילו אונגר דרש את חלקו, לפי ההסכם עם הירשברג.

כל הוליבוד געשה, מכתבים חריפים נשלחו ארצה. לבסוף הוזמן הירשברג לבוא להוליבוד, על חשבון פראמונט, לביור. הסיכסוך הגיע עד לבית-המשפט הישראלי, נסתיים שם בפשרה מזורזת: אונגר ופראמונט יקבלו שני-שליש מן ההכנסות, ושליש אחד ייתן במתנה לישראל. אך בעוד כסף זה נכנס לכיס אחד — יוציא משרד-האוצר, על-פי פסק-הדין, סכום זהה מן הכיס השני, יתן אותו למפקדים בצורת החזר-מיסים. השבוע פורסם, כי חברת כלל תקים יחד עם קורט אונגר חברה למימון סרטים. אונגר ישיק בחברה בעיקר את חלקו מהכנסות יהודית בישראל, ואת מה שיקבל מן האוצר כהחזר מיסים — כסף שהיה צריך להיות שייך לישראל על-פי החוזה המקורי.

החברה תזכה גם להלוואה ממשלתית גדולה ונוחה מאוד. על כך כבר המליצה צמר רת משרד המיסור והתעשייה. פרט מעניין נוסף: חברת כלל מבטחת למעשה בפני הפי-סדים. היא פועלת לפי הנחיות משרד האוצר. כשהנחיות אלה מתגלות כמוטעות, משלם האוצר את הפסדי החברה. כלומר — מדינת ישראל משקיעה את מרבית הכסף ונושאת במרבית הסיכון. אונגר יהנה ממחצית הרווחים.

• ההכנסות המשוערות של יהודית בישראל: חצי מיליון ל"י.

רו ליד האוהל, חגגו את מסיבת-ההפגנה המוזהרת ביותר שנערכה אי פעם בירושלים. **אגודות ואירגונים.** מרב אחד נמר נעו כל משתתפי המסיבה: מזיכוכ על ערכו הספרותי של הספר. הפגנתם ל-דבריהם, היתה עקרונית: אין מקום במדינה דימוקרטית להעדת פקידים צנווראליים, הרשאים לגנוז יצירות ספרותיות, מקוריות ומתורגמות, כפי שעושה ועדת מלקמן. משתתפי ההפגנה גם ידעו, מה שלא ידעו אזרחים רבים אחרים: שחרף חוסר כל מעמד חוקי, הרי שבפועל יש להחלטות הוועדה תוקף ממשי. המו"לים, החוששים מפני הסתבכויות, מקבלים את המלצות ועדת מלקמן כחוק. מסרבים להפיץ ספר אשר דעת הוועדה לא נוחה ממנו.

ביטא זאת אחד ממרצי החוג לספרות אי-ברסית: "ברור הוא, שהוועדה תבחר לה בתחילה קורבנות חלשים כמו עומר — סופר צעיר ולא ידוע, שאין לו שום גיבוי מצד אגודת הסופרים, או אירגונים ציבוריים אחרים. אבל אם תינתן להעדה האפשרות לפסול את ספרו של עומר, תוכל היא, במשך הזמן, להעז ולפסול גם אחרים."

מועדוני-ידעה וקודנעיים. לסופר המזוקן עצמו היתה עמדה ברורה בגידון: "אני חושב שהוועדה פסלה את ספרי יותר בגלל האלמנטים האנטי-יהודיים שבו, מאשר בגלל השימוש בשפת הרחוב הכוללת תח-רחשויות מיניות."

חיוק לדעתו ניתן גם ביומון אגודת ישראל המודיע, שקבע: "הצעיר הזה הוא יהודי, בן להורים יהודיים, והוא משתמש בשפה הקדושה שלנו, שכל אות בה היא קודש-קודשים, כדי ליצור תועבה."

בהודעות זאת מודיע המודיע על עוד כמה תועבות מזעזעות: "האם הנוער אינו מתחנך בבתי הקולנוע לתועבה? האם חי השחקנים אינם שרשרת אחת של תועבה? האם מועדוני-הלילה אינם דחוסים תועבה?" לכן, כשהתברר השבוע אורחי ישראל, כי דן עומר נעצר ויועמד לדין על הפצת ספרו, בהתאם לדרישת פרקליט-המדינה, צבי ברייב, יכלו החופשיים שביניהם לחשוש. היום עוצרים ומעמידים לדין את עומר מאר יועמד לדין גם בעלי בתי-קולנוע ושח-קנים. עד שתוהר ישראל מכל דבר תועבה.

עסקים חצי מיליון במתנה

עוד לא עברה ההתרגשות מאז נודע איך התעשר גיבור סומריין מאיר הלוי, וכבר הצטרף מיליונר חדש אל החוג המצומצם של ישראלים שאינם חיים בישראל, אך עושים בה עסקים טובים. שמו קורט אונגר, תושב לונדון, כבן 50.

אונגר לא היה תמיד מיליונר. פעם היה סתם הנציג המסחרי של יונייטד-ארטיסטס בישראל. הוא הביא ארצה סרטים, התפרנס מזה פחות או יותר, בכבוד.

אבל היו לאונגר אמביציות גדולות יותר. לפני עשר שנים נסע לאיטליה. כאיש חברת סרטים הוליבודית, הצליח להתקרב אל כל אנשי הקולנוע האיטלקי. בקסם האישי הרב שלו הצליח אף לרכוש את ידידותם של כמה מהם. ביניהם — סופיה לורן.

מאיטליה עבר אונגר ללונדון, הקים שם חברה להפקת סרטים בשם קומולוט, וי-המשין להתיידד עם מפיקים, שחקנים, סטריטאים ומוסיקאים.

לפני ארבע שנים הגיע היום הגדול שלו: הוא הצליח למצוא את הידידות עם הביזנס. ידידו, הסופר הידוע לורנס דארל, כתב בשבילו סרטים בשם יהודית. ידידו סול קפלן הסכים לחבר את המוסיקה, כמה מידידיו השחקנים חתמו איתו הסכמים לשחק בסרט זה. וההשגב ביותר — ידידתו סופיה לורן הסכימה לככב בו.

מחיר עזרתו של צה"ל. עוד ידיד היה לאונגר, לא פחות חשוב: הממונה על עידוד הסרט הישראלי, אשר הירשברג, ממשרד המסחר והתעשייה. עם ידיד כזה יכול היה אונגר להבטיח הפקת סרט בישראל בתנאים נוחים.

בראשית 1963 נחתם חוזה בין חברת הסרטים הגדולה פראמונט, לבין קורט או-נגר, פראמונט, נאמר בחוזה, תשקיע שניים וחצי מיליון דולר, ואונגר ישיק את מרצו הרב, את ידידיו ואת קשריו, יקבל תמורתם 50 אחוז מן העסק.

אחד מסעיפי החוזה הטיל על אונגר לספק בכל הקשר ביחסים עם ישראל בעת ההסרטה. הסעיף מסביר כיצד: "הרווחים מהקדמת הסרט בישראל יימסרו לממשלת

לדעת הוועד האולימפי הישראלי.
משלחת המלחים היא לדעתו, כנראה, מכר
בדת יותר.

בכנסת לחזור לשינוי

בשבוע שעבר הועלה סוף סוף בכנסת
הנושא הכאוב ביותר בספורט הישראלי
כרגע: הקפאת הליגות לכדורגל, הארכת
עונת הכדורגל לשנתיים. הנושא עלה במסגרת הצעות לסדר היום של הח'כים אשר חסין (המערך) ומרדכי סורקיס (רפ"י). השניים תקפו את רעיון ההקפאה. סגן-שר

רק פנטימ (ימין)
לא מכובד מספיק

החניון אהרון ידלין גונן על מקפאי הכדור-גל והציע העברת הנושא לוועדה.
ח"כ אורי אכנרי נמנע בהצבעה על העברת הנושא לוועדה ונימק את הימנעותו כדלק:

נמנע מהצבעה על הצעה זו, מפני שהדיון בה נגע לסימפטומים, והתחמק מלגנוע במחלה הממאירה עצמה. הקפאת הליגות היא חלק מהמחלה האורכלת כל חלקה טובה בספורט הישראלי: השלטון המוחלט של המפלגות; שלטון כפוי, הגורם להפקרות גמורה. את ההפירות הזאת יש להקפא.

המלצות לסדר הניירות. לפני שנה, בהעלותנו בפעם הראשונה לדיון בכנסת את בעיית השחיתות בספורט הכדורגל, תבענו להקים מיניסטרוון ממלכתי לספורט, כדי להפקיע את השלטון בענף זה מידיהם של המרכזים המפלגתיים.

ועדת החינוך לא קיבלה דרישה זו, וגם משרד החינוך והתרבות התנגד לה. כתוצאה מכך לא השתנה דבר בשטח הספורט, והעניינים הוסיפו להידרדר. אפילו ההמלצות המוגבלות שהמלצו על ידי הוועדה — נזרקו לסל-הניירות על-ידי התאחדות ל-כדורגל, בצורה המהווה סטירת-לחי לכנסת כולה.

אין כל ערך להחלטות הכנסת על נושא זה, אם לא תעז הכנסת להסיק מסקנות חותכות ונועזות מן המצב המופקר הזה. על המדינה להיכנס בשתי רגליה למגרש הספורט, עליה לשבור את שלטון המרכזים המפלגתיים, עליה להקים מיניסטרוון לספורט — או לפחות להפוך את רשות-הספורט הקיימת מגוף פיקטיבי, המשועבד לעוצמת המרכזים המפלגתיים, לגורם מרכזי בחיי הספורט.

יתכן שתביעה הגיונית זו אינה בת ביצוע, כל עוד המישטר במדינה עצמה הוא פדריציה של מרכזי-מפלגות, וחבריה-הכנסת אף הם ממלאים רק את שליחותם של אינטרסים מפלגתיים. אם כן, אין כל ערך לדיונים אלה, ויש לחזור לשינוי פני הדבר רים במדינה, שינוי אשר יביא בעקבותיו גם להרמת קרנו של הספורט הישראלי בעולם כולה.

עסקנים

כל אנשי באנגוק

בהרכב מעניין ביותר מצטיינת המשלחת אשר תצא לבאנגוק, ביום הראשון הקרוב. במשלחת הספורטיבית שתייצג את ישראל במשחקי גביע-אסיה, יצורף עסקן אחד, או לאספורטאי אחד, על כל שני ספורטאים.

אין ספק כי לפחות בבובזו, יכולה ישראל לרשום זכותה מדליית-זהב.

הבטחנו ממומן. את ישראל ייצגו בבאנגוק 12 כדורסלנים, חמישה שחיינים, שני אתלטים וטניסאי אחד. סך-הכל: 21 ספורטאים. את המשלחת הזאת ילו:

מנהל רשות הספורט, עשהאל בן-דוד, יו"ר איגוד הכדורסל הישראלי חיים גלר-בינסקי, שלום זיסמן ויוסף עינבר מהוועד האולימפי הישראלי, עורך-דין אמנון שצקי נציג ההתאחדות-לספורט, ד"ר יוסף שוק, רופא, מאמן נבחרת הכדורסל שמעון שלח, עמירם שפירא מנהל נבחרת הכדורסל, שורה רפפורט, מאמן אתלטיקה, יוסף טלקי מאמן שחיה ומנחה הלר, יו"ר ההתאחדות הישראלית לכדורגל. סך-הכל: 11 לאספורטאים ישראלים בבאנגוק.

ההסבר הרשמי הגדול של המלחים נשמע כמעט משכנע. בוועד האולימפי הישראלי, המממן מכספי-ציבור את נסיעת המשלחת, הסבירו שמספר המלחים חייבים להוריד את המאמנים. כי איך ספורטאי יכול לנסוע בלי מאמן?

אלא שיש לזכור, כי בסך-הכל ייצגו את ישראל בבאנגוק שתי אתלטיות מגורסות. האם הן זקוקות, למספר הומים של התחרויות, למאמן? לא ידענו, שיסעו כל-כך מעט אתלטים, מצדקים, והרי כבר הבטחנו את הנסיעה למאמן ממומן.

אך את התמיהה הגדולה ביותר מעוררת נסיעתם של ראשי-המשלחת, כי לא פחות מארבעה יהודים טובים וחשובים יעברו בי-ראשה.

הסביר שלום זיסמן: „אני ממלא את התפקיד של ראשי-המשלחת. אני חבר הי-מועצה האסיאתית של משחקי אסיה, אהיה אחראי לכל המגעים עם משלחות ומוסדות זרים. אין צורך להסביר את חשיבות הי-תפקיד הזה.”

יוסף עינבר, המזכיר הכללי של הפועל, לא הסביר את נחיצות נסיעתו. „מר עינבר עסוק מכדי לענות לשאלות.” נמסר במשרדו. חיים גלובינסקי, יו"ר איגוד הכדורסל עדיין שוהה בחו"ל בשליחות אחרת. הוא נמצא כרגע עם נבחרת הכדורסל הישראלית בארצות-הברית.

עשהאל בן-דוד מנהל רשות הספורט של משרד-החינוך הסביר ככה: „יהיה קונגרס של חינוך גופני של עמי אסיה. אני אהיה שם. יהיה קונגרס של כדורעף אסיאתי. אני גם רוצה להכיר את כל הגורמים האסיאתיים הקשורים בספורט. אני גם רוצה לברר איך מארגנים מישחקים כאלה, כדי לבחון אפשרות של קיומם בישראל.”

ברור לגמרי שמארבעת חבריה-הנהלת המשלחת מיותרים לפחות שלושה. אם אפשר עוד להבין את התפקיד של ראשי-המשלחת, הרי בשום פנים אין להבין מדוע יוקק לעזרה של שני עסקנים ותיקי-נסיעות כעינבר וגלובינסקי.

לגבי נסיעתו של מנהל רשות הספורט צריך להיות ברור למשל המיסים המקומי, כי הוא לא מייצג איש בבאנגוק.

התואר של רופא-המשלחת נשמע קוסם מאוד. מי נושא אותו?

ד"ר יוסף שוק מרחוב ביאליק ברמת-גן. הוא רופא למחלות עור ומין.

ראשי המשלחת טוענים, כי הוא גם רופא ספורט, והומלץ על-ידי ההסתדרות הרפואית. הספורטאים מקוים שזה נכון.

תקנון המישחקים בבאנגוק מתיר למשלחת בנודלה של המשלחת הישראלית שבעה מלחים. רק הודות לעובדה שארבעת ראשי המשלחת רשמו עצמם בנפרד התחמקה הי-משלחת מחומרות התקנון.

הספורטאי נשאר. שיגור אדם לי-באנגוק עולה בסביבות 5000 לירות בהערכה צנועה. קיצוץ במספר המלחים היה יכול להגדיל את מספר הספורטאים היוצאים.

אם כן, למשל, נשאר בארץ הרץ התל-אביבי יאיר פנטיילס. בריצת 1500 מטרים רשומה לזכותו תוצאה של 3:55 דקות.

הישג זה היה מבטיח לו מקום רביעי לערך במישחקים. זה לא מכובד די הצורך, אך

ביום ששי 2.12.66 בשעה 8.30 בערב יתקיים במועדון „אחוזה”

בתל-אביב סימפוזיון על ספרו של ישראל בר

„בטחון ישראל —
אתמוג. היום. מחר”

בהשתתפות: נתן ילין-מור (עורך „אתגר”), דני פטר (מהוועד המרכזי של מקי), עמיקם גורביץ (המו"ל). ינחה את הערב אמנון צבאן.

בית הספר לעתונאות

פתיחת הלימודים: 1.12.66

סיום ההרשמה: 29.11.66

פרטים והרשמה: כל יום בין השעות 4—7 אחרי הצהריים, בבית ציוני אמריקה, רחוב דניאל פריש 1, תל-אביב.

מכונים להשכלה ולהשתלמות

תל-אביב, אבן גבירול 68, טלפון 232056

נפתחים קורסים חדשים

תכנות והפעלת

מחשבים אלקטרוניים

I. B. M. NATIONAL

בימים מסוימים השתחררי
מאי נעימות בעזרת טמפוני
דיאנה

המפיצים: חב' נורית בע"מ

הלבשת הרוח
בזוגמאות
בהדדיות
יהודית
ת"א, רח' הכרמל 39, טל. 56980
ע"י רח' אלנבי

לביא

מכון

לתשבונאות ומינהל

פקידות כללית

הנהלת חשבונות

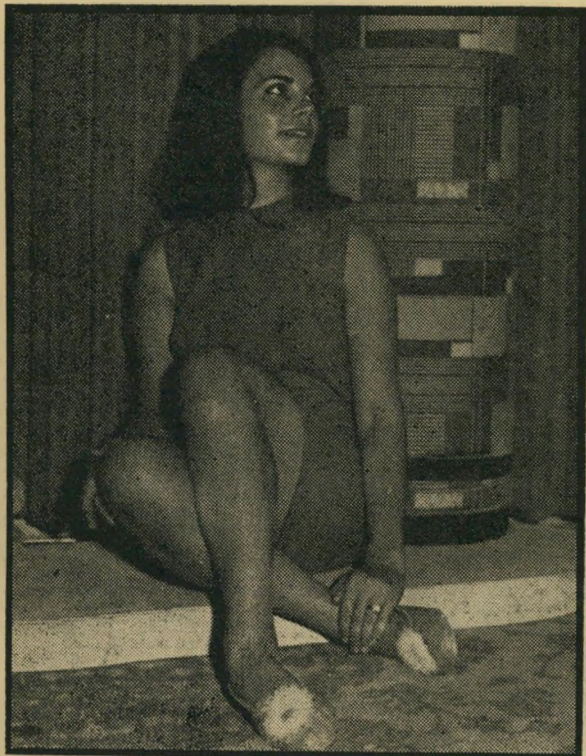
הפעלת מכונות

NATIONAL

ת"א רח סמולנסקין 7
מפינת בן-יהודה 90

אהובת הזמר

היה מוכרח לצאת איתה. הוא לקח אותה אליו לחדר, ואחר כך התברר לו שהיא היתה בתולה. היא פרצה בבכי, והוא ירד ללובי של המלון והתחיל לעשן סיגריות בשרשרת. הוא אף פעם לא

ויקי

עישן לפני זה. הוא לא ידע מה לעשות. ואחר כך הוא היה מוכרח לברוח מהארץ, כי הוא נבהל ממה שהוא עשה.

בעקבות כל הגילויים שהוא גילה לה, וכל היחסים הללו, החליטה לנסוע אליו לבלגיה, כי אדאמו הבטיח לה שהיא תהיה שם אורחת הכבוד שלו. ויקי קבעה את הנסיעה לסברואר, ועכשיו היא מחכה לחודש הזה בכליון עיניים.

לפני שבוע קיבלה בחורה צעירה ונחמדה, עם שיער ארוך ועיניים גדולות, מכתב ממרוקם. במכתב היו כתובים כל מיני דברים לא חשובים, אבל על סוף המכתב היה חתום: "נשיקות חמות. אדאמו".

הבחורה המאושרת הזאת היא ויקי אפילדל, בחורה בת עשרים, ילידת מרוקו, שעלתה לארץ בגיל שמונה. היא אף פעם לא חלמה אפילו שתקבל מין מכתב כזה מאדאמו בכבודו ובעצמו, והנה זה קרה לה. היא מחזיקה את זה עכשיו באונק שלה, ומוציאה את זה משם רק כל כמה שניות, כדי שכל מי שלא ראה את זה עדיין, יוכל לראות.

היא פגשה את אדאמו בהילטון. אחותה עובדת שם בחור פקידת קבלה, והיא הלכה לבקר אותה. כשהיא הגיעה לשם, ניטפל אליה איזה בחור קטן, עם גיטרה ביד וסודר על הצוואר, ואמר לה: "איזה בחורה נחמדה".

היא לא שמה לב אליו, עד שהיא ראתה שקבוצה של ילדים וילדות מתנפלים עליו, ומבקשים ממנו אוטוגרף. היא שאלה: "מי זה?" ואמרו לה שזה אדאמו, אז היא תיכף רצה אליו, עם חתיכת נייר, וביקשה שיתן גם לה אוטוגרף.

אבל אז התברר שאין לו עט. "אולי תבואי מחר, עם עט, ואז אני אתן לך", הוא אמר לה, והיא שמעה בקולו.

למחרת היא באה אליו לחדר, עם עט. הוא נתן לה אוטוגרף, ושאל אותה למה היא לא באה להופעות שלו. היא אמרה לו שאין לה כסף. הוא נתן לה כרטיס-הזמנה, ומאז היא לא החסירה אף הופעה אחת.

עכשיו היא מאד כועסת על כל אלה שאומרים שיש לו ארוסה, שקוראים לה "ניקול". "אין לו בכלל ארוסה", היא אומרת, "הניקול הזאת היא בכלל לא ארוסה שלו. סתם, האמא שלה ביקשה מהאמא שלו שתגיד לו שילמד את הבת שלה גיטרה. או לא היה לו נעים לסרב, והוא לימד אותה".

"מה שאני יכולה להגיד", היא מוסיפה, "זה שאני הבן-אדם היחיד שקיבל ממנו תקליט שכתוב עליו: 'את הנך אחד הדברים שהנעימו לי את הביקור בישראל'. אף אחד בעולם עוד לא קיבל ממנו תקליט עם הקדשה כזאת".

"הוא קרא לי נטאלי וור", כי הוא אמר שאני דומה לה. הוא אהב אותי מאד, ואני גם הבן-אדם היחיד שהוא נתן לו את מספרר הטלפון ואת הכתובת הסודית שלו, למרות שבאמת, בחיי, הוא לא נגע בי אף פעם, לכל היותר הוא עשה לי קצת מסגים בגב".

הוא גילה לה את כל סודות לבו. הוא גילה לה ש"לדבי וורמן" היא בחורה לא יפה בכלל, וש"לדבי וורמן" היא חברה שלו.

חוף מזה הוא גילה לה שהוא לא מתעסק עם בחורות, ורק בחורה ישראלית אחת מחזרת אחריו כל הזמן, והוא לא יודע מה לעשות איתה.

"בערב האחרון", היא מספרת, "כבר לא היתה לו ברירה והוא

כשהגיע לפרקו בנו של בנימין מיניץ ז"ל מי שהיה שר-הדואר, מצאו לו בת ממשפחה טובה, וחיתנו אותם בחתונה גדולה ושמחה. הבת היתה צעירה מאד, קצת יותר צעירה ממנו, אבל זה לא הפריע לה ללדת לו מיד שני ילדים חמודים. בתור בעל לאשה ואב לילדים, לא היתה לישעיהו מיניץ ברירה אלא להתחיל לעבוד, ולהוציא את לחמו בויעת אפיים מן ה' אדמה. הוא נכנס כשותף להוצאת ספרים פרדס, ואמנם לא הוציא על זה הרבה זיעה, אבל לחם יצא לו מזה.

אלא שיום אחד נגמר הלחם, ובמקום הלחם התחילו להופיע הנושים. התברר שבהוצאת הספרים היו כל מיני סיבוכים כספיים, ולישעיהו מיניץ לא נותרה ברירה אלא להשאיר את אשתו וילדיו בארץ, ולנסוע לארצות-הברית, כדי למצוא שם איזושהי אפשרות, מבין כל האפשרויות הבלתי-מוגבלות שיש שם, להשיג כסף.

ובאמת, הוא מצא שם כסף. זה היה הכסף של איש אמיד מאד, שהוריש אותו לאל-מנתו, לאחר מותו. הכסף הזה היה, כמובן, צמוד היטב לאשה, ולשלושת ילדיה. ישעיהו מיניץ התאהב בה בכל ליבו, והחל עזור לה לטפל בילדים שלה ובכסף שלה.

בינתיים הצליחה אשתו הפרטית של ישעיהו להתגבר על כל הנושים שלו, לקחת את שני ילדיה, ולנסוע אל בעלה באמריקה. בעלה קיבל אותה בפנים עצובות, ובמצב רוח רע. הוא אמר לה שהוא החליט שהוא כבר לא רואי לה. למה לה בעל שאין לו כסף, שעושה לה כל כך הרבה צרות. מי הוא בכלל בשבילה, בייחוד שהיא עדיין כל-כך צעירה ונחמדה, ויכולה עוד למצוא משהו יותר טוב ממנו.

האשה אמרה לו שהיא דווקא מרוצה ממנו מאד, ולא רוצה בכלל משהו יותר טוב. אבל הוא עמד על דעתו, ואז היא התחילה לחקור מה קרה לו, וגילתה את האלמנה עם שלושת ילדיה.

היא הוציאה מיד את אמו של הבעל, שבאה לאמריקה, והחלה משכנעת את בנה שיחזור אל אשתו, וימשיך לחיות חיים ישרים ויפים. אבל הבעל סירב. הוא טען שהוא ה' חליט לחיות חיים חדשים, לנתק את כל הקשרים שלו עם העבר. לפני שבועיים הוא קיבל מאשתו את הגט.

מצא

אלמנה

מצא טוב

תאומות סיאם

התחילה גם כן להתרחב ולהשמין. כעבור שנה היא התחתנה בעצמה עם גבר אחר, ושנה לאחר שליהודית נולד בן, שי אר' שרוב, שהוא ילד-הפלא של הקולנוע ה' עברי, נולדה לחוה בתה. באותו זמן כבר נקראו שתיהן "תאומות הבהמה". כל הבהמה הכירה אותן, ואהבה אותן במידה שווה, משום שאף אחד לא הצליח להבדיל ביניהן, כדי לדעת את מי לאהוב יותר.

השבוע נודע ששתיהן, בבת אחת, עומ' דות להתגרש מבעליהן. כל אחת מן הבעל שלה.

חולה תיכף אחריה, וכשהיהודית לא הרגישה טוב, חוה הרגישה לא טוב אחריה, וכש' יהודית הרגישה טוב, מיד הרגישה גם חוה טוב. כשהיהודית עלתה מהונגריה, עם עליית הנוער, עלתה חוה יחד איתה. וכשהיהודית הגיעה לא מומן לגיל שלושים וארבע, הגיעה גם חוה התאומה בדיוק לאותו הגיל.

כשהיהודית היתה כבר גדולה, היא הת' נתנה עם שלמה אשור, מדייר-תיירות נחמד ופופולארי. אחרי כמה שנים היא נכ' נסה להריון, וכשהוה הרגישה בזה, היא

היה היו שתי ילדות קטנות. לילדה האחת קראו חוה, ולשנייה קראו יהודית, והן היו כל-כך דומות זו לזו, עד שקראו לשתי' הן בידור תאומות. הן היו באמת תאור' מות, אפילו תאומות זהות שקשה היה להבדיל ביניהן.

כל פעם שהיו פוגשים את יהודית, היו אומרים לה "שלום חוה", וכשהיו פוגשים את חוה, היו אומרים לה "שלום יהודית". ושתי התאומות היו צריכות להקדיש את כל חייהן כדי להעמיד את האנשים על טעותם, שזאת שאמרו לה "שלום חוה", היא יהודית, וזאת שאמרו לה "שלום יהודית", היא חוה.

הן היו תאומות הקשורות מאוד אחת אל השנייה. כל פעם שיהודית היתה חולה, חוה היתה

אחד המיליונרים שהיא גילתה שם הוא בעל ויקטוריה ספורט, קאזינו גדול מאד בלונדון, וכיוון שהחיים קצרים מאד וה' מלאכה מרובה מאד, היא החליטה מיד על חתונה. המיליונר ג'ק, זה שהביא אותה לשם, מאוכזב מאד, גם מהבחורה וגם מהכסף שהוא השקיע בה, וכיוון שהוא יודע שאת הבחורה הוא כבר לא יזכה לקבל בחזרה, הוא דורש עכשיו, בצורה אלגנטית, גינת' למית מבשל ויקטוריה ספורט, את כל ההוצאות, כולל כרטיס-הטיסה, שהוציא על אשתו לעתיד של ההוא.

מוסר ויקטוריאני

החיים של המיליונרים הם קצרים מאוד. האפשרויות רבות מאד. המלאכה מרובה מאד, ולכן הם עושים כל דבר במהירות גדולה מאד.

הנה, רק לפני חודש, בערן, קיבלה היפהפיה דליה אופיר כרטיס טיסה ללונדון, מאת המי' ליונר היהודי ג'ק ג'וזף שגילה אותה בסביבות הילטון ושרתון.

היא לקחה את ה' כרטיס בשמחה רבה. היא חלמה תמיד ל' נסוע ללונדון עם מיליונר, ללכת איתו לתחרויות סוסים, ל' מירוצים, ולראות את העולם הגדול, עם כל הכסף שיש בתוכו.

היא נסעה ללונדון, ושם היא גילתה שבעולם יש מיליונרים עוד יותר גדולים מהמיליונר שהביא אותה לשם.

אופיר

פילגש לעונה אחת

אשה זה דבר רציני מאד. פילגש זה דבר עוד יותר רציני, ופילגש לעונה אחת זה הכי רציני מכולן. הנה, למשל, בעל בית-חרושת מוכר מאד לדבריי-מזון יוצא ברצינות גדולה עם פילגש אחת, חודשיים תמימים כל שנה.

הפילגש היא מתכנתת-אופנה תלאביבית, הגרה בצפון העיר, וזוהי חיים ברמה גבוהה. בהתאם לרמה הגבוהה הזאת היא נוסעת כל שנה, בקיץ, לפאריס, כדי ללמוד שם את כל חידושי האופנה.

יחד איתה נוסע ללמוד את חידושי-המזונות גם האיש מבית-החרושת. הם לומדים את כל החידושים במשך חודשיים, ולאחר החודשיים הם חוזרים הביתה, הוא אל אשתו והיא אל בעלה. כך הם עושים כל שנה, כבר מזה כמה וכמה שנים.

אנשים

אליהו כהן בורגילה, היה זמן. בין נאור מיו למען השלום הישראלי-ערבי, מקדיש בורגילה את מירצו הרב למלחמה ברחוקות בארצו, ולספוח המוסר. השבוע סיפר ש' באה אליו אישה בחצאית כל כך קצרה, עד שהתבייש לשבת מולה. הוא הזמין אותה לשבת לצידו.

★ ★ ★

עוד דברים חשובים

הסופר השובתי-רעב, דן עומר (ראה ב' מדינה) הוא בן-דודו של סופר רב-שערוריות אחר: היהודי הצרפתי ז'אן-פראנסוא שטיינר — מחבר טרילינגה. השבוע, כשנודע לשטיינר המתגורר בפאריס, כי בן דודו מנהל שביתת-רעב כמחאה נגד צנזורה על ספרים, הבריק לישראל: "לדן שלום. איתן במאבק. כשיסתיים בהצלחה הוא לנוח בפאריס". למיכרל צורף גם כרטיס טיסה במטוס. אחד שאינו משתמש במילים מוורות הוא המשורר מרדכי אבישאל. השבוע הוא הוציא לאור ספר שירים קטן בשם בלדה על השלום.

מחצית-שמחצית

כשכא שר החינוך והתרבות זלמן (זיא) ארן לחנוכת בית-ספר חדש בדימונה, התפלא לראות בלב הנגב כרי דשא רעננים ונירחים, ושפע עצים מלבנים. עם שובו לירושלים הוא הירבה לשבח את המועצה המקומית, עד שנודע לו כי כרייהדשא לא היו אלא כמה שקי-חיסה שניזרעה חמישה ימים לפני באו, נבטה הודות להשקיה יסיר דית, ונבלה יומיים אחרי הביקור. העצים הובאו למקום ממשלה סמוכה, הוכנסו ל' אדמה יחד עם הפחים, והוחזרו למשתלה למחרת. גם שריהחץ, אבא אבן, עסק השבוע בענייני תרבות. הוא הזמין אליו את העיתונאי יוסף לפיד לשיחה על מחזאות: לפיד כתב מחזה בשם הכושי עשה את שלו, ושריהחץ ביקש ממנו לשנות את השם, כדי למנוע פגיעה אפשרית בשגרירי מדינות אפריקה. לפיד הוזמן השבוע גם אל התופעה השבועית של דן בן-אמון. כשנשאל מיהו לדעתו חבר הכנסת המצחיק ביותר, לא היסס לפיד אף רגע, ונקב בשמו של ח"כ מרדכי סורי.

רמת-גן — גבעתיים

ביום רביעי, 7 בדצמבר, בשעה 8.30 ערב, באולם "העשור", רחוב וייצמן 10 (ליד קולנוע "נוגה") בנבעתיים, תחסיים

אסיפת פועלים

בהשתתפות שלום כהן ועוד פירבסקי שידברו על הנושא:

יעול — כן — אבטלה — לא

הוועידה הראשונה

• חברים המוכנים להתגב לעבודות לקראת הוועידה, וחברים המוכנים לארח בימי הוועידה (15—17 בדצמבר) צירים בתל-אביב והסביבה — מתבקשים לפנות לאברי, טל. 30134, ת"ד 136, תל-אביב.
• חברים שלא מילאו עדיין שא' לוגי-ציר, יפנו מיד לאברי.
• הסתייגויות והצעות-תיקון ל' טיוטת העקרונות ותקנון התנועה — מתקבלים בכתב עד 6.12.66.

"כוח חדש"

בגליון מס' 12 של "כוח חדש" — בס' און תנועת העולם הזה — כוח חדש — תוכל לקרוא, בין היתר, את המאמרים: • "דווישלאנו, דווישלאנו" (על הסכנות שבהצלחת המפלגה הניאוראצית ב' בחירות בגרמניה) • "כוח חדש והמפלגות"; • "מי בראש"; • "תנועה ועקרונות" — מאמרים לדמותה של התנועה • וכן מכתבים, דו"ח על הנעשה בתנועה, ועוד. חתום על הבטאות — שלח את דמי ה' מגוי כסל 10 ל'י לת"ד 136, תל-אביב.

ברמת-גן

בקפה "עצמאות", בנו דויר המלך (מא) חורי קולנוע, "אורדע" יתקיים המשך הדיון בנושא:

עקרונות התנועה

לקראת הוועידה

ביום רביעי, 30 בנובמבר, וביום רביעי, 7 בדצמבר, בשעה 8.30 בערב, מוזמנים גם חברי חטיבת הנוער.

בדימונה

בליל שבת, 2 בדצמבר, בשעה 8.30 ב' ערב, אצל יהודה אחימריס, שדרות ה' נשיא 52/9 (סל קולנוע, "גיל"), ירצה

אחמד מסארווה

על הנושא:

השינויים במימשל הצבאי

בבת-ים

ביום חמישי, 8 בדצמבר, בשעה 8.30 ב' ערב, אצל חיים הסון, רח' בית-גן 17, תחסיים פניית חברים ואוהדים מכתים ומחולל דליון בנושא:

עקרונות התנועה

לקראת הוועידה

בראשון-לציון

ביום שני, 5 בדצמבר, בשעה 8.30 בערב, אצל יהודה כהן, רח' אהר'העם 23, ירצה

אחמד מסארווה

על הנושא:

השינויים במימשל הצבאי

בטבעון

ביום רביעי, 7 בדצמבר, בשעה 8.30 ב' ערב, בקפה "קורטוני", רח' קרן קיימת 65, קריית-עמל, תחסיים פניית חברים ואוהדים עם

דויר ארנפד

דליון בנושא:

סיכומה של שנה

לקראת הוועידה

בחיפה ובפעולה

עורכות ועדות הביצוע של החטיבות מני בית מקומית לצורך שכירת פועלים. חברים ואוהדים מתבקשים לשלוח את תרומתם לצורך זה: בחיפה לעודת ה' ביצוע של החטיבה, ת"ד 44559, חיפה. בעפולה לעקב מימון, גבעת המורה 250, עפולה.

זאת היא סצנה של חשפנות

ה גובל בטיימס! מה הם רוי צים לומר? שאני מקלקל את הנוער? ומי מתקן את הנוער? יהודה זיס? או אולי מאיר הלוי עוזר לנוער? או שספיר הוא דוגמה טובה לנוער?

יוסף ("יוסקה") גרוס (35), התסריטאי של הסרט המניע לרצח, רתח מכעס. זה עתה הגיעה אליו הידיעה, כי הצנזורה פס' לה את הסרט שלו, בטענה: פגיעה במוסר. "אתה יודע מה הם טוענים נגד הסרט? לא היית מעלה על דעתך נימוקים יותר מצ' חיקים. הם אימרים, למשל: איך זה שיהודי טוב ירצח בחורה יהודיה דווקא ביום ה' עצמאות. נפשמ מתקוממת נגד העובדה, ש' יש בסרט מלח יהודי העורק מן האוניה דווקא בהמבורג! אתה יודע כמה מלחים אני מכיר אישית שערקו בגרמניה? אני מכיר אותם. הייתי מלח. מה הם רוצים? שאני אפאר בשבילים את המציאות? שיעשו סרטיים כלי גנבים? עם שוטרים גאונים, מנומיים, עדינים?"

★ ★ ★

פגעו בהרצל!

ה נשמע פנטסטי, אך עובדה היא שה' צנזורה פסלה את הסרט כעונש לכל תעשיית הסרטים הישראלית. הרב שלמה זנוחיל כהנא, מנהל משרד הדתות והרוח ה' חיה במועצה לביקורת סרטים ומחזות, הס' סים, עדינים?"

בכבוד נתבקש להתנהג חיים סופר (ארכינקה) ביחסו לגילה אלמגור, לציגת המשטרה. אם לא, יקוצץ הסרט.

כוכבת רנצי בסוכנת ישראלית

ש.ב. = שליחות במיטה

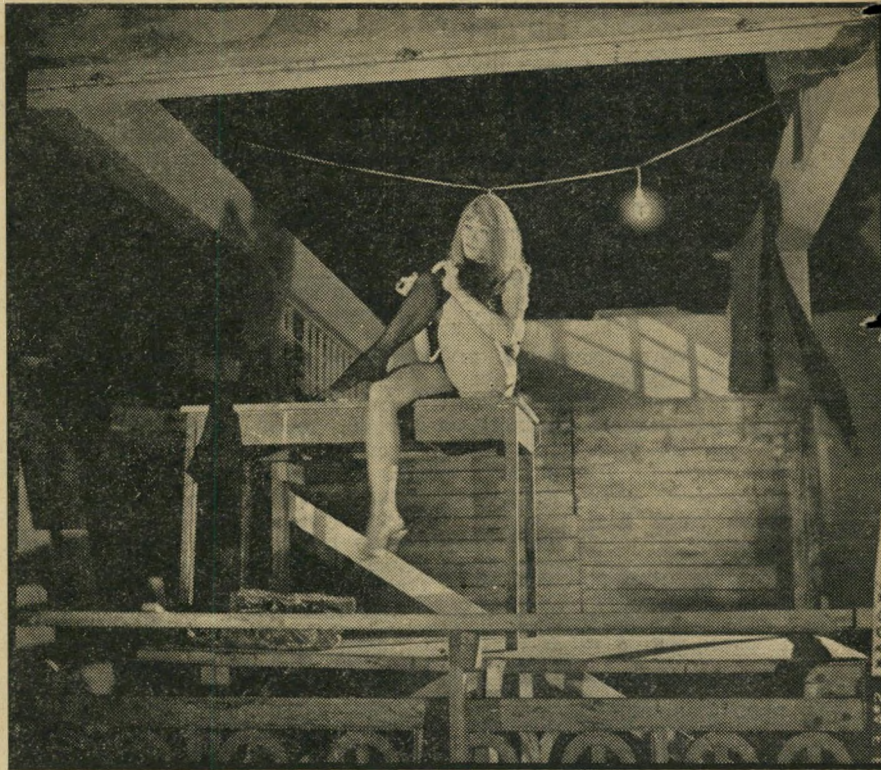
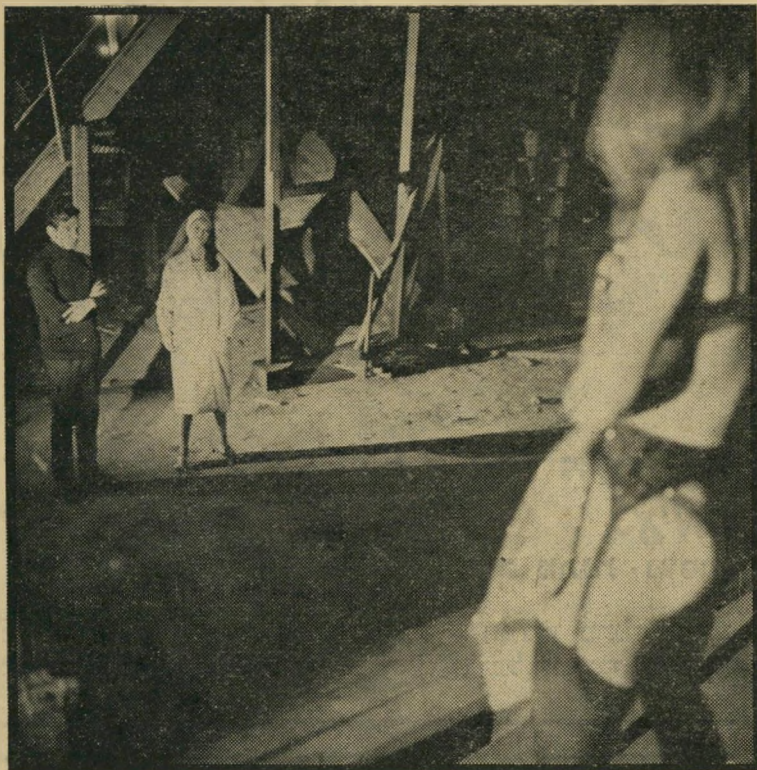
שירי הספר מתארים את זועות המלחמה בחיאט-גאם. ההכנסות ממכירת הספר — יישלחו כתרומה לחיאט-גאם הצפונית. • סופר שיוכה כנראה לפרסום רב יותר ב' ישראל הוא סופר המתח האנגלי לאן (תיק איפקרט) דיימון. ספרו לווייה בבר' ל'ו, שהוסרט לא מומן, יגיע בקרוב ארצה. את תפקיד סוכנת השב. הישראלית מסגתה סטיל, ממלאת בסרט הכוכבת הגרמנית דח' קא, אווה רנצי. היא רודפת אחר פושע מלחמה נאצי, דרך מיטות של סוכנים ברייטיים ואמריקאיים, עד שהיא תופשת אותו בספרד.

★ ★ ★

פסוקי השבוע

• **איסר הראל**, על ראש הממשלה: "כשבגוריון אומר שאשכול אינו מתאים להיות שר-בטחון — הוא אומר זאת מאני טואיציה. כשאני אומר זאת — אני מסתמך על עובדות".
• **אלמוני**, באותו נושא: "הפנסק פתוח והיד רושמת. אבל באיזה שגיאות!"
• **עורדי-דין שמואל סגל**, באסיפת הסברה מטעם תנועת העולם הזה — כוח חדש, על הפעולה בעולם: "אילו בגוריון היה שר-בטחון — הוא לא היה צריך להוכיח כי הוא גיבור כמו בגוריון".

הצנזורה הורסת את תעשיית הסרטים הישראליים — בשם הטימטום וההתחסדות

שעמדה להופיע בתוך הסרט הישראלי, סבינה והגברים: הצנזורה חתכה אותה — כרי להציל את נשמת ילדינו!

מלה נגד הסרט. אני איש קולנוע. זה המקצוע שלי. אם לא יתנו לי לעסוק בזה בישראל, אכתוב תסריטים לחו"ל."

לא רק תעשיית הקולנוע מפסידה כסף מן ההיסטוריה של הצנזורה. גם הממשלה, שמינתה את הוועדה ונתנה לה הוראות, תפסיד כתוצאה מאיסור מניע לרצח. בסרט זה הושקעו 400 אלף לירות, מהם 25 אלף לירות שניתנו עלי ידי המועצה לעידוד הסרט

לחתור! לחתור!

ביע רצון לרתיים, למשטרה, למשרדים ממי שלתיים. יש בוועדה רק במאי אחד. אין לוועדה זו תקנון ברור, והגדרות של הנושאים שיש לאסור, קטעי חשפנות בסרטים צרפתיים מותרים, אבל בסרט הישראלי סבינה והגברים דרשה הצנזורה להוציא את העירום (ראה תמונות). חוסר השיטתיות הגיע עד כדי אבסורד מגוחך, כאשר אישרה הוועדה להצגה את המחזה נאות דשא. אותו מחזה נפסל על ידי אותה ועדה שנתיים קודם, בטענה ש-

ביר לכתב העולם הזה: "הסרט הזה אינו מוסרי. לא רק מבחינת הצניעות, אלא בכל היחסים האנושיים. הסרט מזלזל בציונות, ומתייחס בציניות להרצל. אנחנו לא יכולים להרשות יחס כזה לחזונה המדינה! בכלל, יש עכשיו אופנה בסרטים הישראליים שמראים פושעים, ויש הרבה ציניות למסדות של המדינה. ראיתי לכן צורך להפסיק את האופנה הזאת. נכון שאין עירום בסרט, אבל אני אומר שזה עירום מכוסה. בשבילי זה עירום."

בלי מין! ביקש ניצב יעקב נאש, נציג המשטרה בצנזורה לביקורת סרטים. הוא הציע לבמאי המניע לרצח לבקש מגילה אלמגור שלא תירם את הרגל כל כך גבוה, גם אם השחקן אבנר חזקיהו יאלץ להתכופף לשם כך עוד יותר.

הישראלי, ומאה אלף לירות שניתנו כהל' וואה, בהמלצת משרד המסחר והתעשייה. האבסורד הוא, שממשלת ישראל העניקה כספים אלה, לאחר שהתסריט נבדק, ונמצא ראוי לעידוד, על ידי הוועדה לעידוד הסרט הישראלי. גם כמה מנציגי הצנזורה משתתפים בוועדה זו, הרשאים להמליץ על שרינויים, פוסלת עירום, ומשתדלת שהציונות והמדינה יוכלו ליחס אוהד. כל זה נעשה לפי קריאת התסריט, ורק אחרי אישורו — צילם את הסרט.

הצנזורה, כלומר, הוועדה לביקורת סרטים, הוראה את הסרט המוגמר, מתעלמת לחלוטין מהמלצות הוועדה הקודמת. העובדה שהכפילות והסתירה בין דעות שני הגורמים עולה למדינה מאות אלפי לירות — כלל לא מעניינת אותם. העיקר שלא יעליבו את הרצל.

מעתה ואילך יחשוב כל משקיע כי הצנזורה יכולה להרוס בהבל פיה את הסרט. אחרי שכבר הושקע בו הון, אפשרות כזו תר' תיע גם את המשקיעים האמיצים ביותר. הס' ביר מפיקסרטים ישראלי, שביקש להעלים את שמו מפחד נקמתם של הצנזורים: "אם אסור לפגוע בממשלה, אסור לפגוע בסוכנות, אסור להראות שוטר לא טוב, אסור להראות מין, אסור להראות שחיתות — אז על מה נשאר לדבר?"

★ ★ ★

אחד מעורר — שני פוסל

תסריטאי יוסקה גרוס מתחרט שהפסיק לכתוב תסריטים בחו"ל: "מפיק אנגלי הציע לי הרבה מאוד כסף בעד הסיפור של המניע לרצח. שם הצנזורה לא היתה אומרת

בלי אלימות! נדרשו מפיקי המניע לרצח להציג את העלילה. אורי זוהר, המנסה לחנוק את עודד תאומי, הרג'ז את הצנזורים במיוחד. הוא נראה להם סימפאטי מדי, בתפקידו כמלח בצי הישראלי העורק בהמבורג.

אלוהים מופיע בו ככוש. הוועדה ראתה בזה פגיעה בדת. כשהוגש אותו מחזה שנית, לפי ני זמן קצר, לא זכרו חברי הוועדה כי כבר קראו ואף פסלו אותו.

בגישה בלתי אחראית כזו, ביחס כזה של זילזול לתפקידם, אין חברי הוועדה מרגישים כלל, כי בפסילת הסרט הם ממיתים שואה על תעשיית הסרטים בישראל. גם היום קשה להשיג מימון לסרטים. אך

אלה הן דעותיו של הצנזור הישראלי ה-אופייני. אין לרב כהנא מושג מדויק על סמכויותיו כחבר הוועדה. אין הוא יודע כי בירור מה מותר ומה אסור לצנזורה. אין הוא זוכר בבירור אם הצביע בעד או נגד הסרט פורטונה, בו רוצח את אחותו. למרבית חברי הוועדה אין מושג כי קולנוע ובמחזאות המודרנית. בהרכב ה-ועדה הקפידו קודם כל על מתן ייצוג מש-

כוכבים

עץ הדעת

לאולה מרטינגלי, השחקנית הכי דקיקה שיצאה מאיטליה, יש דעות מגובשות על כל נושא שבועלם. על אמריקה למשל היא חושבת ש"לגברים האמריקאים יש מר שנים פרברטיים מסוכנים על המין. הם מתייחסים אל זה בצורה לא נכונה, למרות החינוך המיני המפורסם שלהם.

ובשירה, אם אפשר. "פעם, למשל", היא מספרת, "צילצל אלי גבר אמריקאי אחד, וישר אמר לי מה שהוא רוצה. אני חושבת שזה גועל-נפש. אצל גבר אירופאי לעולם לא יקרה דבר כזה."

גם על אירופה יש לה דעה מאוד מגובשת: "הגברים האירופאיים", היא אומרת, "יודעים איך להתנהג. כשגבר אירי פאי רואה אשה יפה הוא חושב מיד על אותם הדברים שהגבר האמריקאי חושב, אבל הוא לא מציע לה הצעות חולניות מכוערות."

"הוא מזמין אותה לאכול, או משהו כזה. הוא עדין מאוד, והוא עוסק את הדבר בהרבה תרבות, ובשירה, אם אפשר."

גם על איטליה, ארץ מולדתה, היא מביעה דעה: "כשאני עוברת ברחוב ברומא, אני יודעת שברגע זה או אחר איזושהי גבר יצבט אותי בקצה הגב, או ילטף אותי, או אולי אפילו יגע לי בחזה. אבל אני לא פוחדת, להיפך, אני מקבלת את זה כקומפלי-מנט."

אלה הן כל הדעות שיש לה. בשביל בחורה אחת ויחידה זה דווקא די הרבה.

יומן החדשות

לארץ דלון יש חלום ישן. הוא רוצה להיות הגיבור הראשי בלידה האחרון של אדמונד רוסטאן. אם החלום שלו יתגשם, והגיבור הראשי של רוסטאן לא ישתנה עד אז, יהיה לאלן דלון הכבוד להיות בפעם הראשונה בחייו — דון דואן.

● **כה אמר ז'ק ברז** הזמר הבלגי: "אני לא מתקשר לחפצים, ולא להנאות חומריות. חבר טוב וכוס בירה מספיקים לי בהחלט." ● **דלורנס הארבי** יש אינפורמציה הרבה יותר מעניינת: "כש-ג'ורז' בריסמטי מנשקת", הוא מגלה, "אז היא מנשקת". ולעובדה המרתקת הזאת הוא עוד מוסיף: "והייתי רוצה שתאמינו

סרטים

אהבת השנאה

הרוסים באים הרוסים באים (אוריון, תל-אביב; הבריה, ירושלים; ארצות-הברית) צוללת רוסית עולה על שרטון אמריקאי, תשעה רוסים, חיילים נפחים, יורדים לחוף, אבל מצליחים לצאת ממנו.

כי בינתיים מתפשטת השמועה על אודותם בין כל אנשי הסביבה. היא עוברת מאיש לאיש, מבית לבית, ובאחת הגירסות האחרונות שלה היא נשמעת בערך כך: "הרוסים פלשו לאמריקה עם צבא גדול של צנחנים וצוללות, והם מתכוננים להשמד את כל היבשת".

היצירים החבויות. בתוך ההיסטוריה ההמונית הפושטת באיזור כולו, מתגלים כל מיני יצרים לאומניים ומיליטריסטים החבר יים באזרח האמריקאי הישר. האנשים מתחילים להעלות, יחד עם כלי הנשק הישנים, את הנוסטאלגיה של המלחמה, עם כל הלך-הרוח שלה, כשכל היצרים ההמריניים הללו, המתעוררים בגלל תשעה רוסים אומללים שסעו בדרך, היו יכולים להביא למלחמת עולם שלישית, לולא בחר הבמאי, נורמן (הגבר מסינטינטי) גואיסון לתת לסרט ברגע האחרון, סוף אופטימי מאוד, מרות בקצת שמאלץ, וקצת אמונה באדם. לתוך הסאטירה העליונה הזאת, המתגלגלת כמו כדור-שלג מתחילת הסרט עד סופו, מעדיפה לעתים, יותר להצחק מאשר לעורר מחשבה, הוכנסו גם כמה בדיחות על חשבון חיי המשפחה האמריקאים, ונשאר בה אפילו מקום לקצת רומנטיקה ואהבה.

העורך הטיפש

המפך הקרוע (חן, ירושלים; ארה"ב) היציקוק קצת עייף. כי אם הוא לא עייף, לא ברור מדוע הפרופסור שלו (פול גיומן), שרק למורת גרמניה, מתנגד כל כך בטיב שות, עושה כל כך הרבה דברים ששום אדם, שראה איזושהי סרט בלשי בחייו לא היה עושה. ומדוע כל העלילות הקורות לו מתרחשות ברשלנות, מבלי לעורר אמון.

אבל היציקוק, גם כשהוא עייף, הוא גדול. ומה שהוא מחסיר מהעלילה הוא ממלא במה שמסביב לה. **עניינים יוקדו.** היציקוק יודע להציג ממרחק גדול, רק על ידי תנועות ידיים, סיפור שלם על מה שקורה בין הפרופסור העיוור לאהובתו (גילי אנדריוס), הרודפת אחריו, כדי להציל אותו ואת נשמתו. והוא יודע להראות ממרחק קטן יותר, רק על-ידי תנועות ידיים, איך אדם מחזיר את נשמתו לבורא.

הוא מוצא קונץ מקורי, המאפשר לפרו-פסור ולארנסטו להימלט מאולם אופרה מוקף שוטרים, או מעיניים יוקדות של רקדנית נוסרת-איבה.

ובעיקר הוא מרצף את הסרט שלו בטי-פוסים אנושיים, המדברים, כל אחד בשפה שלו, אל לב הצופה: איש שייב גרמני עם עבר אמריקאי, אצילה מזוקנת בלי תואר, המנסה להגיע לאמריקה, פרופסור גאון, מפונק וקפריזי, ועוד רבים רבים.

המלך מת - יח' המלך

ג'ורז' (המרכז, תל-אביב; אנגליה) אוהדי כדורגל יכולים ליהנות בסרט זה ממיטב השחקנים העולמיים, וממיטב הטכניקות הי עולמיות של הכדורגל. ניתנת להם הזדמ-נות לראות כאן, בתל-אביב, את כל הקבוצות המעולות, ברגעים הדוממים הגדולים שלהן, במישחקי הגביע העולמי, שנערכו הי שנה על מגרשי הכדורגל שבאנגליה.

עם דמעות אמיתיות. מי שלא או-הב כדורגל, יכול ליהנות מהצילומים הצב-עוניים, היפים, ואפילו מהקריינות שהיא מ-עין פרשנות, מלווה בהומור אנגלי קולח. כל מי שקרא על כך בעיתונים יוכל לר-אות בסרט כמו עיניו, את שקיעתו של הי כוכב הברזילאי מלה, ואת עלייתו של הי כוכב הפרוטוגני אוזוביו.

ומי שיש לו לב נשי רך, יכול היה אפילו להזיל דמעות למראה הגברים הגדולים וה-נוקשים, המורצים בבכי, עם דמעות אמ-יתיות, כשהקבוצה שלהם מפסידה מישחק. חוץ מכל זה, אפשר לראות היטב את המיני האנשים שהכדורגל משמש להם סם, ואת המלכה האנגלית, הנראית מעל לכל, כשהיא מחלקת את הגביע לקבוצה המנצחת. הסרט מתחיל כשהשומר של האיציטדיון בומבלי פותח את השער, ביום הראשון של המישחקים, והוא מסתתם במראהו של או-תו איציטדיון, ריק ומלוכנך, ובשומר הנועל אותו לאחר שהכל נגמר.

הפתעה נעימה

עם מתנת מוסון

לכל אחד מבני משפחתכם וידידיכם - תמצאו מתנה נעימה וריחנית באריזות שי, מתוך מבחר עצום של תמרקי "מוסון"

המתנה האידיאלית לכל אירוע

מה לקנות???

שאלה נצחית זו היא נחלתו של כל אחד ואחד, בכל עת מתבקשת החלטה על המתנה שתתאים לאירוע המשפחתי או החברתי. האירועים שונים הם וכמהם — המתנות, אך השאלה ניצבת תמיד, איזו מתנה ראויה לאירוע המסויים? האם תיענה על דרישת הטעם הטוב? האם תעורר את תשומת הלב המתאימה? או חלילה להיפך.

הפתרון שאליו שואף כל אחד בשעת התבלטותו בשאלות אלה הוא — מתנה "ניטרלית" התואמת כל אירוע, שתתקבל תמיד בשמחה ובהוקרה, ללא ערעור. ואכן, פתרון זה נמצא בכל התמרקיות המעולות. אך ברור, שבמקרה זה מן הראוי לבחור בתמרקי איכות מצטיינים. בישראל נוכל להצביע ללא היסוס על תמרקי "מוסון" העולמיים המפורסמים באיכותם ובריהם המקסיים והמעודן. אריזות שי מיוחדות של אודיקולון וסכונים מעודנים בעלי ריח נפלא, מוצעים עי, "מוסון", חברת התמרקים המייצרת גם קרם "מוסון" המפורסם בטיבו המעולה ובחידות העמוקה לעור.

האריזות המקוריות וההדורות של תמרקי "מוסון" מהוות מסגרת של גוי וטוב-טעם למתנה המושלמת, המתאימה לכל ארוע ולכל הזדמנות. אין ספק שתמרקי "מוסון" המצטיינים ישמחו את ידידנו ובני משפחתנו ויהיו ערובה לטוב טעם והבנה. ובעצם גם אנו נשמח ונהנה לקבל שי של הוקרה, ידידות או... אהבה באמצעות תמרקי "מוסון" המושלמים.

מכונים להשכלה ולהשתלמות

תל-אביב, אבן גבירול 68, טלפון 232056

נפתחים קורסים חדשים

בגרות * מוקדמות

במגמות: הומניסטית ריאלית,

ביולוגית וכימית

משך הלמודים ללא הגבלה בזמן

עד לקבלת התעודה

ה מ נ ו י

קיבלת חשבונך לחידוש חניוני, ט מ פרע אותו בחקדם. עקב חניקוש לעיתון, לא נוכל לאפשר כל משלוח ללא תשלום

כוכבנית מאריקה יותר גדולים ויותר גלויים

MAJORICA
INTERNACIONAL

הפנינים האפורסחות באופק!

פניני מיוריקה בגווני מרהיבים — הפנינים המלאכותיות היחידות בעולם אשר ניתנת להם תעודת אחריות לחמש שנים.
להשיג בארבעים ארצות בחנויות תכשיטים המפורסות ביותר כולל TIFFANY, CARTIER
עתה גם בישראל בחנויות המובחרות לתכשיטים במחיר החל מ-48 ל"י.
סוכן בלעדי: ג. אונגער, תל-אביב, ת.ד. 179, טלפון 57460 — 226049.

מרי כריסטין וויל
שערות ארוכות, סמרטוט ועצים

לי שזוהי לא נשיקה של כוכבת. כדאי למחר ולהאמין לה, אחת כל ההנאה מהנשיקה המיוחדת הזאת תלך לו לאיבוד. ● לג'ורג'יאני קלוזו יש צרות עם הגהינום. הוא התחיל להסריט אותו פעם אחת, עם רומי שניידר, אבל ההסרטה לא הצליחה. עכשיו, בדיוק כשהוא רוצה להתחיל את ההסרטה מחדש, רומי שניידר בהריון ולא מתאימה לזה יותר. הוא ניסה להשיג במקומה את ג'יין פונדה, אבל היא בדיוק עסוקה כעת בהסרטה סרט על חיי עצמה. הגהינום, לעת עתה, מחכה לגואל שלו. ● כמו כל סרט גדול וחדש גם התנ"ך הביא איתו אופנת לבוש חדשה אופנת חוזה אמנו. האופנה הזאת מורכבת מסט של שלושה חלקים: שערות ארוכות על חלק העליון, סמרטוט על החלק הנמוך יותר ועצם מסביב. כפי שאפשר לראות בתמונה, הרי את מרי כריסטין וויל, התגלית הקולנועית החדשה, זה הולם מאוד. ● השאלה הרלוונטית ביותר שאפשר לשאול את ג'יין (התנ"ך) יוסטון היא האם היא מאמין באלוהים, התשובה שלו היא: "אני לא מאמין באלוהים, אבל אני גם לא אתאיסטי. אני מאמין בטבע, ואוהב אותו". בגלל זה הוא הכניס כל כך הרבה הרי געש, יערות, הרים ונבעות מקרטון לתוך אולפני התנ"ך, יצילם אותם. ● בשביל התפקיד הראשי בסרט הריגול חמישה גברים לסינפור רצה המפיק, פייר קלפון, להשתמש במרגלת המנוסה בלונני קה ויט, אבל מניקה ויט היתה עסוקה בריגול בקצה אחר של העולם, וחלפון מצא לה תחליף בצורת מריקה גרין. חלפון טוען שהיא דומה לה מאוד, ושיש לה אפילו יותר אברים, יותר גדולים, ויותר גלויים.

חדריך

*** על גברים ונשים (אופיר תל-אביב) הסאטירה המקסימה של פיטרו גרמי בשבוע האחרון שלה בתל-אביב. כל מי שעדיין לא ראה, שירץ מהר לראות. ● הגבר מסינסינאטי (אסתר, ת"א) משחק קלפים מותח, בין מלך הקלפים לנער צעיר, המנסה לרשת אותו. חוץ ממשחק הקלפים אין בסרט שום דבר, אבל המשחק ממלא אותו היטב. ● מורגן (גת, תל-אביב) נער צעיר, מופרע, מסרב להתגרש מאשתו, מסרב להיכנע לחברה האנושית המאורגנת, ומנסה לחזור לטבע. סרט עם קטעים מעולים, יחד עם קלישאות לעוסות היטב. ● כיצד לגנוב מליון דולאר (תל-אביב; תל-אביב) רעיון מקסים על זיפן תמונות, העומד להיות קורבן הזיוף פים שלו, תיאור הומוריסטי מרתק של שני שודדים השודדים מעצמם פסל יקר-ערך. כל זה בתוך ים של ויכוחים והסברים. בסרט ארוך מדי.

הסתיו הגיע!

הטבע מתחיל להתעורר, עונת הטיולים והפיקניקים הגיעה. אין טיול ללא מצלמה! צלם צבעים ותהנה משלל צבעי החורף גם בביתך.
פתוח והגדלות צבעוניות על ידי המעבדה הגדולה בארץ.

פוטו ברנר
חיפה, רחוב החלון 3

15 ל"י לשעה

משלמים לדוגמנית צילום מתאימה, בעלת גוף מושך וצעירה, רצוי עור שזוף. לפנות בכתב, בצרף תמונה אשר החזרתה מובטחת לת"ד — 4516, תל-אביב. עד יום 10.12.66.

רצונך בגוף חסון ושרירי

לקבלת חוברת הסברה ח"נ פנה אל מכשירים לפיתוח הגוף ת.ד. 4915 תל-אביב

למד לצייר בביתך בשעות הפנויות דרך האולפן לאמנות הציור

לפנות בכתב לת.ד. 4866, ת"א

"קוסמוס"

מכון להיכרות ע"י התכתבות קשרים בכל רחבי הארץ

ת.ד. 4093 באר-שבע

חליפות הדיון
קצרה אולדת

תאם
ת"א ועוד חסד'ק 19
62, 25, 19, 12 אולב'ס

שנוי כתובת

מנוי המבקש לשנות את כתובתו מתבקש להודיע על כך שבועיים מראש, על-מנת למנוע עיכוב במשלוח העתון למענו החדש.

(32% הנותרים, שמסרתן רחיצה לשמה, אורכות רק 15 דקות).
 ● 58% מן האמבטיות ממלאות תפקיד של בסיסי ייבוש למטריות אחרי הגשם.
 ● 33% מן הנשים מכבסות את גרביהן באמבטיה.
 ● 17% מן המתרחצים משתמשים במחצלות גומי למניעת החלקה (17% אלה מתחלקים יותר מכל 83% הלא-מחוצלים גם יחד).

אסור לשבת. באותה הזדמנות סקרו גם את חדר-השינה, גילו כי האמריקאית הממוצעת מבלה שבע שעות ו-45 דקות ביממה במיטתה, האמריקאית הממוצעת שבע שעות ו-30 דקות בלבד.
 חוץ מזה ישנות:

- 66% מן האמריקאיות בכותנות-לילה.
- 30% בפיוז'ה.
- 4% בעורן בלבד.
- כמו כן ישנים:
- 33% של הנשים על פניהן.
- 90% של הגברים על גבם.
- 60% של הזוגות במיטות נפרדות.
- גילוי סטטיסטי מעניין באמת:
- 29% של הבעלים מתנגשים בריגט כלשהו לפני שהם מצליחים להגיע למיטתם ו-50% של הנשים אוסרות על בעליהן ל-התיישב על המיטה, אחר שהן הציצו אותה.

שווין

חפש את המזכירה

לאחר שהגברים של צ'ריך השווייצרי החליטו שוב, במסאלהעם שנערך בשבוע שעבר, למנוע את זכות-הבחירה מנשותיהם (ברוב של 53%), היו להם, כנראה, מחשבות שניות בעניין.

שוטרי משטרת-התנועה נמנעו השבוע לרשום דו"חות לנהגות עברייניות; תלמידי בתי-הספר מילאו את אגרטלי מורותיהם בפרחים, וכמה עיתונים, ששתקו כל זמן, יצאו במאמרים ראשיים, בהם הסבירו שייתכן כי בשנת 1966 אולי כבר אפשר לתת זכות בחירה גם לנשים השווייצריות. אולי הסבה לכל ההתעוררות היתה העובדה כי כמה עשרות מוזכירות שוייצריות יעילות התפטרו מעבודתן, כמחאה על כך שמנהליהן היו בין ראשי המסע האנטי-נשי.

מושל רינגאן

1969 בתער ולחבוש פאה נוכרית

הודו

כבוד לכל בעלי-חיים

הפרות בהודו נחשבות כצאצאיה של קאמאדהאנו, פרה שמימית עם נשמה, פנים של אשה יפהפיה, וסגולה למלא אחר כל משאלות אדוניה. הואיל ואיש לא היה מעז לנגוע בפרה כזאת, וקרוב לדואי גם לא בעגליה, סבורים מאות מיליוני הודים עד עצם היום הזה כי מוטב לרעוב מאשר לאכול מבשר הפרה.

ובאשר ממשלת הודו ניסתה להתיר שחיטת פרות בבדי מדינות הודיות פרצו, לפני שבועיים, כדומות דמים בהודו. שהסתיימו בעשרות חללים, מאות פצועים, החלפת שרים בממשלה הברוכות וכמובן, אי-ביצוע היתרי השחיטה.

העכברושים המדוברים. כך חזר המצב המשונה לקדמותו והודו, שאינה מגדלת מספיק מזון להזנת אוכלוסייתה המתרבה ללא הרף, לא רק שאינה יכולה להיגנות מבשר הבקר, המציף את ארצה בשפע, אלא אף חייבת לחלק עמו מזון שהיה יכול להזין את האוכלוסייה הרעבה. ואין זאת הדוגמה היחידה בה מונעת דת ההינדו מזון מהודים רעבים. הדת העתיקה מקפידה כל כך בכבוד כל בעלי-חיים, שאפילו הריגת עכברושים נחשבת כחטא כבד. התוצאה: מיליוני טונות חתיטה המיוצאת להודו, לשם מלחמה ברעב, עוברים לדילול רציני עלידי העכברושים במחסני הנמלים, לפני שהם מגיעים לאוכלוסייה האנושית הרעבה של הודו.

ארצות-הברית

העיקר הוא השיער

תוצאות הבחירות של החודש האחרון בארצות-הברית שכנעו את הפוליטיקאים המקצועיים בדבר אחד: חשוב הרבה יותר כיצד אתה נראה מאשר מה שאתה אומר. ההוכחה: בחירתם של שחקן הקולנוע רונאלד ריגאן למושל קליפורניה וכמה סנטורים צעירים לסנא, שלא לדבר על אדוורד ברוק הכושל, אותו הגדירה עיתון נאית בוסטונית כ"סמל המיניות הבריאה".

"המבט החדש". לפי חוקרי דעת הקהל החלה המהפכה עם ג'ון קנדי, שהסב את תשומת לב האומה האמריקאית למבט הצעיר. השפעת קנדי זו, והשימוש המוגבר בסלביזיה, שינו את כל הגישה במדיניות הפנים האמריקאית, שבו והוכיחו את הסכנה בבחירות אישיות, בהן חשוב, כנראה, יותר מה שיש על הראש מאשר מה שיש בתוכו.

עצתו העיקרית של ווסטמור לפוליטיקאים: הקפידו על השיער. בני קנדי הוכיחו איזו חשיבות יש לשיער בדמות הפוליטיקאי (בלוריתו של ג'ון ותלחיו הפרועים של בובי). ואם ריצ'ארד ניקסון, למשל, רוצה להצליח יותר בבחירות, עליו לספל קצת בפרצופו ובשעריו. כיוון שבצעתו העיקרית היא סנטרו המגושם, מיעץ לו ווסטמור להשאיר יותר שערות מעל לאוזניו ולגלגל פאות הרבה יותר ארוכות. התוצאה תהיה, שה חלק העליון של ראשו יראה יותר גדול וזה יתן לסנטרו משקל קטן יותר בפרצופו.

לעשות השיער בתער. מאפר השח קנים לא הסתפק בניכסון, חלק כמה עצות נוספות לאנשים מבוגרים הרוצים להראות יותר צעירים:

- לעשות את השיער בתער, ולא במספרים.
- לצבוע שיער מכסיף ללא כל בושה (כל אמריקאי שבישער ששי עושה זאת כבר עתה).
- ובמידת הצורך לחבוש אפילו פיאה נוכרית.

סודות חדר-השינה

כמעט כל ריב משפחתי מתחיל בחדר-האמבטיה. כל בן משפחה רוצה להשתמש ראשון באמבטיה. זאת הסיבה שאגודת ארי-ריכלי-הפנים האמריקאיים המליצה, על סמך סקר שסיימה החודש, לבנות להבא חדר-אמבטיה יותר מרחבים.

דבר זה לא צריך לייקר במיוחד את חדר-האמבטיה. אחר הכל מעדיפות 90% של הנשים לרחוץ באמבטיה, שעה שאצל הגברים הדבר הוא בדיוק להיפך. 90% מעדיפים ל-התקלח.

חוץ מזה גילו האדריכלים הסוקרים כי:

- 68% של האמבטיות נעשות לשם הענוג בלבד, אורכות, בממוצע, 25 דקות

אהבה
מאהב
ראשו

שמלות חופה אקסקלוסיביות

מגיעות כל השנה לסלון "אמבר" ישר מאירופה הגב' ארנה, מנהלת הסלון, מבקרת באירופה כל עונה, ומזמינה את הדוגמאות החדשות ביותר של אופנת פריס ורומא.

שמלות, כתרים, וכל האביזרים לחופה בהשאלה ובהזמנה.

סלון "אמבר" תל-אביב, רח' בן-יהודה 59
 טלפון: 246752

מקור

מכתבים במברשת הגילוח

תולדות הדואר בארץ ישראל (מ' את אריה פופיק; הוצאת ראובן מס; 155 עמ') אספן הבולים הרמתיני, המפקח הער רוני אריה פופיק, 64, כמעט וחזר בספרו לאגדות לכיש, מזכיר, כמובן, את התקנה של רבנו גרשום מאור הגולה (שחי בסוף המאה העשירית), המאיימת בחרם על אדם הקורא מכתב שלא נועד לו. לכן גם ציינו על-גבי מכתבים משך מאות שנים בחזרה (בחרם דרבנו גרשום).

יותר מעניינת סקירתו של פופיק על התפתחות הדואר בארץ השנים האחרונות. אם כי בית-הדואר הממשלתי (התורכי) הראשון נפתח בארץ ב-1865, בי שכם (בה נהגו להחתים את הבולים בחותמת משושה), קדם לדואר הממשלתי בארץ ה' דואר הקונסולרי.

היה זה סידור מיוחד במינו למעצמות הגדולות באימפריה העות'מנית, שאיפשר לכל נתין זר להתקשר עם העולם החיצוני האמצעות הקונסול שלו. סוכנות-הדואר ה' קונסולרית הראשונה הופעלה על-ידי הצר' פתים ביפו, בשנת 1852. מעניין כי גם בפעם האחרונה שהוקם דואר קונסולרי בארץ היה זה דואר צרפתי. זה היה בחושי האביב של שנת 1948, בירושלים הנצורה. מאז הקימה הקונסוליה הצרפתית סוכנות-דואר

בולי המנדט

בשכם: חותמת משושה

משלה וביילה את המכתבים בבולים צרפ' תיים שנשא הדפסות-רכב עם המלים 'רו' שלים, דואר צרפתי.

קצינים צריכים לשלם. במלחמת העולם הראשונה נוסף לארץ שירות דואר-השדה של הצבא התורכי. כדואר זה היה נהוג הסדר מיוחד במינו. בד"א היו משור' חררים מתשלום עבור משלוח מכתביהם. קצינים היו צריכים לבייל אותם.

אחר כך באו הבריטים, שהיו אדישים מאד בקשר לפיתוח הבולאות הארצי-ישראלית. משך עשר השנים הראשונות הם הסתפקו בסדרת בולים חסרת-צורה, עליה הופיעו ראשי התיבות א. א. א. אפ (חיל) משלוח מצרי. כפי שכונה צבאו של אלנבי. ומשך עשרים השנים האחרונות של המנדט הסתפקו הבריטים בסדרה אחת בלבד, בה הופיעו בערכים השונים רק ארבעה ציורים (קבר רחל, מגדל דוד, מסגד עומר וטבריה על הכינרת).

כאשר קמה מדינת ישראל פיצה דואר ישראל את כל המעוניינים, והוא הוציא, 20 בולים חדשים מדי שנה (מספר בולי ישראל כבר מתקרב ל-400).

מטבעות מימי המנדט. הבול העברי הראשון היה פרי שיתוף פעולה של גרפי קאי והפרופסור הארכיאולוג אליעזר ליפא סוקניק (אביו של יגאל ידין). לכן הופיעו על סדרת הבולים הראשונה של המדינה החדשה מטבעות מימי המנדט היהודי-ברו' מאים.

כמובן שצה"ל ארגן דואר צבאי נפרד, שהתחיל עם חותמת משולשת, שהחזיקה מעמד שש שנים ונשאה את הסימן כב"א (כוחות בשחור ארציים), עד שהוחלפה בחור' תממת היותר עניינית ד.צ. (דואר צבאי).

אחד מסידורי הדואר יוצא-הדופן שמוכר פופיק בספרו:

● בעת המאסרים הגדולים של אנשי הפלמ"ח (בשבת השחורה ולאחריה) סידרה המחלקה הטכנית של הפלמ"ח חללים מיר' חודים בתוך ידיות מברשות הגילוח, ובהן הועברו ההודעות לאסירים.

• מסגד עומר וטבריה על הכינרת.

- לעובדי שרות משרד החוץ ● לסטודנטים ● מתרגמים
 - אנשי-עסק, ופקידים העוסקים בתכתובת בשפות אלה
- הוצאת **"אחיאסף"** גאה להעמיד לרשותכם **3 מילונים חדשים ורבי חשיבות**

מילון עברי-ספרדי מאת ירדן-קומיי
מילון צרפתי-עברי חדש, מאת מרדכי כהן
מילון אנגלי-עברי מאת חיים שכטר.

כל המילונים ערוכים ומודפסים בהדור רב (מונוטייפ), נוחים לעיון ובנקוד ברור ונקי.

רכוש מילוני **"אחיאסף"** — נכס תרבותי — שימושי בכל בית.

להשיג בבית-ההוצאה ובבתי המסחר המובחרים לספרים

מ.ב.ס.

האם החיפושיות
מתאשים
בתיאולין?

איננו יודעים.
אבל אם תשתמש גם אתה
בתיאולין, לבטח תחזק
שורשי שערוךך ובודאי
תמנע קשקשים מראשך.
עשה יום את ראשך
במספר טיפות תיאולין.

BIO
tayalysin

ש'א השחלה

אלוף העולם בהשחלת חושים
במחש הוא רוי נורטון, בן 21,
תושב העיר לידס באנגליה. בי
תחרות שנערכה ב-28 בינואר
1963 הוא הצליח להשחיל לתוך
קוף מחש 1,067 חושי כותנה
במשך שתי שעות.

זוהי מלאכה עדינה מאד, אבל
אריגת גרביים אלגנטיים עולה
עליה בעדינותה. את גרבי "מר'
סי" אנו מייצרים בהקפדה מיר'
חדת במינה: כל חוט חייב לה'
יות בעל איכות בדוקה וכולם
יחד נארגים במכונות החדישות
והמשוכללות אשר העניקו לגרבי
"מרסי" את אהדתן ונאמנותן
של נשי צרפת ונשי ישראל גם
יחד. את גרבי רשת "מיקרומש"
של "מרסי" הוצאנו השנה ל'
שוק גם בארגון של 6 גרביים
בזדים ושחים במחיר 7.50 ליי
בלבד.

הש'א-גרבי "מרסי"

לא טוב לו...

**חום? כאבים? הצטננות? קראי
לרופא בזמן, ובינתיים תני לילד
כמה טבליות בטוחות וטעימות
של לילדין. בטוחות: הטבליה
הזעירה עשויה בקפידה ועונה
על הדרישות המיוחדות של
גוף הילד. נוסף לכך מכילות
הטבליות חומר המגן על קיבת
הילד הרגישה. טעימות: טעם
תפוזים רענן-טבלינות לילדין
נלקחת ללא התנגדות ועוזרת
במהירות.** 1.90 ליי

liladin
לילדין טבליות לילדים

סם ברונפמן הוא אחד התורמים הגדולים למדינת ישראל (כחצי מיליון דולר לשנה). הוא לא רוצה שום דבר ממדינת ישראל. רק שיקבלו את תרומותיו. כי לסם יש מספיק משלו. הוא שולט בחברת נפט, בנייני משרדים ענקיים וברבע שוק המ- שקאות החריפים בצפון-אמריקה.

החודש מלאו לאיליהוון היהודי-קנדי- אמריקאי 75 שנה והעיתונות האמריקאית (שעמידה מלאים מודעות משקאותיו) סיפרה בשבחיו.

המצאה גדולה. ברונפמן, בנו של מגדל-טבק רומני שהיגר לקנדה בסוף המאה שעברה, פיתח, יחד עם ארבע אחיותיו, שלושת אחיו, שתי בנותיו ושני בניה, אימפרית-עסקים בינלאומית.

בסיס האימפריה הוא הוויסקי (סיגראס) ושאר משקאות חריפים. ברונפמן סבור כי לא לחינם שמו ברונפמן. לדעתו אין שמו אלא סירוס של ברונפן, מילה אידית שפיר- רושה י"ש.

את היסוד למלכות הוויסקי הניח בשנות העשרים, כאשר מכירת משקאות חריפים הית אסורה בארצות-הברית, אך לא בקנדה, מרכז עסקיו של ברונפמן באותם ימים. הוא עבר כבר דרך ארוכה מאז,

תורם ברונפמן

4 אחיות, 3 אחים, 2 בנות, 2 בנים

והיום הוא איש-עסקים גדול באמת. כאשר שאלו אותו מה היא המצאה הגדולה ביותר עלי אדמות, השיב, ללא היסוס: "הריבית!"

תשובה נכונה מאד, בעיקר לאדם שהקרן שלו היא 400 מיליון דולר.

שיר אהבה לזיידה. ברונפמן, יהודי מסורתי, שקשריו לארץ-ישראל החלו עוד בועידת-היסוד של האו"ם בסן-פרנציסקו (1945), כאשר הפגין למען מדינה עברית, סיפק נשק להגנה, תרם משך השנים כמה עשרות מיליונים לישראל.

התרומה אשר עליה הוא גאה במיוחד היא המתנה שבניו נתנו לו ליום הולדתו ה-70: את האגף התנייני והארכיאולוגי ב- מוזיאון ישראל (תמורת מיליון דולר). ברונפמן התרגש כל כך ממיבצע זה, עד שכאשר נתבקש במסיבה שנערכה באותה הזדמנות לכבדו במלון המלך דויד לומר משהו, קם, פנה לעבר אשתו, זיידה, וזימר לה שיר אהבה.

"שתו במידה!" לא תמיד סם רגשי כל כך. עד היום קורה ובישיבות-הנהלה הוא מעיף צלחות בראשיהם של יריבים לחיכוה. באחת הפעמים נטל את הטלפון, במטרה להצמידו לראשו של אחיו-שותפו, שכן כי לטלפון חוט, ונפצע בעצמו כאשר הטלפון חזר אליו.

אבל בסופו של דבר מלך הוויסקי הוא (המשך בעמוד 30)

חדש!

קוויק
סטיינלס

3 סכיני גלוח
בדיספנסר השחור

(עם תא מיוחד לסכינים המשומשים)

למה לשלם יותר
עבור סכינים הלם אחר?

שלם

רק 1.99 ל"ד

וקבל הטובים ביותר

* מיוצר מפלדת אל-חלד

* חסום DEEP FREEZING

* צפוי טרמו פלסטי מיוחד

איש בזנבה

כשחברת הכנסת הקודמת הגיח בפעם הראשונה את כף רגלו על אדמת זנבה, הוא הסתכל במקום בחשדנות ושאל: "יש כאן איזה יהודים?" אמרו לו שכן, ולקחו אותו מיד למאיר הלוי. מאיר הלוי עשה לו קבלת-פנים, עם ארוחת-ערב לפני כן ואחרי כן, ולמחרת הזמין אותו למשרד שלו, לשוחח על עסקים.

חברת הכנסת (המופיע כאן, ברשימה, בעילום שם) הביץ מיד שמה שהוא גילה זה באמת יהודי, וכשהוא חזר ארצה הוא סיפר את זה לכל חבריו לכנסת.

"הוא יהודי טוב", הוא אמר להם, וזה לא כל-כך שיכנע אותם. "יש לו בית עברי. הוא עוזר בכל עניין." הם עדיין היססו. "הוא עשיר מאד", התעקש חברת הכנסת, "הוא עורך קבלות פנים וארוחות-ערב גדולות מאד." הם המשיכו להסס. "תמיד בליל שבת", הוא הדגיש, "והוא גם מדבר עברית טובה. הוא ישראלי." הם עיקו מו את האף. "יש לו בבית כל התלמוד. עם ניקוד מלא." זה כבר שבר להם את גב הגמל. הם השתכנעו ונסעו לזנבה, לבקר את מאיר הלוי.

"בפעם הראשונה שהייתי אצלו", מספר חברת הכנסת יוחנן באדר, "זה היה ב-1961, נדמה לי. היינו אז במשלחת, דויד הכהן, אני, ורבי-אלוף דורי.

"הוא ערך לנו קבלת-פנים. אבל לא היינו איתו לבד. היו גם בנקאים שווייצים, ועוד שלו-שיס-ארבעים איש. אני לא דיברתי איתו באופן מיוחד. היו שם עוד הרבה אנשים, ודיברתי פעם עם זה ופעם עם זה.

"דיברתי עם דורי על הטכניון. נדמה לי שהיה איזה עניין אקטואלי, כולם שאלו עליו.

"אחר כך לא נפגשתי איתו באופן מיוחד. לא מזמן הזדמנתי להילטון, לחתונה של הבת שלו. האוכל היה סקנדליוזי. לא היו שולחנות. רק מזנון, והמזנון היה מתחת לכל ביקורת. היו חתיכות קטנות של דג פילה, לא היה מה לשיר תות. אני לא הייתי היחידים שם. כל השרים של כל המפלגות היו שם. ובוודאי כל אנשי רפ"י.

"חוץ מזה לא היו לי איתו קשרים מיוחדים. לפני קבלת-הפנים בזנבה היתה ארוחת-ערב ל-קבוצה יותר מוגבלת. אבל אני לא זוכר בדיוק אם אני הייתי בה או לא.

"נדמה לי שהייתי. בכל אופן, אם הייתי אז היתה שם ארוחת-ערב פשוטה וטובה. לא כמו במזנון הכנסת. הרבה יותר טובה, אם כי אשתי נותנת אוכל לא פחות טוב. אבל אני לא זוכר אם הייתי או לא. מי שהיה שם בטח, זה דויד הכהן.

צילצלתי לחבר הכנסת דויד הכהן, ושאלתי אותו אם הוא התארח אצל מאיר הלוי. הוא התרגז מאד: "מה זאת אומרת? איזה מן שאלה זאת? חברת-כנסת לא עונה על שאלות כאלה!"

אבל מיד הסתבר שאמנם אין הוא רוצה לענות. אבל הוא גם לא רוצה לא לענות. כי אחרי שביקשתי סליחה, ותודה רבה, הוא הוסיף בכעס גובר והולך: "אין בזה שום עניין לאף אחד. אני יכול לאכול ארוחות-ערב איפה שאני רוצה. אני לא חייב לתת דין וחשבון. זה לא עניינו של אף אחד. זה עניין פרטי שלי. אני לא מוכן לענות על שאלות כאלה. אני לא אענה על השאלה."

התחלתי לדאוג לו. לא טוב בשבילו להתרגז

כך-כך. "אז אין דבר, ביקשתי ממנו, אל תענה על השאלה, זה לא נורא."

"על איזה שאלה לא לענות?" הוא כעס עוד יותר, התחיל להשתעל, ולבלוע בקול רם את הכעס שלו.

"על שום שאלה, אני מצטערת מאד."

"מה זאת אומרת, על שום שאלה? ובשביל זה את מצלצלת אלי? ועוד בשבת?" שמעתי קולות מוזרים מעבר לקו, זה נשמע כאילו יחד עם הכעס שלו הוא בולע גם את הטלפון.

"אני מבקשת סליחה, אני לא התכוונתי, אמרתי לו שוב.

"מה זאת אומרת, את מבקשת? איזה הוצפה זאת לבקש בקשות מחברת-כנסת?" הוא טרק את השפופרת בחזקה.

לאחרון בקר היה מצב-רוח הרבה יותר טוב. "היו אצלו הרבה קבלות-פנים", הוא סיפר, "כולם היו באים אליו. מכל המפלגות היו תמיד שבועים-שמונים איש. פעם היה אפילו הרב הראשי של שווייץ."

גם צבי דינשטיין, סגן שר-הבטחון, סיפר ברי-צון: "כשעברתי בזנבה, הייתי מתארח אצלו מפעם לפעם. היה להם בית נעים מאד. הוא איש חביב. הוא ואשתו. איש שיחה. כן, על מה היינו משוחחים? אני לא זוכר. אני חושב שעל עסקים."

רק חברת הכנסת האחרון שעזמו דיברתי גילה

הלוי

סוף-סוף מדוע מאיר הלוי היה כל-כך פופולארי בכנסת. "הוא היה איש מעניין מאד", הוא אמר, "שוחחנו איתו הרבה. וגם למדנו ממנו הרבה על עסקים, ובעיקר על עסקי ספנות."

הגבר

כשמסתכלים עליו, רואים מיד שהוא רופא. לפי המבטים החודרים שהוא נועץ בכליות ובמעינים של האנשים סביבו. אחר כך מתברר שזו טעות.

האבא שלו חלם תמיד להיות איש-צבא. אבל לא קיבלו אותו, כי הוא היה רזה מדי. לכן הוא הוליד בכוונה בן שמן, וכדי להכין אותו לקראת חיים צבאיים, הוא קרא לו צבי, מהמילה צבאי.

אבל כשצבי הגיע לגיל צבא, לא רצו לקבל אותו. הוא היה שמן מדי. מה הוא לא עשה כדי לבטל את הגזירה? תרגילי התעמלות, מירוצי מכשולים, קפיצות לגובה ולרוחק, ריצות למרחקים קצרים, ארוכים, ודיאטה חמורה.

בסוף, כשהוא הגיע שוב ללשכת-הגיוס,

עכשיו הוא כבר סרן, וגר אי-שם בחיפה, ב"רחוב הויתנים.

"בן כמה את חושבת שאני?" הוא שואל ב"גאוה רבה כל בחורה שהוא פוגש.

אומרים לו שהוא לא נראה בכלל בן ארבעים וחמש, לכל היותר בן ארבעים, והוא נעלב, כי הוא רק בן עשרים ושמונה. "זה בגלל שלא ישנתי טוב הלילה", הוא מסביר.

אפשר לבקש ממנו ראיין. זה פשוט מאד. אבל קשה מאד לקבל אותו. "איפה אנחנו יכולים לנהל את הראיון?" הוא שואל, "לא בבית קפה. יש לי אשה בחיפה. אני לא יכול שיראו אותי. אני מאוד אוהב אותה. אולי ניפגש בגן הציבורי?"

ולאחר שמתפשרים איתו, על הדה-רשבו הקטן

שלו. הוא מתחיל להשיב על שאלות הנוגעות למקצוע שלו: "מלחמה? אני לא יודע כלום. אני רק ממלא פקודות. יתנו לי פקודה להילחם, אז אני אלחם. לי אין שום השפעה בדברים הללו."

אבל אחר-כך הוא מודה שאילו היה מקבל פקודה ללמד את האויב לקח, להראות לו את כוחו של הצבא הישראלי, ולהוכיח לו את גבורת לוחמיו. הוא היה ממלא אותה.

"לי יש השפעה קטנה בדברים הללו", הוא מגלה, "למרות הדרגה שלי". הוא מאד גאה בדרגה שלו: "את יודעת מה זה להיות בגיל 28 סרן? הרבה מאוד אנשים לא מגיעים לזה!" "אבל יש לי אמביציות יותר גדולות מזה", הוא מגלה.

"איזה?"

"הייתי רוצה, לפחות בעוד חמש שנים, להיות רב-סרן."

הצבא נותן לו המון סיפוק. הוא אוהב את העבודה שלו, ויודע שהמפקדים שלו מעריכים אותו, אבל מי שהכי מעריך אותו, הוא יודע, זה העם. הוא מרגיש את זה בכל יום-עצמאות, כשהוא צועד ברחובות, וכולם מריעים לו ו"מוחאים לו כף.

לכן הוא היה מאד מאוכזב כששמע שעומדים לערוך את יום העצמאות רק פעם בשנתיים. "לי זה לא איכפת", הוא אומר אז, "אבל העם, זה הקשר היחידי שלו לצבא שלו. מתי הוא יוכל להעריך את הצבא, ולהריע לקצינים אם לא ביום העצמאות?"

חוץ מאשתו ומהצבא הוא אוהב גם תרגילים גדולים. כאלה שמצלמים אותם ביומנים, וכותבים עליהם בעיתונים.

"את יודעת מה זה להיות בתרגיל?" הוא מתרגש, "הכל נע, הכל זז. הכל דופק. האש החיה מתעופפת מעל לראש. הטנקים נעים ב"רכות על פני השטח, והאדמה רועדת מתחת לכפות רגליך, כמו בטן של אשה בשלה.

הוא מסתובב באי-נוחות. היה צפוף לו קצת בתוך הדה-רשבו, הוא נצמד להגה ונאנח: "כן, על מה דיברנו?"

"על הבטן של אשה בשלה."

"כן כן", הוא נזכר, "זוהי באמת הגנה גדולה לכל איש-צבא."

הוא נראה כמו אחד מאלה המעשנים פייפ, ונושפים את העשן בכובד-ראש, תוך כדי היר-הורים עמוקים. אבל הוא לא מעשן לא זקוק לזה, כי הוא מרכיב משפיקרן שחורים מרו-בעים, וכובד-הראש שלו נראה דרכם ממש כמו דרך העשן של הפייפ.

"אני אדם מאד לא ריקני, אני מקווה שאת מרגישה בזה", הוא לוחש ברוך, "לפעמים את מבלה עם גבר ואת נהנית מאד, ומרוצה מאד, וכשאת חוזרת הביתה והכל נגמר, את מרגישה שכל זה היה ריקני. אבל איתי זה לא אותו הדבר. איתי את מרגישה שהערב הזה נתן לך משהו. שזה לא היה לחינם."

אני מנסה לברר מי מרגיש את כל זה, אבל הוא כבר שקוע בהמשך השיחה. "כי אני איש שיחה. הדבר האהוב עלי ביותר הוא לשוחח. אני מרגיש שיש לי הרבה מאד מה לתת בשי-חה."

בשיחה רגילה הוא יכול, למשל, לתת תיאור רים על עצמו: "הצרה שלי היא שהנשים אוה-בות אותי יותר מדי."

בשיחה יותר מעניינת הוא יכול לתת תיאורים על הנשים: "הנשים אוהבות גבר שיש לו כוח שיפוט, גבר שאפשר תמיד להישען בביטחה על כתפו. גבר היודע להחליט החלטות ולבצע ביצועים."

"אני", הוא חוזר שוב אל עצמו, "מבין הר-בה בענייני אהבה, אני עצמי התאהבתי כבר כמה וכמה פעמים בחיי. למרות שאני נשוי ואוהב מאד את אשתי. את יודעת איך זה אצל גברים? וביחוד אצל חיללים?"

באמת, בפעם האחרונה שהוא התאהב, זה היה במפקד שלו, כשהוא קיבל את דרגת הסרן. "הצבא אצלי זה מעל לכל", הוא מסביר את העובדה המוזרה הזאת.

אפשר לראות בבירור שהקצין הזה הוא יוצא דופן, ולא דומה כלל וכלל לקצין הצבאי הממו-צע. זאת אולי הסיבה שבימים אלה הוא השתח-רר מהצבא, מאחר שלא התאים למסגרת.

במדינה

(המשך מעמוד 28)

איש חביב למדי, בעל מושגים מוסריים רמים. כאשר צפה, לפני כמה שנים, בהתנהגותה של אשה שיכורה במסבאה, חזר למפקדו נרעש כולו וטבע את סיסמת הפרסומת "יצרני הוויסקי אומרים: שתו במידה!"

מקרה ברונפמני טיפוסי אחר: הוא פיתח את תעשיית היינות בקליפורניה רק על-מנת לשקם יינן יהודי גרמני שברח לארצות הברית מפני היטלר. זה שהכרמים בקליפורניה, בהם שותף ברונפמן, עושים מחזור של 100 מיליון לשנה, זה דבר לחוד.

אבל גאוותו העיקרית של ברונפמן היא על משפחתו. "איך אתם יכולים להשוות אותי לרוטשילד", אמר פעם, "הלא הם פיזרו את ילדיהם ואני מחזיק אותם ביחוד."

חינוך

מזל גלויות

יוצא מצרים וכיום שגריר ישראל ב' בריסל, אמיל נגאר, טבע פעם את המונח מזל גלויות. כוונתו הייתה כי העובדה של חלקים מסוימים של האוכלוסיה הישנים יותר גדולים מבוססת על המקרה העיוור בלבד.

לו היו יוצאי גרמניה נולדים בהררי האטלס, על כל הנחשלות שבסביבתם, ייתכן והם היו מגיעים לחאדיסאליב בחיפה ולא להדרהכרמל. ולו היו יהודי תימן נולדים בפנסק או במינסק, ייתכן ומלחמתו של ח"כ ישראל ישעיהו למשרת שר היתר יתור קלה.

המצרים בראש. השבוע אישר החוקר הירושלמי חיים כהן דעה זאת, אך הפעם בעזרת הוכחות מיספריות. משך חודשים חקר את בעיית חינוכם של בני עדות המזרח, על שלוש עובדות היסוד שלהן: שיעור בורות גבוה; שיעור כשלון גבוה בבחינות הסקר וחלקם הקטן בין תלמידי בתי-הספר התיכוניים והגבוהים. כהן חקר את מצבת הסטודנטים לפני שנתיים, גילה כי מתוך 15 אלף סטודנטים היהודיים היו רק 9% יוצאי אסיה ואפריקה, בזמן שהם מהווים 44% באוכלוסיית הסטודנטים בכוח (גילאי 15 עד 29).

וכאן באה ההוכחה המדעית של תורת מזל הגלויות — ההכללה אסורה בהחלט, והמספרים מוכיחים עובדות מעניינות ביר. תר. באופן יחסי לומדים הרבה יותר יוצאי מצרים ועיראק באוניברסיטאות ובטכניון מאשר יוצאי צפון אפריקה ותימן, למשל.

בלשון סטטיסטית יבשה: באופן יחסי לומדים על כל עשרה סטודנטים יוצאי מצרים בבתי-הספר הגבוהים שכעה יוצאי עיראק; שלושה יוצאי פרס; שלושה יוצאי תורכיה ורק שני יוצאי מרוקו, אלג'יריה, תוניסיה ולוב ושני יוצאי תימן.

המסקנה: את המאמץ החינוכי יש להשקיע ביוצאי כל הגלויות, אך במידה גדולה במיוחד ביוצאי גלויות מסוימות.

הווי

● **חלם חשמלי.** בבאר-שבע נקטה חברת החשמל בצעד מקורי לגביית חוב העירייה, ניתקה את הזרם במשרדי הגוברות, במקום בלישכת ראש העיר, מתוך ההנחה, שהוכחה כנכונה, שהגוברים יותר קרובים לקופה.

● **תקרית תותבת.** בירושלים הר-ציונה נזירה את ראשה מתוך חלון הנשקף לעבר העיר העתיקה, הפילה את שיניה התותבות לשטח ירוק, נאלצה לחכות להור פעת משקיפי או"ם שהחזירו את מערכת שיניה מן הצד השני של הגבול.

● **מידה כנגד מידה.** בירושלים הציע העסקן אליהו אלישר להקים ארגון פליטים יהודיים מארצות ערב, על-מנת שני ציגיו יופיעו באו"ם, במישקל נגדי לארגון הפליטים הערביים של אחמד שוקירי.

● **בתנופת הבניין.** באשדוד סיים משרד השיכון את בנייתו של בית-מגורים, גילה רק לאחר מכן, כי הבניין לא הוקם על מיגרש ממשלתי, כמתוכנן, אלא על מיגרש פרטי, בבעלותו של תל-אביבי שלא הירבה לבקר באשדוד.

● לפי המיפקד הממשלתי האחרון היו 30% מילידי אסיה ואפריקה מבני 14 ומעלה בורים (אנאלפאביתים), לעומת 3% מילידי אירופה ואמריקה ו-2% מילידי הארץ.

החברה הגבוהה

לכל סוגיה, מקיפה את סאריטה (היושבת), אשר כראוי לבת האצולה-החדשה, לבושה בשמלה ארוכה, שהגיעה מפאריס. משמאל: לאו דולצ'ין, מהנהלת הסוכנות. באמצע: נער-שעשועים פוקה הירש.

הן עשירות, מוכרות, וכולם חפצים ביקרן. ★ ★ ★
בבקר לא ספרית

הספרית הכי גבוהה מכולם היא ויר-לט, ספרית-הבזיהמה. היא גבוהה, כי היא נוהגת להסתכל על כולם מגבוה, דרך הדירה הגבוהה שלה, ברחוב ארלוזורוב.

הנה היא מתלחשים כולם כשהיא מגיעה להצגת-הבכורה, לבושה בדיס-קרטיית יקרה, מכוסה בתסרוקת נהדרת, ומהלכת לאיטה, כהיא נשענת על זרועו של גבר צעיר ויפה.

כולם מסובבים אחריה את הראש. בור-קים מה היא לובשת, וניגשים להסתכל עליה מקרוב. כי היא לא סתם אחת. היא

האצולה החדשה

המרושתת בהיטים עתיקים, שם היא גם יושבת ומציינת, בזמנה הפנוי. ויאולס טוענת שהתספורות שלה הן אמנות. ובכלל, היא לא ספרית, לפי דבריה. היא "מעצבת תסרוקות".

ויולס דלאל, לידת עיראק, עוסקת בזה כבר שמונה שנים, ולדעתה רק בשלוש השנים האחרונות התחילו להבדיל בין ספרית, לבין עשיית תסרוקות. "אלי", היא מתגאה, "לא באים כאלה שיש להם חגיגה בערב. אצלי זה לא בית-מרחץ. לא באים להעביר את הזמן או לרכל".

אין לה שום קשר עם הלוקחות שלה. היא מופיעה במספרה בבוקר, כשהיא לבושה במכנסים וחולצה ספורטיבית, עם סיגריה בפה, ומתחילה לעצב את הראשים המגיעים אליה, ברצינות של אמן.

שיכת לאצולה האמיתית, לפאר החברה הגבוהה של תל-אביב. והיא אחת מספריות-הצמרת בכבודה ובעצמה.

לא רק בארץ הם אצילים. בכל העולם. את הספר האנגלי וידאל ששון מכירים יותר מאשר את ראש ממשלת בריטניה. קאריטה הפריסאית היא אישה חשובה נורא, וכל צרפת עדיין מוברת על הנשף של ספר העילית אלכסנדר, כשההזמנות נחרטו באותיות זהב על גבי לוחות-בדולח. הספרים האלה מקבלים מכוניות-פאר לימדיה-הולדת שלהם, ומטוסים פרטיים כמתנות לחגי המולד. לנשפים שלהם חולמים כולם להגיע, והם נותנים את הטון וקובעים את הסגנון.

גם בארץ מתפתח, לאט לאט, עם עליית חברת-השפע, המעמד של ספריות-האצולה.

היא לא מקבלת מתנות מקליינטיות. היא דואגת לשמור על מרחק מהן. על פרספקטיבה. זה עוזר בעבודה, והלקוחות לא כועסות. להפך. רק כך הן מבינות מי כאן האציל האמיתי.

★ ★ ★ 6000 לירות לחתונה

לעומת ספרית הבהמה פט (מתחרות עם עט) היא ספרית האצולה והממון. היא הגיעה מאנגליה לפני חמש שנים, הכירה בארץ בחור צעיר, הפכה אותו לצובע ראשים, ופתחה לשניהם מספרה. חוץ חמש שנים היא רכשה לעצמה דירה מרווחת, ומעמד חשוב.

היום היא מבצעת תסרוקות לכל החברה הישראלית הנוצצת. בלה פדרמן, המלונאית, מסתובבת ברחובות תמיד עם אחת התסרויות קות הקלילות שלה, מתי רקנטי מהבנקים, זיקלין קראסו מהמכוניות, יונה לחוביץ מהבשר, בירנבך וקליינמן מההלוואים, כל אלה נושאות על ראשן בגאווה רבה את מה שיפט מקימה להן מעליה.

כשפט החליטה להתגייר, קנו לה כמה כהרואשים שהסתרו אצלה שרשרת ועליה מגן דוד מיהלומים. וכשהיא התחתנה, באו לחתונה מאנגליה שני הוריה, כמה קרובים של בעלה, וחוף מזה 300 מעריצים וקליינטים שהביאו לה שי צנוע: 6000 לירות בצ'קים, נוסף לחדר מלא מתנות.

היא מוזמנת לכל אירוע חגיגי, ציבורי או משפחתי, שנערך על ידי הראשים המסודרים שלה. ידידותיה הטובות ביותר הן יווה שמרת הדוגמנית, ושפרה הולנדר מהבדים. לחתונה של הדוגמנית שמעונה שווארץ, שהספיקה כבר להתגרש בינתיים, לא הגיע אף ראש אחד שלא עצר אצלה לפני זה.

אבל כל זה עדיין לא סיחר את ראשה. עכשיו היא מתכננת לנסוע לפאריס, להשיחלם אצל סאריטה ואלכסנדר, ולחזור ארצה ראוייה יותר לכל הכבוד הניתן לה.

★ ★ ★ קוסטיקום ואינטליגנציה

גם לתרבות הצרפתית בארץ ישנה ספרית מיוחדת, הלא היא סאריטה הבלונדית החטובה. קוראים לה סאריטה אברגיל והיא עלתה ארצה לפני חמש שנים בלבד. הספיקה להתחתן ולהתגרש מנער ששעושים עמית סולל, ואחרי שנכחה שהחברה הצרפתית בארץ זקוקה לתסרוקות, החלה מסרקת אותה.

היום כל הראשים היפים של פרודיקה סגל, נדיה מהקוסטקוס, שושיק שני או גילה אלמגור, הם תוצאה של ישיבה אצלה. גם לה יש דירת גג מרוהטת בטעם טוב, והיא מופיעה בכל פרמיירה, בשמלות ארוכות שרכשה בביקור האחרון שלה בפאריס. כי כל חורף וכל קיץ היא נוסעת לשם, לחדש את המלתחה, וכשהיא לא נוסעת לפאריס, היא סתם נוסעת ברחובות תל אביב, במכונית הספורט הלבנה הפתוחה

בחליפת שאנר

לבנה, התחתנה פט (באמצע), כשכל אצולת הממון התל אביבית השתדלה להיות מוזמנת למאורע. אלה שזכו התחרו ביניהן

על גודל המתנות, שהגיעו לממדים מסחררים. בלטה מאוד מאוד מאוד העובדה שפט, הספרית, נראתה יותר דיסקרטית, יותר עשירה, ולבושה בטעם יותר טוב מכל לקוחותיה שהיו עסופות במינקים.

שלה, ומנקרת את עיניהם של כל גברי ונשי העיר.

מירה מוצרי, לעומת שלוש אלה, דואגת לאופנת התסרוקות של האינטליגנציה. היא עצמה טיפוס אינטליגנטי ומעניין. נולדה בארץ, אבל השתלמה אצל אלכסנדר הגדול בפאריס, וחזרה משם עם הרבה ידע מקצועי ותרבותי.

היא גרה לעת עתה בדירה אחת עם רבקה מיכאלי, ובדירה הזאת יש, חוץ מאשר שני חדרים, גם פסיפון גדול, ועל יד הפסיפון יש ערימת תקליטים ענקית של באך, ויוואלדי, ג'ורג' בראנס וברברה. בסלון שלה היא מסרקת רק ראשים מעניינים, וכשמגיע אליה ראש קאפריזי, או מעצבן, היא אומרת לו באדיבות רבה: "מעבר לפינה יש מספרה מצויינת, אולי תגשי לשם?"

מי שכן מסתרח אצלה, אלה עיתונאיות, נשות דיפלומטים ושחקניות, וכולן חברות טובות שלה גם מחוץ לשעות הקבלה. בעוד חודשים צריך להגיע מאנגליה החבר שלה, דיפלומט העובד בשגרירות ישראל בלונדון, ולעת עתה היא מקפידה להופיע בחברה עם אנשים לא פחות מעניינים. ואו, כשכולם מתבוננים בה, נגשים אליה הסנובים הכי גדולים, ומשוחחים איתה באופן אישי. שכל החברות יראו ויקנאו.

רהימים עתיקים

בתוך דירתה הבהמית המסוגננת של ויאולט, אחת מספריות הצמרת של תל אביב שאינה אוהבת להיקרא ספרית, אלא מעצבת תסרוקות. היא התפרסמה כאשר טיפרה גברים נבחרים, כמו דן בן אמוץ, למשל. ויאולט, בת עיראק, היא כמה שנים דמות בולטת בבוהימה התל אביבית.

מירה

מספרת את חגיגת האמנות בעיר, וכמו רוב ספריות העילית, משתייכת אחרי שעות העבודה לחוג החברתי של הקליינטים הנוצצים שלה.

סאריטה

אימצה לה את הסגנון הצרפתי, ריהטה את המספרה שלה בסגנון רוקוקו, מספרת את המושבה הצרפתית והרומנית של תל אביב.

ארוכת השיער, עובדת על שיערה הארוך של קליינטית, המחזיקה על ברכיה את כלב הפודל השחור שלה. פט הגיעה מאנגליה לפני חמש שנים, התחתנה כאן.

העולם הזה

80 כרזה בגדעתיים!

מסע השמצות * מכוח * פיסור'

המזכירה * הקלמות וצילומים

סודיים * ניסיון לסחיטה * מכתבי

איום לבעל * קנוניה מפלגתית

לאה אנגלנדר

הידידה של

ראש העיר

תמונה זו נפסלה

בסרט ישראלי חדש.

המספרים מאיימים על שורה

שלמה של סרטים חדשים

צנזורה

של

כסילים